

புதுக்கோட்டை

தமிழ் நாவலர் சரிதை என்னும் இந் நூல், தன் பெயர்க் கிணங்கத், தமிழ்ப் புலவர் சரிதத்தைப் புரண மாகக் கூறுவதன்று : மற்ருத் தமிழ்ப் புலவருட் சிலர் அன்பப்போது விநோதமாகவும், தமக்குதனிய வள்ளல் னைப் புகழ்ந்து இசையாகவும், அல்லாதாரை இகழ்ந்து வசையாகவும், தமக்குக் கொடுத்த சமிக்ஷையை அமைத்து ஆசனவியாகவும் பல்வேறு வகையாற் பாடிய பாட்டுக் களைச் சேர்த்துத் தந்து, அவற்றுட் பல பாடப்பட்ட வர லாற்றினையுந் தெரிப்பது. இந் நூல் சிறந்த தமிழ்ப் புல வர் பலருடைய வரலாறுகளைக் கூறா தொழிவது மன் றிப், புலவரென்று சொல்லத் தகாதார் சிலருடைய வரலாறுகளையுந் கூறுகின்றது: இளங்கோவடிகள், மது ரைக் கூலவானிகள் சாத்தனார், திருத்தக்கதேவர், சேக் கிழார் முதலிய பெரும்புலவர்கள் வரலாறுகளுள் ஒன் றுங் கூறுது, புலமை அமையப் பெறாத திருக்கண்ண புரத்துத்தாதி, திருவழுந்தூர்த்தாதி முதலிய தாதிகளின் வரலாறுகளையும் பெயருந் தெரியாத புலவர் சிலரின் வரலாறுகளையும் கூறுகின்றது. பாட்டுக்கள் பாடப்பட்ட வரலாறு கூறுகின்றழியும் சிலவிடத்து அதனைத் தெரியக் கூறாதும், சில விடத்து ஒன்றுமே கூறாதும் செல்கின்றது. இவ்வளவு குறைபாடுடையதேனும், இந்நூலுள் கூறிய வரலாறுகள் சிலவற்றால் இக்காலத்து விளையும் பயன் நோக்கி இதனை வெளியிடலாயிற்று.

சுமபர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி, காளமேகம் முத லிய புலவர்களைப் பற்றிய வரலாறு இதனுட் கூறப்பட்ட

டது இக்காலத்து ஊரில் பரிந்து வழங்கும் அவர்களுடைய வரலாற்றோடு எவ்வளவோ மாறுபடுகின்றது. இப்போது வழங்கிவரும் வரலாறுகளைல்லாம் வீராசாமிச் செட்டியார் எழுதிய விநோதரசமஞ்சரியை ஆதாரமாகக் கொண்டன. இந்த விநோதரசமஞ்சரி எழுதி இப்போது ஐம்பது, அல்லது, அறுபது வருடங்களுக்கின்றன: தமிழ் நாவலர் சரிதை எழுதினோ இருபது, அல்லது, இருபுற்றைம்பது வருடமாகின்றன. எழுத்தில் எழுதப் பட்டு நிலைபெறடையாது கர்ணபரம்பரையாக வழங்கி வருங்கதைகள் காலவடைவில் பலவாறு மாறுபடுவது இயல்பு. ஆதலால், இருபது முந்துறு வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்ட வரலாறுகளோடு, இக் காலத்து எழுதப்பட்ட வரலாறுகளாக, கர்ண பரம்பரையாக வழங்கி வரும் வரலாறுகளாக, மாறுபடுமாயின், முன் எழுதப்பட்ட வரலாறுகளை கொள்ளத் தகும் என்பது சொல்லாமே அமைபும். ஆகவே, விநோதரசமஞ்சரியிலுள்ள புலவர் வரலாறுகள், தமிழ் நாவலர் சரிதையிலுள்ளவற்றோடு மாறுபடுமையானவற்றுக்குத் தக்க ஆதாரம் வேறு யாது மின்றேல், அவை கொள்ளப்படாவாம். ஆகவே, இதுதான் தமிழ் நாவலர் சரிதையிலுள்ள வரலாறுகள் எல்லாம் உண்மை என்பது போதாது.

ஒரு நிகழ்ச்சி பற்றித் தகவல்களையெல்லாம் எழுதப்பட்ட அதன் வரலாற்றி, அது நிகழ்ந்து நெடுங்காலமாயின பின் எழுதப்பட்ட வரலாறு முழுதும் உண்மையாய் இருத்தல் சாலாது. நெடுங் காலத்தின் பின் எழுதப்பட்ட வரலாறுகள் பெரும்பாலும் கர்ண பரம்பரையாக வந்த உலக வார்த்தைகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டவைகளாகும். கர்ண பரம்பரையாக வருவன மேற்குறித்தபடி காலவடைவில் மாறுபடுவது இயல்பாதலால், அவற்

றையே ஆதாரமாகக் கொண்ட வரலாறுகள் பலவாறு மாறுபட்டிருக்கு மென்பதும் முற்றும் உண்மையாகா வென்பதும் நன்கு விளங்கும். ஒரு நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்த காலத்திக்கும், அதன் வரலாறு எழுதப்பட்ட காலத் துக்கும் இடையில் சென்றகாலம் எவ்வளவு நெடிதோ அவ்வளவு அவ்வாறுகளும் மாறுபாடுகள் பெறிந்த னவா யிருக்கும். காலஞ் சொல்லச் சொல்ல இயற்கை யான நிகழ்ச்சிகள் மறைந்து போக, அவற்றினிடத் தில் இயற்கைக்கு மாறியுள்ள அற்புதமான நிகழ்ச்சிகள் வந்து தோன்றும். இந்த உண்மை இந்நூலின் முற்பகுதி யில் கூறப்படும் வரலாறுகளோடு பிற்பகுதியில் கூறப் படும் வரலாறுகளை ஒப்புநோக்கின் நன்கு புலப்படும். நக்கீரர், அவ்வையார், பொய்யாமொழியார், கம்பர் முத லியபுலவர்களின் வரலாறுகள் இந்நூலிற் கூறப்பட்டன அற்புதமான நிகழ்ச்சிகள் செறிந்தனவா யிருக்க, காள மேகம், தத்துவப் பிரகாரர், கவிராசபிள்ளை, கனி வீர ராகவ முதலியார் முதலிய புலவர்களின் வரலாறுகள் இயற்கைக்குச் சிறிதும் மாறுபட்ட தவைகளா யிருக்கின்றன.

இனி இந் நூலுட் கூறப்பட்ட வரலாறுகளுள் வேறு காரணம்பற்றிக் கொள்ளப்படாதனவும் உள். அவற்றுட் சில வருமாறு:—

அவ்வையாருடைய வரலாற்றில் —

1. பாரிமகளிர் அங்கவை சங்கவையைத் தெய்வீக னுக்குக் கலியாணம் பண்ணுவிக்கிறபோது, விராயகரை அழைத்து மூவேந்தருக்கும் ஐலை எழுதுவித்த செய்தியும், அவர்கள் வந்தபோது பனந் துண்டத்தைப் பழந்தரப் பாடிய செய்தியும் மக்களாற் செய்யப்படாத அற்புதமான செயல்களா யிருப்பது மல்லாமல், அப்போது பாடப்பட் டனவாகக் கூறப்படும் செய்யுள்களும் அவ்வையார் பாடி

பனவென்று சொல்லுதற் கேலாதனைசொரியுள் ளன. அவ்
 வைபார் சங்க காலத்தில் இருந்தவர். ஆக காலத்தில்
 சகர முதன் மொழி (சகரத்தை முதலெழுத்தாக அடைய
 மொழி) தமிழிற் பயின்று வந்தனவிலை. உண்மையாக
 அன்வையார் பாடியனவாகத் கொள்ளக் கூடிய செய்யுள்கள்
 தொகை நூல்களுள் வருவனவற்றள்ளும் சகர முதன்
 மொழி பயின்று வரவில்லை. அன்வையார் பாடியனவா
 கப் புறநானூற்றில் வரும் புப்பத்து ஏறன்று செய்யுள்
 களில் சமம், சகடம் என்னும் இரண்டு சகர முதன்
 மொழிகள்தான் காணப்படுகின்றன. குறுத்தொகை, நற்
 றிணை, ஆகநானூறு முதலிய தொகை நூல்களில் வரும்
 அன்வையார் பாட்டுக்களில் சகர முதன் மொழி ஒன்று
 மில்லை. அங்ஙனமாகவும், மேற் குறிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்
 பங்களில் அன்வையார் பாடியனவாக இந் நூலுள் வரும்
 செய்யுள்களில் “தன்னுண்பை தீர்ப்பேன் சபித்து,”
 “சங்கியாதே வருகதான்,” “சங்கொக்க வெண்குருத்
 தின்று சலசலத்து” எனச் சகர முதன் மொழிகள் பல
 வந்துள்ளன. இம் மொழிகளுள் ‘சபித்து,’ ‘சங்கி
 யாது’ என்பன ‘ரூபம்,’ ‘சங்கை’ என்னும் வட
 மொழி யடியாகப் பிறந்தன. இவ்வாறு வடமொழி யடி
 யாகப் பிறக்கும் வினைகள் தமிழில் வழங்கலுற்றது மிகவும்
 பிற்காலத்தில்; சங்க காலத்தி லன்று. இவ்வித வினைக
 ளைப் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய சங்க நூல்
 களில் காண்பது அரிது. ‘சங்கு’ என்ற சொல்லும்
 சங்க நூல்களில் வரவில்லை. ஆகவே, இப் பாட்டுக்கள்,
 சகர முதன் மொழியும் வடமொழி யடியாகப் பிறக்கும்
 வினைகளும் தமிழில் வந்து வழங்கலுற்ற பின்பு, பிற்காலத்
 தவர்களால் பாடப்பட்டனவே யன்றி, அன்வையாராற்
 பாடப்பட்டனவல்ல.

இனி அவ்வையார் பாரிமகனிரைத் தெய்வீகனுக்கு மணஞ் செய்துவைத்தார் என்ற கதையும் கொள்ளத் தக்க தன்று : பாரிமகனிர் வரலாறு சங்க காலத்து நூலாகிய புறநானூற்றில் கூறப்பட்டதனோடு மாறுபடுதலின், அவ் வரலாறு யாதெனின், மகண்மறுத்தல் காரணமாகப் பாரி யொடு பகைத்த மூலேந்தரும் அவன் பறம்பு மலையை முற்றி அவனையும் வஞ்சித்துக் கொன்றதன்பின், பாரியின் நண்பராகிய கபிலர், அவன் மகனிரை அழைத்துக் கொண்டு விச்சிக்கோனுழையும் இருங்கோவேளுழையுள் சென்று அவர்களை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி வேண்டி, அவர் மறுத்த பின், அம் மகனிரைப் பார்ப்பாருக்கு மணம் புணர்வித்தனர் என்பது.

2. சோழன் ஒரு துகிலைப் பார்த்துப் பரக்கா யிருப்ப, அப்போது பாடியதாகக் கூறப்படும் “நூற்றுப் பத்தாயிரம் பொன் பெறிலும்” என்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுளும் அவ்வையார் பாடின தாகமாட்டாது. அப் பாட்டில் சோழனை “அகனங்கர்” என்று விளிக்கப்பட்டுள்ளது. அகனங்கன் என்பது முதலாங் குலோத்தங்க சோழன் மகன் விக்கிரம சோழனுக் குரியபெயர். அகனங்கன் என்பது விக்கிரம சோழனைக் குறித்தலை இந்நூலில் II7, 120, 121, 123, 129-ம் செய்யுள்களிற் காண்க. விக்கிரமனுக்கு முன்னிருந்த சோழர்களுக்காவது பின்னர் வந்த சோழர்களுக்காவது அகனங்கன் என்னும் பெயர் வழக்கு இல்லை. பிற்காலத்துப் புலவர்கள் சோழனைப் பொதுவாக அகனங்கன் என்று சொல்லி யிருக்கலாம். ஆயினும், அது விக்கிரமனல்லாத மற்றைய சோழர்க ளுக்கு ஒரு விருதுவாக வழங்கவில்லை. விக்கிரமசோழன் கி. பி. 1118-ம் ஆண்டு தொடுத்து, 1143-ம் ஆண்டு வரை அரசு செய்தவன். அக் காலத்துக்குப் பல நூற்றாண்டுக

ஞக்குமுன் சங்க காலத்தி லிருந்த அவ்வையார் அவனைப் பாடினாரென்பது பொருந்தாது.

3. சேரன் கைலைக்குப் போகிறபோது, அவ்வையாரை அழைக்க, அவர் லிராயக பூசை பண்ணிக்கொண்டிருந்தமையால் உடன் லெல்லாது, பின்னர் அப் பூசை முடிந்த பின் லிராயகர் துதிக்கையா லெடுத்துக் கைலையில் விடச் சேரனைக் கண்டு பாடியதாகக் கூறப்படும் அற்புதமான செய்தியும் அவ்வையார் காலத்து நிகழ்ந்த தொன்றாகாது. இங்கே சேரனென்று குறிக்கப்பட்டவர் சேரமான்பெருமானையனார். இவர் கந்தரமூர்த்தி நாயனாரோடு கைலைக்குச் சென்றது பெரியபுராணத்துட் கூறப்பட்டது. கந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டாதலால், சேரமான் பெருமானையனார் காலமும் அதுவே யாகும். ஆகவே, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டி லிருந்த சேரமான் பெருமானையனாரோடு அவருக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் சங்க காலத்திருந்த அவ்வையார் கைலைக்குச் சென்றாரென்றல் பொருந்தாது. அன்றியும் அவ்வையாரைப் பற்றிப் பெரிய புராணம் ஒன்றும் கூறுததனால், அவ்வையார் சேரமாளோடு கைலை லென்ற கதை பெரிய புராணம் பாடிய காலத்து வழக்கிலில்லை என்றும் அதன் பின்னரேயே தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்றும் கொள்ளல் வேண்டும். இன்னும், கைலையில் சேரனைக் கண்டு அவ்வையார் பாடியதென்று சொல்லப்படும் “மதுர மொழியி னுமையாள் சிறுவன்” என்றற் றொடக்கத்துச்செய்யுளில் வரும் ‘கிழவி’ என்னும் பதத்திற்குச் சங்ககாலத்தில் ‘உரியவள்’ என்னும் பொருளே யன்றி, ‘வயது முதிர்ந்தவள்’ என்னும் பொருளின்மையும் அப்பாட்டுச் சங்ககாலத்துப் பாட்டன்று என்பதை நன்றாகத் தெரிவிக்கும்.

பாரிமகவிரர் அங்கவை சங்கவைக்குக் கலியாணம் பண்ணுவிக்கிறபோது “கண்ணுல வேலால் கடிதெழுத வாறானேல்—தன்னுண்மை தீர்ப்பேன் சபித்து” என்று தன்னால் அச்சுறுத்தப்பட்ட விராயகரை அவ்வையார் இங்கே புறா செய்குகொண்டிருந்தார் என்பது விநோதமா யுள்ளது!

4 ஒருவனைப் பாடி அவன் ஒன்றுமில்லை என்றபோது பாடிய தென்ப்படும் “கல்லாத ஒருவனை நான்கற்றேன் என்றேன்” என்றற்றொடக்கத்து விருத்தமும் அவ்வையார் பாடினதாகாது. அவ்வையா ரிருந்த காலத்தில் இவ்வகை விருத்தம் தமிழில் வழங்கவில்லை. விருத்தம் வடமொழியி் விருந்து தமிழில் வந்தது. அவ்வாறு வந்தது ஆறாம் ஏழாம் நூற்றாண்டி லாதல்வேண்டும். பழைய இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில் விருத்தத்துக்கு இலக்கணம் கூறப் படவில்லை “கல்லாத ஒருவனை” என்னும் இந்தப் பாட்டைச் சிலர் இராமச்சந்திரக் கவிராயர் பாட்டென்பர். இக் கவிராயர் சென்னையில் ஐம்பது, அறுபது வருடங்களுக்கு முன் வசித்தவராதலின், இவர் பாட்டு இருநூறு, அல்லது, இருநூற்றைம்பது வருடங்களுக்குமுன் தொகுக்கப்பட்ட தமிழ்நாவலர் சரிதையில் வருதற்கிடமில்லை.

ஏனைய புலவர் வரலாறுகளுள்ளும் இவ்வாறு கொள் ளப் படாதன சிலவுள. அற்றை எல்லாம் எடுத்துரைக் கப் புகின் இம் முகவுரை பெரிதும் விரியுமாதலினாலும், இங்கே சுறிய நியாயங்களைக்கொண்டு அவற்றை உய்த் துணர்ந்துகொள்ள வியலுமாதலினாலும் அவைகள் விரிக் காது விடப்பட்டன.

இனி இந்நூலுட் கூறப்பட்ட வரலாறுகளுள் இக் காலத்து மாறுபட வழங்குவன சில வருமாறு:—

கம்பர் வரலாற்றில்

1. “அழியாள் பன்னியணையே” என்றற் றெடக் கத்துப் பாட்டுக் கம்பர் ஏறெழுபது பாடி. அழங்கேற் றும் பேரது புதுவைச் சேதிராயணை விடந்நிண்டத் தீர்த்த பாட்டென்று இந்நூல் கூறுகின்றது. இக்கதை “அழு வதுங் கொண்டு புலம்பாது நஞ்சுண் டதுமறைத்திதர்— எழுபதுங் கொண்டு புகழ்க்கம்ப நாடெனழுப்ப” எனத் தொண்டைமண்டல சதசத்திலும், “பாவவந்தாம்—ஏறெழு பதேகாதியறங் சேற்றுங் கவரியிலே—காரிவிட நாகங் கழிக குங்கை” எனத் திருக்கை வழக்கத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவைகளினால் திருக்கைவழக்கம் பாடின காலத்தும், தமிழ் நாவலர் சரிதை எழுதின காலத்தும், தொண்டை மண்டலாதக மியற்றின காலத்தும் வழங்கி வந்த கதை ஏறெழுபது பாடி அழங்கேற்றங் காலத்து ஒருவரை விடந் திண்ட அதனைக் கம்பர் தீர்த்தாரென்பதுவே என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. இக்கதை இப்போது மாறு பட்டுக் கம்பர் தில்லை வாழ்த்தணரிடத்துத் தமது இரா மாயணத்துக்குச் சாற்றுக்கவி வாங்கப் பேரியுந்தபோது, அவர்களுடைய பிள்ளையொன்று பாம்புகடித் திறந்து விடச், கம்பர் இப்பாட்டைப்பாடி விடத்தைத் தீர்த்துப் பிள்ளையை எழுப்பினு ரென்று வழங்குகின்றது (வினோத ரா மஞ்சரிபார்க்க). இக்கதை காலவடைவில் இவ்வாறு மாறுபட்ட தென்பதற்கு ஸ்பேயேயில்லை. வினோதரசமஞ் சரியில் எழுதப்பட்ட கதைகளெல்லாம் வினோதமேயன்றி உண்மையல்ல என்பதற்கு இஃது ஒரு சான்றாகின்றது.

2. “இன்றோகங் கம்பனிறந்த நாள்” என்றற் றெடக் கத்துப் பாட்டுக் கம்பர் பேரிற்பாடிய கையறம் என்று மாத்திரம் இந்நூல் கூறுகின்றதன்றி, யாராற் பாடப்பட்ட தென்று கூறவில்லை. இக்காலத்தில் இது ஒட்டக்கூத்த

ஒர்ப் பாடப்பட்டதென்று வறங்குகின்றது. இதனை ஒட்டக்கூத்தர் பாட்டென்பதற்கு ஒராதாரமும் இல்லை. கம்பரும் ஒட்டக்கூத்தரும் வெவ்வேறு காலத்திருந்தவர் என்பது இந்நாலியற்றினார் கொள்கையாகும். தமிழ்ப் புலவர் சரிதங்களைப் பெரும்பான்மை காலமுறைப்படி ஒழுங்கு படுத்திக் கூறு பில்லாசுரியர் ஒட்டக்கூத்தர் வரலாற்றைக் கம்பர் வரலாற்றுக் கடுங்குக் கூறாது, தொல் காப்பிய தேவர், இரட்டையர், சயங்காண்டான் என்னும் மூவர் வரலாறு கூறி, அதன்பின் அவர் வரலாற்றைக் கூறியதே இதற்குத் தக்க சான்றாகும்.

இந்தாலுட் கூறப்பட்ட வரலாறுகளுள் இப்போது மறந்து போனவைகளும் சில ஷா. அவற்றுள் முக்கியமானது புகழேந்திப் புலவர் இலங்கை சென்ற வரலாறு. இந்தாலில் வரும் 143, 144, 145, 146, 148-ம் செய்யுள் களால், புகழேந்திப் புலவர் இலங்கையிலுள்ள கண்டி, கொழும்பு, கதிர்காமம் முதலிய ஊர்களுக்குப் போனதும், இலங்கை யரசனாகிய சிங்கையாரிய சேகரனைப் பாடினதும், அவனிடத்தில் கடகம் யானையும் ஆயிரம் பொன்னும் பரிசு பெற்றதும், கதிர்காமத்தில் சுப்பிரமணியக் கடவுளையும், கொழும்பில் ஆரோடன் மைந்தனாகிய ஓடக்காரனையும் பாடியதும் நன்கு பெறப்படும்.

இனி இந்நூலை இயற்றினார் யாவரென்பது ஒருவாற்றினும் புலப்பட வில்லை. அவர் சமயத்தாற் சைவர் என்பது இந்நூலின் காப்புச் செய்யுளாலும், இறையனாரும் முருகவேளும் பாடிய பாட்டுக்களை நூன் முதலில் வைத்திருப்பதனாலும் விளங்குகின்றது. அவர், தமது நூலை அந்த சுக்கவி வீரராகவருடைய வரலாற்றோடு முடித்து, அக்கவி ஒருக்குப் பின்வந்த புலவர்களுள் ஒருவர் வரலாறும்

கருததால், அவ்விருந்தது 'கவி' வீரராகவருக்குச் சிறிது காலத்துக்குப் பின் என்று கருதலாகும். கவி வீரராகவர் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசாண்ட பரராசசேகரன் காலத்தவர். பரராசசேகரன் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசாண்டது பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில். ஆகவே, கவி வீரராகவரிருந்து இப்போது முந்நாற்றறுபது வருடங்கள் வரையிலாகின்றன. இந்நூலியற்றினது கவி வீரராகவர் காலத்துக்கு நூறுவருடத்துக்குப் பின் என்று கொண்டாலும், இந்நூலியற்றினார் காலம் இற்றைக்கு இருது நூற்றைம்பது வருடத்துக்கு முற்பட்டதாகும்.

இந்நூலில் வரும் பாட்டுக்கள் பலவற்றிற்கு இயன்ற வரை குறிப்புக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பாட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்ட இடங்களையும் மக்களையும் பாட்டுப் பாடின புலவரிருந்த காலத்தையும் விளக்குவதே குறிப்புக்களின் நோக்கமாகும். குறிப்புக்க னெல்லாம் பூரணமானவை என்பதில்லை ; குறைவுள்ளன பல. பாட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்ட இடங்கள் முதலியவற்றுள் விளங்காதனவும் பலவுள். இவற்றுள் தமக்குத் தெரிந்தவற்றை இந்நூலை வாசிப்பவர் எழுதி அறிவிப்பாராயின், அவை வந்தனத்தோடு ஏற்கப்பட்டு மறுபதிப்பில் உரிய விடங்களில் சேர்க்கப்படும். காளமேகப் புலவர் காலம் இதுவென்று இதனுள் சிறிதும் ஐயத்துக்கிடமின்றி நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது யாவரும் அறியத்தக்கது.

சென்னை,
ரெளத்திரி (1900)

திரு. த. க.

தமிழ் நாவலர் சரிதை

கடவுள் வாழ்த்து

மதிபாய் சடைமுடித்து மாசணப் பைம்பூட்டுச்
சதிபாய் குறுந்தாட்டுத் தான — நதிபாய்
இருகவுட்டு முக்கட்டு நால்வாய்த் தென்னுள்ளம்
உருகவிட்டு நின்ற வொளி.

குறிப்பு. இது சாங்கியர் மூலத் திருச்செவ்வாய் நாண்டின்
காப்பு. முன்வருவதுதான் தமிழ் நாவலர் - சரிதை எழுத்தினர் இயற்-
றியது.

தனிமை பெறுசீர்த் தமிழ்நா வலர்சீர்
இனிமை பெறச்சீர்த் தெழுத — நனிதுணையாம்
இந்துமுகத் தந்தி யெனுஞ்செஞ் சடைமவுலி
ஐந்துமுகத் தந்தி யடி.

நூல்

தலைச்சங்கத்தார் இடைச்சங்கத்தார் கடைச்சங்-
கத்தார் எனப் புலவர் மூவகையர். அவருள் தலைச்சங்க-
மிருந்தார் அகத்தியனாரும் இறையனாரும் முருகவே-
ளும் நிதியின்கிழவனும் முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயரும்
என்று இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்
தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நா-
னூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவர்க-

ளாற் பாடப்பட்டன * நூறு பரிபாடலும் முதுநாரையு-
யும் முதுகுருகும் களரியாணிறையும் என இத்தொடக்-
கத்தன. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்த்தது நாலா-
யிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதி யாண்டு. அவர்-
க்கு நூல் அகத்தியம்.

இடைச்சங்க மிருந்தார் அகத்தியனாரும் தொல்-
காப்பியனாரும் இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மேசியும்
வெள்ளூர்க் காப்பியனாரும் சிறுபாண்டாங்கனும் மது-
ரையாசிரியன் † மாறனும் துவரைக்கோமானும் என
இத் தொடக்கத்தார் ஐம்பத் தொன்பதின்மர். அவ-
ருள்ளிட்டு மூவாயிரத் தெழுநூற்றுவர் பாடினார். அவர்
களாற் பாடப்பட்டன களியும் குருகும் வெண்டாளி-
யும் வியாழமாலையகவலும் என இத்தொடக்கத்தன
வென்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும் மாபுராணமும்
இசை துணுக்கமும் தொல்காப்பியமும் ‡ பனம்பார-
மும் என்ப. அவர் மூவாயிரத் தெழுநூற்றியாண்டு
கபாடபுரத் திருந்தார். அப்பொழுது மதுரையைக்
கடல்கொண்ட தென்ப.

கடைச்சங்கமிருந்தார் கபிலரும் பரணரும் சிறு
மேதாவியரும் சேந்தம்பூசனாரும் அறிவுடையாரனாரும்
பெருங்குன்றார் கிழாரும் இளந்திருமாறனும் மதுரை
யாசிரியர் நல்லத்துவனாரும் மதுரை மருதனிளநாகனா-
ரும் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரரும் என இத் தொட-
க்கத்தார் நூற்பத் தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு
நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவரார்

நூல் என்றும் பாடம்.

துரையன் என்றும், மதுரையின் என்றும் பாடம்.

பண்டிபாரம் என்றும் பாடம்.

பாடப்பட்டன குறுந்தொகையும் நற்றிணைநானூறும் அகநானூறும் புறநானூறும் ஐங்குறுநூறும் பதிற்றுப் பத்தும் பத்துப்பாட்டும் முத்தொள்ளாயிரமும் கூத்தும் வரியும் சிற்றிசையும் பேரிசையும் எழுபது பரிபாடலும் பாரதவெண்பாவும் என இத்தொடக்கத்தன. அக்காலத்து நூல் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத்தெண்ணூற் றைம்பதிற்றியாண்டு.

அக்காலத்துப் பாண்டியனாடு பன்னீராண்டு மழை பெய்யாது வற்கடஞ் சென்றது. சங்கத்தா ரெல்லாரும் வேறு வேறிடத்துப் போயினார். பின்பு மழை பெய்து நாடு விளைய அவரெல்லாரையும் மதுரையிடத் தழைப்பித்துத் தமிழாராய்ந்தார். பொருள்திகாரங் காணுமற் போனதால் ஆலவாரியறையனார் அறுபது சூத்திரம் பாடினார்.

கு-பு. சில பரிந்துரை மருங்க்தொகை, கலித்தொகையோரை, மணிமிடைபவளம், உத்திலிட்டோவை என்பவைகளையும் கடைச்சங்கத்தாராற் பாடப்பட்ட நூல்களாகக் கூறுகின்றன. பரிந்து-தொகை என்பது அகநானூற்றின் மறுமையராதலாலும் கலித்தொகையானன்றை முதலிய மூன்றும் அகநானூற்றின் பாகங்களுக்கும் பெயராதலாலும் அவை நீச்சப்பட்டன. கடைச்சங்கத்து நூலாகிய கலித்தொகை இங்குக் கூறப்படவில்லை.

இரையனார்

தருமி யென்னும் பிரமசாரிக்குப் பொற்கிழி வாங்கிக் கொடுத்த சிந்தாசமத்தி:

அகவல்

கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்

செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே. (க)

கு-ப. இது குறுஞ்சொலை இரண்டாம் பாட்டு.

பாணபத்திரனுக்காகச் சொக்கநாத சுவாமி சேர-
மான் பெருமானுக்கு எழுதிய திருமுக

ஹவல்

மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதிவிசை நிலவிய பானிற வரிச்சிறை
ஆன்னம் பயில்பொழி லால வாயின்
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக் கொண்புப் படியெனப் பாவலர்க்
கொருமையி னிருமையு முகவிய வொளிதிகழ்
குருமா மணிரிசைக் குடையத னிழற்கீழ்ச்
செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க
பண்பா வியாழ்பயில் பாண பத்திரன்
தன்போ லென்பா லன்பன் றன்பாற்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப் பதுவே. (உ)

கு-ப. இது பதிவென்றக் திருமுறையில் வரும் பிரபந்தங்-
களுள் முதலாவது.

வள்ளுவரைச் சங்கத்தார் பாடிய வள்ளுவமாலையில்
இறையனார் பாடிய

வெண்பா

என்றும் புலரா தியாணர்நாட் செல்லுகினும்
நின்றலர்ந்து தேனிறைக்கு நீர்மையவாய்க் — குன்றாத
செந்தவிரிக் கற்பகத்தின் செவ்வித் திருமலர்போன்ம்
மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்.

கு-ப. தேனிறைக்கும் என்றும் பாடம்.

இறையனார் பொய்யாமொழிப்புலவர்முன்பு சிரா-
மலையைப் பாடிய ஓண்பா

கோட்டாற் கொழும்பிரசங் குத்தி யதனடுவே
பாட்டாற் பனைக்கை புகமடுத்துக் — காட்டாளை
தேனீ ரநுந்துஞ் சிராமலையே செஞ்சடைமேல
வானீர் கரந்தான் மலை. (அ')

கு-பு. பாட்டார் என்முடிபாட்டர்.

முருகவேள்

முருகவேள் பொய்யாமொழியாரைப் பாடிய

ஓண்பா

விழுந்ததுளி யந்தரத்தே வேமென்றும் வீழ்ந்தால்
எழுந்துசுடர் சுடுமென் றேங்கிச் — செழுங்கொண்டல்
பெய்யாத கானகத்தே பெய்வளையும் போயினான்
பொய்யா மொழிபகைஞர் போல். (அ'')

நாமகள்

வள்ளுவமாலையில் நாமகள் பாடிய

ஓண்பா

நாடா முதனான் மறைநான் முகனாவிற்
பாடா விடைப்பா ரதம்பகர்ந்தேன் — கூடாரை
எள்ளுவன் மீனாய்த்த வேந்திலேவேல் வேந்தனை
வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கு. (அ''')

நக்கீரர்

நக்கீரர் நாடத்துக் குயக்கொண்டானைச் சாகப்
பாடிய அங்கத ஓண்பா

முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேன் வாழி
பரணர் கபிலரும் வாழி — அரணிலா [டான்
ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கொண்
ஆனந்தஞ் சேர்க்குவா கா. (அ'')

அவனைப் பிழைக்கப் பாடிய

பெண்பா

ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட்பட்டாணைச் — சிரிய
அந்தண் பொதியி லெகத்தியனா ராணையினாற்
செந்தமிழே திர்க்ககவா கா.

(9 - பு. இலக்கியம்) பெண் பாக்களையும் சொல்காப்பியம்
மெய்யுறவுபொருதுக. உரையுளமலர்வாய்ந்து 'பறைபொழி பாக்க
ராணை' என்ற சூத்திரத்தின் உரையில் அங்கதப்பாட்டிற் குதா-
ரண்பாக்க வந்தது காட்டி, 'இலக்கியத்தாண் வாயில்திறவாத
பட்டி மண்டபத்தார் விழுந்திடுவார்க் குருவன் வாழவும் ஒரு
வன் பாடுவர் பாடிய பாட்டிற் அங்கதப்பாட்டாயின்' என்பர்
பேராசிரியர்.

கபிலர்

பாரியின் கோட்டையையும் மலையையும் சேரனும்
சோழனும் பாண்டியனும் வளைத்ததின் பிறகு, அவர்கள்
மூவரும் வலியக் கூடாமற் பிடுங்கிக் கொண்டுபோகக்
கபிலர் பாடிய

அகவல்

அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொண் முரசு மூவிரு முற்றிலும்
உழவ ருழாதன நான்குபய னுடைத்தே
மூன்றே, சிறியிலை வெதிரி னெல்லினையும்மே
இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலின் பழமூழ்க் கும்மே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளி கிழங்குவிழ்க் கும்மே
நான்கே, அணிநிற வேரி பாயமீ தமிழந்து
திணிநெடுங் குன்றந் தேன்சொரி யும்மே
வான்க ணற்றவன் மலையே வானத்து
மீன்க ணற்றதன் சுனையே யாங்குப்

க பி ல ர்

புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
தாளிற் கொள்ளலிர் வானிற் றரலன்
யானறி குவனது கொள்ளு மாறே
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தனும் விறலியர் பின்வர
ஆடினார் பாடினார் செவினே
நாடுங் குன்று மொருங்கீ யும்மே. (கூ)

மலையமான் திருமுடிக்காரியை வரிசையறியாது
கொடுத்த இடத்துக் கபிலர் பாடியது:—

அசுவல்

ஒருதிசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிசைப்
பலரும் வருகுவர் பரிசின் மாக்கள்
வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிதும்
ஈத லெனிகே மாவண் டோன்றல்
அதுநற் கறிந்தனை யாயிற்
பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே. (கௌ)
(புறம் - கௌ)

கபிலர் பிறந்தபோது பாடியது:—

அசுவல்

நெட்டிலை யிருப்பை வட்ட வான்நூ
வாடா தாயிற்
பிடுவடப் பிடியின் கோடேய்க் கும்மே
வாடினோ
பைந்தலைப் பரதர் மனைதொறு முணங்குஞ்
செந்தலை யிறவின் சீரேய்க் கும்மே. (கக)

பெருந்தலைச் சாத்தனார்

தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டுக் காடுபற்றி
யிருந்த குமணனைப் பெருந்தலைச்
பாடியது :—

ஆடுநனி மறந்த கோடுய மடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்
பாடி லின்மையிற் றேறலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றுடி உந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணைன்
மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
என்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்நிலைத்
தொடுத்தங் கொள்ளா தமையலெ னடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணார் முழுவின் வயிரியர்
இன்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே. (கஉ)

இதுவுமது :—

ஆறுபெருக் கில்லா தநுந்திடர்தான் பட்டாலும்
ஊறலமை யாதோ வுலகாற்றத் — தேற
வறியையே யானாலு மென்வறுமை தீர்க்கச்
சிறியையோ சீர்க்குமணு செப்பு. (கங)
இந்தப் பாட்டுக்குக் குமணன் தலை கொடுத்தது.

கோவூர்கிழார்

உறையூர் முற்றியிருந்த நலங்கிள் ளியையும் அடைத்
திருந்த நெடுங்கிள் ளியையுங் கோவூர்கிழார் பாடியது:-

இரும்பினை வெண்டோடு மலைத்தோ னல்லன்
கருஞ்சினை வேம்பின் நெரியலோ னல்லன்
நின்ன கண்ணியு மார்மிடைந் தன்றே, நின்னொடு
பொருவேரான் கண்ணியு மார்மிடைந் தன்றே
ஒருவீர் தோற்றினுந் தோற்பதுங் குடியே
இருவீர் வேற வியற்கையு மன்றே, அதனாற்,
குடிப்பொரு ளன்றுதுஞ் செய்தி கொடித்தேர்
றம்மோ ரன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ப்மலி யுவகை செய்யுநிவ் விகலே.

சோழன் நலங்கிள் ளியுழைநின்று உறையூர் புக்க
இளந்தத்தினை நெடுங்கிள் ளி ஒற்றுவந்தானென்று கொல்-
லப் புக்குழிக்கோவூர்கிழார் பாடி உய்யக்கொண்டது:—

வன்னியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி
நெடிய வென்னுது சுரம்பல கடந்து
வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடிப்
பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற மருத்தி
ஓம்பா துண்டு கூம்பாது வீசி
வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை
பிறர்க்குத் தீதறிந் தன்றோ வின்றே, திறப்ப
நண்ணூர் நாண வண்ணூர் தேகி

ஆங்கினி தொழுகி னல்ல தோங்குபுகழ்
 மண்ணாள் செல்வ மெய்திய
 தும்மோ ரன்ன செம்மலு முடைத்தே. (கடு)

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் மலயமான்
 மக்களை யாணக்கிடுவுழிக் கோவூர்கிழார் பாடி உய்யக்-
 கொண்டது:—

நீயே, புறவினல்ல லன்றியும் பிறவும்
 இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகளை
 இவரே, புலனுழு துண்மார் புன்க ணஞ்சித்
 தமது பகுத்துண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்நர்
 களிறு கண்டமூஉ மழாஅன் மறந்த
 புன்றலைச் சிறுஅர் மன்றுமருண்டு நோக்கி
 விருந்திற் புன்குணை வுடையர்
 கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செய்ம்மே. (கசு)
 (புறம் - சசு)

சாத்தந்தையார்

இது கோப்பெரு நற்கிள்ளி முக்காவனாட்டு ஆழார்
 மல்லனைப் பொருதட்டு நின்ருனைச் சாத்தந்தையார்
 பாடியது:-

சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீற் றுற்றெனப்
 பட்டமாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக்
 கட்டி னிணக்கு மிழிசினன் கையது
 போழ்தூண் டீசியின் விரைந்தன் று மாதோ

ஊர்கொள வந்த பொருந்நே
டார்புனை தெரிய நெடுந்தகை போரே. (கௌ)

சங்கத்தார்

பாண்டியன் வற்கடகாலத்து நும்மைத் தாங்கி-
யோர் யாரென்றவற்குச் சங்கத்தார் பாடியது:-

காலை ஞாயிறு கடுங்கதிர் பரப்பி
வேலையுங் குளனும் வெடிபடச் சுவறித்
தந்தையை மக்கள் முகம் பாராமல்
வெந்த சாகம் வெவ்வே றநுந்திக்
குணமுள தனையுங் கொடுத்து வாழ்ந்த
கணவனை மகளிர் கண்பா ராமல்
விழித்த விழியெல்லாம் வேற்றுவிழி யாகி
அறவுரை யின்றி மறவுரை பெருகி
உரைமறந் தொழிந்த ஆழி காலத்தில்
தாயில் லவர்க்குத் தாயே யாகவுந்
தந்தையில் லவர்க்குத் தந்தையே யாகவும்
இந்த ஞாலத் திடுக்கண் டீர
வந்து தோன்றினன் மாநிதிக் கிழவன்
நீலஞ் சேரு நெடுமால் போல்வன்
ஆலஞ் சேரி யயிந்த னென்பான்
தன்குறை சொல்லான் பிறர்ப்பழி யுரையான்
மறந்தும் பொய்யான் வாய்மையுங் குன்றான்
இறந்து போகா தெம்மைக் காத்தான்
வருந்தல் வேண்டாம் வழிதி
இருந்தன மிருந்தன மிடர்கெடுத் தனனே

திருவள்ளுவர்

திருவாலங்காட்டுத் திருநடங் கண்டிரோ வென்று
முனிவர் கேட்க வள்ளுவர் பாடியது :—

வெண்பா

பூவி லயனும் புரந்தரனும் பூவுலகைத்
தாவி யளந்தோனுந் தாமிருக்க — நாவில்
இழைநக்கி னானெருடு மேழையறி வேவே
குழைநக்கும் பிள்ளைகன்றன் கூத்து. (கக)

அவ்வை

அவ்வையார் தமக்கு நெல்லிப்பழங் கொடுத்த
அதிகமானப் பாடிய

புதுவெல்

வலம்படு வாய்வா னேந்தி யொன்றார்
களம்படக் கடந்த கழறொடித் தடக்கை
ஆர்கவி முழவி னதிகர் கோமான்
போரடு திருவிற் பொலந்தா ரஞ்சி
பாற்புரை பிறைதுதற் பொலிந்த சென்னி
நீல மணிமிடற் றொருவன் போல
மன்னுக பெரும ரீயே தொன்னிலைப்
பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்
சிறியிலை நெல்லித் திங்கனி குறியா
தாத னின்னகத் தடக்கிச்
சாத னீங்க வெமக்கித் தோயே.

அப்போது பாடிய

பூங்கமல வாலிசூழ் புல்வேளூர்ப் பூதனையும்
ஆங்குவரு பாற்பெண்ணை யாற்றினையும் — ஈங்கு
மறப்பித்தாய் வாளதிகா வன்கூற்றி னாவை
அறுப்பித்தா யாமலகந் தந்து. (உக)

புல்வேளூர்ப் பூதன் வரகுசோறிட்டபோது பாடிய

வெண்பா

வரகரிசிச் சோறும் வழுதுணங்காய் வாட்டும்
முரமுரவென் றேபுளித்த மோரும் — பரிவுடனே
புல்வேளூர்ப் பூதன் புகழ்புரிந் திட்டசோ
றெல்லா வுலகும் பெறும். (உ௨)

அவன் வயலுக்குக் கிணற்று நீரேறிப்பாயக் கட்ட
டனையிட்டான்.

கு-பு. புல்வேளூர் திருவண்ணாமலைத் தாலுகாவில் பெண்ணையாற்றங்கரையி லுள்ளது. அவ்வை 'அழியா வாழையும் ஒழியாச் சிணற்று மாகுசு' என்று மொன்னொன்பர்.

பழையனுர்க் காரிக்கு ஆடுவாங்கிக் கொடுக்க
வாதவன், வத்தவன், யாதவன் மூவரிடத்தும் போய்
அவர்கள் கொடாதபடியினாலே சேரமானிடத்துப்
போய்ச் சொல்லிய

[யென்றான்
வாதவர்கோன் பின்னையென்றான் வத்தவர்கோ னுனை
யாதவர்கோன் யாதொன்று மில்லையென்றான் - ஆதலால்
வாதவர்கோன் பின்னையினும் வத்தவர்கோ னுனையினும்
யாதவர்கோ னில்லை யினிது. (உ௩)

அப்பொழுது சேரன் பொன்னாடு கொடுக்கப்
பாடிய

வெண்பா

சிறப்பார் மணிமுடிச் சேரமான் றன்னைச்
சுப்பாடு கேட்கவே பொன்னாடொன் றீந்தான்
இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர் கொடுப்பவர்
தாமறிவர் தங்கொடையின் சீர். (உ௪)

கு - பு. 'சேரா உன்னாடு பொன்னாடு' என்று அவ்வை
சொன்னொன்பது பழைய வழக்கு.

பொய்யாமொழியார் பாதிபாட அவ்வையார்
பாதி பாடியவை:—

(வெண்பா)

தண்ணீருங் காவேரி தார்வேந்த னுஞ்சோழன்
மண்ணாவ துஞ்சோழ மண்டலமே—பெண்ணாவாள்
அம்பர்ச் சிலம்பி யரவந்தத் தாளணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு. (உரு)

பத்தம்பிற் பாதி யுடையா னிரண்டம்பிற்
கொத்தம்பி யென்பார் கொளப்புக்குச் — சுத்தப்
பசும்பொ னரவல்குற் பாவையர்க்குத் தோற்று
விசும்பிடைவைத் தேகினுன் னில். (உசு)

ஒருநாட் பசியினாலே ஒருவன் மனைக்குப் போக
அவன் 'சோறில்லை போ' என்று சொன்ன பின்பு,
அவன் மனைவி உபசாரஞ் சொல்லி அன்னமிட்டாள்;
அப்போது சொல்லிய

(வெண்பா)

அற்ற தலையி லருகிற் றலையதனைப்
பற்றித் திருகிப் பறியேனோ — வற்றன்
மரமனையா னுக்கிம் மனையாளே யீந்த
பிரமனையான் காணப் பெறின். (உஎ)

ஒரு குறவன் பலாவைப் பகைவர் வெட்டிப்
போட, அப்பலா வளரப் பாடிய

(வெண்பா)

கூரிய வாளாற் குறைபட்ட கூன்பலா
ஒரிலையாய்க் கொம்பா யுயர்மரமாய்ச் — சீரிய
வண்டுபோற் கொட்டையாய் வன்காயாய்ப் பின்
பண்டுபோ னிற்கப் பணி. [பழமாய்ப் (உஅ)]

அப்போது குறப்பிள்ளைகள் நாழித்தினை கொடுக்க
வாங்கிக் கொண்டு சோழனிடத்தில் வந்து பாடிய

பெண்பா

கூழைப் பலாத்தழையப் பாடக் குறச்சிறார்
மூழக் குழக்குத் தினைதந்தார் — சோழாடிகள்
உப்புக்குப் பாடிப் புளிக்கு மொருகன்தை
ஒப்பிக்கு மென்ற னுளம். (உக)

கு - பு. மூழக்கு - மூவுழக்கு என்பதன் பகுதி; தொல்.
எழுத்தி. ஈசுலூர்ஃகினியட், சிங்-ம் குத்திரம் பார்க்க. இராச
ராசச் சோழன் காலத்துச் சிலாபுலகைகளிலும் 'மூழக்கு' என்னும்
பதம் வருகின்றது. மூவுழக்குட் உழக்கும் நாலுழக்கு ; ஒருநாழி.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு நான்கும் பாடிய

பெண்பா

ஈதலறந்திவினைவிட் மட்டல்பொருளெஞ்ஞான் றுங்
காத லிருவர் கருத்தொத்துற் — றுதரவு
பட்டதே யின்பம் பரணினினைந் தீம்முன் றும
விட்டதே பேரின்ப வீடு. (கூ)

அரிசி கேட்க யானை கொடுத்த நாஞ்சில் வள்ளு-
வனைப் பாடிய

அகவல்

தடவு சினைப்பலவி னாஞ்சிற் பொருநன்
மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்
வளைக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்த
அடகின் கண்ணுறை யாக யாஞ்சில
அரிசி வேண்டினே மாகத் தான்பிற
வரிசை யறிதலிற் றன்னுந் தூக்கி
இருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்

பெருங்களிறு நல்கியோனே யின்ன
தேற்றா வீகையு முண்டுகொல்
போற்றா ரம்ம பெரியோர்தங் கடனே. (௩௧)

(பத. - ௧௪௦)

ஏழிற் கோவைப் பாடிய அங்கதம் ;

உவண்பா

இருடர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோலே
குருடேயு மன்றுநின் குற்றம் — மருடர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனளிமண்
டோட்டைச் செவியு முள. (௩௨)

கு-பு. உரை என்பது பாட்டி. இப்பாட்டுத் தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், சுவடிக் குத்தியவுரையில் உ-ம் உபாருங்கதத் திற்கு உ.பாருண்பா என்பது காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஏழிற் கோலென்று குறிக்கப்பட்டவன் ஏழின்மேலே குத்தியவனாகிய நன்னன் என்பர். ஏழின்மேலே கோலேக்கடவுருகிலுள்ள நன்ன னூரிலிருந்து வட்டிப் பச்சினத்தி னால் தூரத்திலுள்ளது ; இஃது ஒரு மெய்வே ஸ்டேஷன்.

மூன்று கிழிக்குச் சங்கிலிற் ப்பாட, ஒரு கிழிக்கு
நிறை நில்லாத கவிபாட, ஒரு கிழிக்கு நாலுகோடி கவி
பாட என்று ஆக அஞ்சு கிழியும் பாண்டியன் வாசலிற்
கட்டி வைத்தபோது கிழியறப் பாடிய

உவண்பா

தண்டாம லீவது தாளான்மை தண்டி
அடுத்தக்கா லீவது வண்மை — அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்ற லீவது காற்கூலி பின்சென்றும்
பொய்த்தா னிவனென்று போமே லவன்குடி
எச்ச மிறுமே லிது. (௩௩)

சென்றுழு துண்பதற்குச் செய்வ தரிதென்று
மன்றுழு துண்பான் மனைவாழ்க்கை — முன்றிலில்
துச்சி லிருந்து துடைத்தழுகண் ணீராலேழ்
எச்ச மிறுமே லிறு. (௩௪)

வழக்குடையார் நிற்ப வரும்பொருள் கைவாங்கி
வழக்கை வழக்கழிவு சொல்லின் — வழக்குடையார்
சுற்றமுந்தாமுந் துடைத்தழுகண் ணீராலேழ்
சுற்ற மிறுமே லிறு. (௩௫)

கு-பு. எழுகண்ணீரால் என்றும் பாடம்.

நிறைவில்லாதவகவல்

வையக மெல்லாம் வளவயலா வாடோர்
தெய்வ மாமுகடு சேரிய தாகத்
காணமு முத்து மணியுங் கலந்தொரு
கோடானு கோடி கொடுப்பினு மொருநாள்
ஒருபொழு தொருவனு னெழிதல் பதர்க்கும்
நேர்நிறை நில்லா தென்னுமென் மனனே
நேர்நிறை நில்லா தென்னுமென் மனனே.

கு-பு. வையகமெல்லா மளவளாய்: என்றும் பாடம்.

நாலுகோடிகலி

மதியாதார் முற்ற மதித்தொருகாற் சென்று
மிதியாமை கோடி யுறும். (௩௬)

உண்ணீருண் ணீரென்றே யூட்டாதார் தம்மனையில்
உண்ணுமை கோடி யுறும். (௩௭)

கோடி கொடுத்துங் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
கூடுவதே கோடி யுறும். (௩௮)

கோடானு கோடி கொடுப்பினுந் தன்னுடைநாக்
கோடாமை கோடி யுறும். (௪௦)

ஒருவனைப்பாடி அவன் 'ஒன்றுமில்லை' என்றபோது
பாடிய

விருத்தம்

கல்லாத வொருவனைநான் கற்றாயென்றேன்
காடேறித் திரிவாளை நாடாவென்றேன்
பொல்லாத வொருவனைநா னல்லாயென்றேன்
போர்முகத்துக் கோழையைநான் புலியேயென்
மல்லாரும் புயமென்றேன் தேம்பற்றோளை [தேன்
வழங்காத கையனைநான் வள்ளலென்றேன்
இல்லாது சொன்னேனுக் கில்லையென்றான்
யானுமென்றன் குற்றத்தா லேகின்றேனே.(சக)

கு-பு. சும்பற்றோள் என்றும் பாடம்.

ஒருவனைப்பாடி அவன் இகழ்ச்சிசொல்ல அப்
போது பாடிய

அங்குசுவகவல்

எம்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரே
எம்மிகழ் வோரே தம்மிகழ் வோரே
எம்புக ழிகழ்வேரார் தம்புக ழிகழ்வேரார்
பாரி யோரி நள்ளி யெழினி
ஆய் பேகன் பெருந்தோண் மலையென்
றெழுவரு ளொருவனு மல்லை யதனால்
நின்னை நோவ தெவனே யுறுவட்
டாற்றாக் குறைக் கட்டி போல
நீயு முளையே நின்னன் னோர்க்கே
யானு முளனே யெம்பா லோர்க்கே
குருகினும் வெளியோய் தேத்துப்
பருகுபா லன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே.(சஉ)

கு-பு. இது தொல். பொருளதிகாரம் சங்ள-ம் சூத்திரவுரையில் செம்பொருளங்கதத்துக் குதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுளது. அங்கே அவ்வையார் பாட்டாகக் கூறப்படாமை நோக்கத்தக்கது. 'உறுவட் டாற்றாக் குறைக் கட்டிபோல' என்பதன் சுத்தபாடம் விளங்கவில்லை. பிரதிகளிலெல்லாம் இவ்வாறேயுள்ளது.

சில புல்லறிவோர் தங்களைப் பாடிச்சொன்ன
போது பாடிய

அகவல்

மூவர் கோவையு முனிளந் கோவையும்
பாடிய வென்றன் பனுவல் வாயால்
எம்மையும் பாடுக வென்றனர் தும்மையிந்
கெங்ஙனம் பாடுகென் யானே வெங்கட்
கனிறுபடு செங்களந் கண்ணிற் காணீர்
வெளிறுபடு நல்யாழ் விரும்பிச் கேளீர்
புலவர் வாய்ச்சொற் புலம்பலுக் கிரந்நீர்
இலவு வாய்ச்சிய ரிளமுலை புல்லீர்
அவிச்சுவை யல்லது தமிழ்ச்சுவை தேரீர்
உடஇ ருண்ணீர் கொடஇர் கொள்ளீர்
ஒவ்வாக் கானத் துயர்மரம் பழுத்த
துவ்வாக் கனியெனத் தோன்றிய நீரே. (சுட)

திருக்கோவலூரில் அங்கவை சங்கவை என்கிற
பெண்கள் வீட்டில் அவ்வைக்கு இலைக்கறி யிட்டபோது
பாடிய

வெண்பா

வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவுந் தின்பதாய்
நெய்தா னளாவி நிறையிட்டுப் — பொய்யே
அடகென்று சொல்லி யமுதத்தை யிட்டாள்
கடகஞ் செறியாதோ கைக்கு. (சுச)

சிற்றூடைகொடுக்க அப்போது பாடிய

வெண்பா

பாரி பறித்த கலனும் பழையனூர்க்
காரியன் றீந்த கழைக்கோலுஞ் — சேரமான்
வாராயோ வென்றழைத்த வார்த்தையு மிம்முன்றும்
நீலச்சிற் றூடைக்கு நேர். (சுரு)

கு-பு. இதனைப்பற்றிய கதையைச் செந்தமிழ் இரண்டாம் தொகுதி, 194, 195-ம் பக்கங்களிற் காண்க.

ஆங்கவை சங்கவையைத் தெய்வீகனுக்குக் கலி-
யாணம் பண்ணுவிக்கிறபோது ஒலையெழுத விராயகனை
அழைத்த

வெண்பா

ஒருகை யிருமருப்பு மும்மதத்து நால்வாய்க்
கரியுரிவைக் கங்காளன் செம்மல் — கரிமுகவன்
கண்ணுல வேலை கடிதெழுத வாரானேல்
தண்ணண்மை தீர்ப்பேன் சபித்து. (சுரு)

கு-பு. சுல்யாணவேலை என்றும் பாடம்.

சேர சோழ பாண்டியர்க்கு விராயகன் எழுதப்
பாடிய

வெண்பா

சேரலர்கோன் சேரன் செழும்பூந் திருக்கோவல்
ஊரளவுந் தான்வருக வுட்காதே — பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள வரசன் மனமிசைந்தான்
சங்கியா தேவருக தான். (சுரு)

புகார்மன்னன் பொன்னித் திருநாடன் சோழன்
தகாதென்று தான்ங் கிருந்து — நகாதே
கடுக வருக கடிக்கோவ லூர்க்கு
விடியப்பதி னெட்டா நான். (சுஅ)

வையைத் துறைவன் மதுராபுரித் தென்னன்
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே — தையற்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடியப்பதி னெட்டாநாள்
சுண்டு வருக விசைந்து. (சுக)

கு-பு. விடியல் பதினெட்டாநாள் என்றும் பாடல்.

மூவரும் வந்தபோது பனந்துண்டத்தைப் பாடியது:—
திங்கட்குடையுடைச்சோனுஞ்சோழனும்பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுகிட வந்துநின் றூர்மணப் பந்தரிலே
சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச் சோலை சலசலத்துக்
கொங்கிற் குறத்தி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு
நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தர வேண்டும் பனந்துண்டமே.()

அந்தக் கலியாணத்திற் பெண்ணையாற்றைப் பாடிய

வெண்பா

முத்தெறியும் பெண்ணே முதநீ ரதுதவீர்ந்து
தத்திவரு நெய்பா றலைப்பெய்து — குத்திச்
செருமலைத் தெய்வீகன் றிருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவிற் கொண்டோடி வா. (ருக)

கு-பு. இத்தக் கதையைத்தான் வரந்தருவார் பாரதத்துக்குத்
தாம் பாடிய பாயிரத்தில் “அவ்வைபாடலுக்கு நறுநெய்பால் பெருகி
யருந்தமிழிவினாற் சிறந்து — தெய்வமாநதி நீர் பரக்கு நாடந்தத்
திருமுனைப்பாடி நன்னாடு” என்று குறித்தது.

அப்போது வருணனைப் பாடிய

வெண்பா

கருணையா லிந்தக் கடலுலகங் காக்கும்
வருணனே மாமலையன் கோவற் — பெருமணத்து
நன்மாரி தாழ்க்கொண்ட நன்னீரது தவீர்ந்து
பொன்மாரி யர்கப் பொழி. (ருஉ)

சோழன் ஒருதுகிலைப் பார்த்துப் பராக்காக
இருப்ப அப்போது பாடிய

வெண்பா

நூற்றுப்பத் தாயிரம் பொன்பெறினு நூற்சிலை
நாற்றிங்க டன்னிற் கிழிந்துபோம்—மாற்றலரைப்
பொன்றப் புறங்கண்ட போர்வே லகளங்கா
என்றுங் கிழியாதென் பாட்டு. (ரு௩)

திருக்குடந்தையில் இரண்டு வேளாளர் ஒருத்தன்
லோபியும் ஒருத்தன் விதரணியுமாக இருந்தவர்களைப்
பாடிய

வெண்பா

திருத்தங்கி தன்வாழை தேம்பழுத்து நிற்கும்
மருத்தன் றிருக்குடந்தை வாழை — குருத்தும்
இளைபுமிலைப் பூவுமிலைக் காயுமிலை யென்றும்
உலகில் வருவிருந்தோடுண்டு. (ரு௪)

கு-பு. சோழமண்டல சதகம் 65-ம் கவி பார்க்க.

ஒருவன் ஆடம்பரவானாகவந்த கீழான புலவன்
கனியைக் கேட்டு இவள் கனியைக் கேளாதிருந்தான்;
அப்போது பாடிய

வெண்பா

விரக ரிருவர் புகழ்வாரும் வேண்டும் [ரு
விரனிறைய மோதிரமும் வேண்டும்— அரையிலொ
பஞ்சேனும் பட்டேனு மில்லையோ பாணிகவி
நஞ்சேனும் வேம்பேனு நன்று. (ரு௫)

சேரன் கைலைக்குப் போகிறபோது அவ்வையாரை
அழைக்க, அவள் விராயகபூசை பண்ணித் தாமதமா

யிருக்க, விநாயகன் தன் தூதிக்கையாலெடுத்துக் கைலையில் விடச், சேரனைக்கண்டு பாடிய

கலித்துறை

மதுர மொழியி னுமையாள் சிறுவன் மலரடியை
முதிர நினையவல்லார்க் கரிதோ முகில்போன் முழங்கி
அதிர வருகின்ற யானையுந் தேரு மதன்பின்வருங்
குதிரையுந் காதங் கிழவியுங் காதங் குலமன்னனே. (௫௪)

சேரன் கைலையிலிருக்கத், திரும்பவந்து பாடிய

வெண்பா

சிறுக்கிரை வெவ்வடகுஞ் சேதாவி னெய்யும்
மறுப்படாத் தண்டயிரு மாந்தி — வெறுத்தேனை
வஞ்சிக்குங் கொற்கைக்கு மன்னவனேற் பித்தானே
கஞ்சிக்கும் புற்கைக்குங் கை. (௫௭)

முருகவேள் கேட்கப், பாடிய

அகவல்

அரியது கேட்குந் தனிநெடு வேலோய்
மக்கள் யாக்கையிற் பிறத்தலு மரிதே
மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்த காலையும்
முகையுஞ் செவிடுங் கூனுங் குருடும்
பேடு நீக்கிப் பிறத்தலு மரிதே
பேடு நீக்கிப் பிறந்த காலே
ஞானமுங் கல்லியு நற்குற லரிதே
ஞானமுங் கல்லியு நற்குறு மாயினுந்
தானமுந் தவமுந் தரித்தலு மரிதே
தானமுந் தவமுந் தரித்தோற் கல்லது
வானவ னுடு வழிதிற வாதே. (௫௮)

தத்துவங் கூறியது: — வெண்பா

ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி புலனைந்தும்
வென்றான்றன் வீரமே வீரம் — ஒன்றுனுஞ்
சாகாமற் கற்பதே வித்தை தனைப்பிறர்
ஏவாம லுண்பதே யூண். (ருக)

உழவு நன்றோ என்று கேட்டபோது பாடிய

வெண்பா

ஏரு மிரண்டுளதா யில்லத்தே வித்துளதாய்
நீரருகே சேர்ந்த நிலமுமாய் — ஊருக்குச்[ட்டால்
சென்றுவர வண்ணிதாய்ச் செய்வாருஞ் சொற்கே
என்று முழுவே யினிது. (கூ0)

கு-பு. அவ்வை சரிதத்தில் விளங்காதவற்றைக் செந்தமிழ்
இரண்டாந் தொகுதியிற் சுணுக்கொள்க.

பொய்யாமொழியார்

வாய்த்த வயிரபுர மாகாலி யம்மையே
ஆய்த்த வருகா ரணிவயலிற் — காய்த்த
கதிரைமா ளத்தின்ற காளிங்க னேறுங்
குதிரைமா ளக்கொண்டு போ. (கூக)

கு-பு. வயிரபுரம் என்பது கேஷத்திரபாலபுரம் என்றும்
மாயூரந்தாலுகாவி லுள்ள தென்றும் இப்பாட்டுக் கம்பர் பாடிய
தென்றும் கூறுவர்.

இவராசிரியர் பாடிய வெண்பா

பொதியி லகத்தியனாய்ப் பொய்யா மொழியாய்
அதிக வமணப்பர்க் கீழாய்த் — துதிபெருகு
செங்காட்டுக் கோட்டந் துறையூ ரெனுந்தலத்துச்
சங்காத்தங் கொண்டிருப்பாய் தான். (கூஉ)

கு-பு. இப்பாட்டில் இரண்டாமடியின் சுத்தபாடந் தெரிய
வில்லை.

பாண்டியன் வாசலிற் போய்ப் பாதி வசையும் பாதி
கசையும் பாடிய

கலித்துறை

குழற்கா லரவிந்தங் கூம்பக் குமுதம் பொதியவிழ்ப்ப
நிழற்கான் மதியமன் றேறின் றிருக்குல நீயவன்றன்
அழற்கா லொளர்ச்சை மீதே யிருந்துமல் வந்திவண்ணன்
கழற்கால் வணங்குதி யோவணங் காமுடிக்கைதவனே.
கு-பு. புழைக்கா லரவிந்தம் என்றும் பாடம்.

சங்கப் பலகையிற் சிலாநுபமான சங்கத்தாரைப்
பாடிய

வெண்பா

உங்கனிலே யானொருவ னொப்பேனோ வொவ்வேனோ
திங்கட் குலனறியச் செப்புங்கோள் — சங்கத்துப்
பாடுகின்ற முத்தமிழென் பன்னூலு மேற்குமோ
ஏடவிழ்தா ரேழெழுவீ ரின்று. (சுச)

சங்கப்பலகை மிதப்பப் பாடிய

வெண்பா

பூவேந்தர் முன்போற் புரப்பா ரிலையுன்றிப்
பாவேந்த ருண்டென்னும் பான்மைதான்—மாவேந்தன்
மாற னறிய மதுரா புரித்தமிழோர்
வீற்றையே சற்றே மித. (சுந)

காளையார் கோயில் தேவடியார் எழுபதுபேரும்
எழுபதினாயிரம் பொன் கொடுக்கப் பாடிய

வெண்பா

வாச மலர்மடந்தை போல்வார்வண் கானப்பேர்
சுசன் றமர்க ளெழுபதின்மர் — தேசத்
திரவலர்மே னீட்டுவர்கை யீண்டலெகங் காக்கும்
புரவலர்மே னீட்டுவர்பொற் கால். (சுசு)

சீநக்கன் கட்டுச்சோறு கொடுக்கப் பாடிய

கவி விருத்தம்

அளிகொ ளுந்தொடை யானர சைக்குமன்
ஒளிகொள் சீநக்க னின் றுவந் திட்டசீர்ப்
புளியஞ் சோறுமென் புந்தியிற் செந்தமிழ்
தெளியும் போதெலாந் தித்தியா நிற்குமே. (சுஎ)

கு-பு. சோழமண்டல சதகம் 54-ம் செய்யுள் பார்க்க. சிறீ
நக்கன் என்பது சீநக்கன் என்றயது போலும்; சீமான் என்-
பது போல.

சீநக்கனுக்குப் பாடிக் கொடுத்த

வெண்பா

திறையின் முறைகொணர்ந்து தெவ்வரெல்லா மீண்ட
இறையு மிறைகடக்க லாகா — அறைகழற்காற்
போர்வேந்தர் போர்மாளப் போர்வா ளுறைகழித்த
தேர்வேந்தன் றஞ்சைத் தெரு. (சுஅ)

கு-பு. சோழமண்டல சதகம் 53-ம் செய்யுள் பார்க்க.

கண்டியூர் வண்ணாத்தியைப் பாடிய

வெண்பா

தூசுதூ-சாக்குவார் பாவை சுடர்த்தொடிக்கை
ஆசிலாக் கண்டியூ ராரணங்கு — வாசமலர்க்
கண்ணங்கை கொங்கைமுகங் காலுங் கடிக்கமலம்
கண்ணங்கை கொங்கைமுகங் கால். (சுசு)

கு-பு. தூசு தூய்தாக்குவார் பாவை என்றும் பாடம். தூசு
தூசாக்குவார் என்ற பாடத்தில் இரண்டாவது தூசைத் தூய்தென்ப
தன் மருஉ என்று கொள்க.

முருகவேளைப் பாடிய

வெண்பா

பொன்பாவுங் கன்னிப் பொறிப்புறவே யேதிலன்பின்
என்பாவை போக விசைந்தனளே — மின்பாயும்
மானவேன் முட்டைக்கு மாறாய செவ்வர்போம்
கானவேன் முட்டைக்குங் காடு. (௭௦)

கு-பு. இப்பாட்டின் முதலடி யிரண்டும் “பொன்போலுங்
கள்ளிப் பொறிபறக்குங் கானலிலே, என்பேதை செல்லந் கியைந்
தனளே” என்று இப்போது வழங்குகின்றது.

சிராமலையைப் பாடிய

கவச்சுறை

அங்கம் புலியத ழாடையைச் சாத்தி யரவமுடன்
பங்கம் புலிவைத்த பண்பர்க் கிடம்பணை வாளெயிற்று
வெங்கட் புலியைவிட் டியானையைத் தேடி விதம்விதமாச்
சிங்க மிருந்து தனித்தனி நோக்குஞ் சிராமலையே. (௭௧)

நாலுபேருக்குக் கண் தெரியப் பாடிய

வெண்பா

கூத்தாண் முகத்திரண்டு கூர்வேல்கள் கூத்தாடன்
மூத்தாண் முகத்தின் முழுநீலம் — மூத்தாடன்
அன்னை முகத்தி லரவிற்த மன்னைதன்
அன்னை முகத்திரண் டம்பு. (௭௨)

கு-பு. காளையார் கோயிலிலே ஒருநாளிரவிலே பொய்யா-
மொழிப்பலவர் பசியால் வருந்திற் கூத்தாள் என்னுந் தாசியின்
வீட்டை யடைந்து அவளை உசாவ, அவளுந், அவள் தமக்கை-
யும், தாயும், பாட்டியும், கண்டெரியாது வருந்துவது கண்டு மன-
மிரங்கி இப்பாடலைப்பாட அவர்கள் கண்டெரியப் பெற்றனர்
என்ப. செந்தமிழ் தொகுதி V, பக்கம் 509.

பாண்டியன் 'நீர் நல்ல புலவன்' என்றபோது
பாடிய

வெண்பா

அறமுரைத் தானும் புலவன் முப்பாலின்
திறமுரைத் தானும் புலவன் — குறுமுனி
தானும் புலவன் றரணி பொறுக்குமோ
யானும் புலவ னெனில். (எரு)

பொய்யாமொழியார்க்கு அபவாதம் வந்தபோது
பாடிய

தரவு கொச்சகக் கவிப்பா.

தேரையார் தெங்கிளநீ ருண்ணார் பழிசுமப்பர்
நாரியார் தாமறிவர் நாமவரை நத்தாமை
கோரைவாய் பொன்சொரிடும் கொற்றவன்றன் கண்டி
யுரைவாய் மூட வுரையறிந்தோ மில்லையே. (எச)

கு-பு. சீநக்கன் கட்டிலிற் புலவர் ஒருநான் படுத்து நித்திரை
கொள்ள, அவரைச் சீநக்கன் மனைவி தன் கணவனென் றெண்ணி
அருகிற்படுத்து நித்திரை போயினள். அதனைச் சீநக்கன் கண்டு,
இஃது அறியாமையால் நிகழ்ந்தது என்று எண்ணிக்கொண்டு,
புலவரைத் தட்டித் தனக்கு இடம் விட்டுச் சுற்று விலகிப்-
படுக்கும்படி கேட்டான் என்றும் இங்கிகழ்ச்சியால் புலவருக்-
கபவாதம் உண்டாயிற்றென்றுஞ் சொல்லுப. செந்தமிழ் தொகுதி
V, பக்கம் 540.

புலையன்றன் உடல் வெடிக்கப் பாடியது:—

வெண்பா

கோதில்குல மங்கைக் குலோத்துங்கச் சாவகனென்
றோதினென் றன்னை யொறுப்பதனால் — மாதா
துளையாது முத்துவடந் தூக்கின ளாரம்
விளையாடு செப்பிரண்டின் மேல். (எரு)

சீநக்கருடன் தீப்புசுந்த பாட்டு:—

வெண்பா

அன்றுநீ செல்லக் கிடவென்ற யாருயர்விட்
டின்றுநீ வாணுலக மெய்தினாய் — வென்றிதிகழ்
வானக்க பூண்மடவார் மார்பேன கண்டியூர்ச்
சீநக்கா செல்லக் கிட. (எசு)

கு-பு. அன்று - நான் என்று சட்டிலில் உன் மனைவியுடன்
தூங்கிய அன்று. செல்லக்கிட என்ற தொடருக்கு இப்போது
கொள்ளு மர்த்தம் பொருத்துவதாகக் காணவில்லை.

கம்பர்

கம்பர் தெய்வவரத்தினுற் கவிசொல்லிய நாளிற்
பாடிய

வெண்பா

மோட்டெருமை வானிபுக முட்டுவரால் சுன்றென்று
வீட்டளவும் பால்கொரியும் வெண்ணெயே — நாட்டில்
அடையா நெடுங்கதவு மஞ்சலென்ற சொல்லும்
உடையான் சரராம னூர். (எஎ)

கு-பு. சரராமனென்பது வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்-
பனுக்கொருபெயர்.

ஏரெழுபது பாடி அரங்கேற்றும்போது புதுவைச்
சேதிராயனை விடந்திண்டத் தீர்த்த

வெண்பா

ஆழியான் பள்ளி யணையே யவன்கடைந்த
வாழி வரையின் மணித்தாம்பே — பூழியான்
பூணே புரமெரித்த பொற்சிலயிற் பூட்டுகின்ற
நாணே யகல நட. (எஅ)

மங்கை யொருபாகன் மார்பிலணி யாரமே
பொங்கு கடல்கடைந்த பொற்கயிறே—திங்கையுஞ்
சீறியதன் மேலுருந் தெய்வத் திருநாணே
ஏறிய பண்பே யிறங்கு. (௪௪)

கு-பு. இச் சேதிராயனைப் புதுவைச் சடையன் மகனென்று
கருதுகின்றனர்—செந்தமிழ் தொகுதி V, பக்கம் 59. இக்கதை
தொண்டை மண்டல சதகத்திலும் (57) திருக்கை வழக்கத்தி-
லும் (69, 76) கூறப்பட்டுள்ளது.

காவிரி எச்சில்படப் பாடிய

வெண்பா

மெய்கழுவி வந்து விருந்துண்டு மீளுமவர்
கைகழுவ நீர்போதுங் காவிரியே — பொய்கழுவும்
போர்வேள் சடையன் புதுவையான் றன்புகழை
யார்போற்ற வல்லா ரறிந்து. (௮௦)

கு-பு. போர்வேல் என்பதும் புதுவையான் இல்லறத்தை என்
பதும் மூவலூர்க் கல்வெட்டின் பாடம்—செந்தமிழ் IV, பக்கம் 252.

காவிரி பெருக்கடங்கப் பாடிய

வெண்பா

கன்னி யழிந்தனள் கங்கை திறம்பினள்
பொன்னி கரையழிந்து போனாளென் — றிற்கீர்
உரைகிடக்க லாமோ வுலகுடைய தாயே
கரைகடக்க லாகாது காண். (௮௧)

ஒரு வேளாளன் களத்தில் குறுணிநெல் வாங்கி
வேலிக்காலில் இறைத்துப் பாடிய

வெண்பா

செட்டிமக்கள் வாசல்வழிச் செல்லோமே செக்காரப்
பொட்டிமக்கள் வாசல்வழிப் போகோமே—இட்டமிலாப்
பார்ப்பா ரகத்தையெட்டிப் பாரோம் பரிசறிந்து
காப்பா ருழவாளர் காண்.

வாணியன் தாதன் விருதுகாளம் பிடிக்கப் பாடிய

கலித்துறை

கூளம் பிடித்தெள்ளின் கோதுவைப்

பானங் குலக்கவிக்குக்

காளம் பிடித்திடிற் சின்னம்

படுமன்னர் காதலிமார்

வேளம் பிடித்தகண் வெள்ளம்

பிடிக்கவெம் பேய்க்கிளம்பேய்

தாளம் பிடிக்கத் தனிவேல்

பிடித்த சயதுங்கனே,

(அங்)

தாதனைப் பாடிய கொக்கக் கலம்பா

தாதாவென் றுலுந் தருவென்று சொன்னுலுந்

தாதாவென் றுலுந் தருவனே தாராதான்

தாதாவென் றுலுந் தருவென்று சொன்னுலுந்

தாதாவென் றுலுந் தருவனந் தாதனே. (அச)

சோழனுடன் கோபித்துக்கொண்டு மதுரைக்குப்

போம்போது பாடிய வெண்பா

காத மிருபத்து நான்கொழியக் காசினியை

ஓதக் கடல்கொண் டொளித்ததோ — மாதவா

கொல்லி மலையுடைய கொற்றவா நீமுனிந்தால்

இல்லையோ வெங்கட் கிடம். (அரு)

கூட்டிக்கொண்டுவரச் சோழன் அனுப்பிய இணை

யாரமார்பனைப் பாண்டியன் 'இவனார்' எனப் பாடிய

வெண்பா

என்னுடைய தம்பி சரராம னுக்கினையான்

கன்னன் மதயானைக் கம்பன்மகன் — துன்னு

பணையார்நீர் வேலிப் பழனஞ்சூழ் சோனாட்

டிணையார மார்ப் பிவன்.

கு-பு. பிரதிகளிலெல்லாம் 'வெட்டிக்கொண்டுவர' என்பது பாடம். இக்கதை சோழமண்டலசதகம் 70-ம் செய்யுளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பாண்டியனுந் தேவியும் பல்லக்குச் சுமக்க அப்
போது பாடிய

வெண்பா

உமையவளு நீயு மொருங்கொப்பை யொப்பை
உமையவளுக் குண்டங்கோ ழுனம் — உமையவடன்
பாகந்தோயந் தாண்டான் பலிக்குழன்றான் பாண்டியனின்
பாகந்தோயந் தாண்டான் பதி. (அஎ)

பின்னொருகாற் சோழனுடனே கோபித்துக்
கொண்டு சொன்ன

வெண்பா

மன்னவனு நீயேயோ மண்ணுலகு பிவ்வளவோ
உன்னையோ நான்புகழ்ந்திங்கோதுவதும் — என்னை
விருந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ சோழா
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாதோ கொம்பு. (அஅ)

பிரதாபருத்திரனிடத்திற்போய் அவன் அடைப்
பை கட்டிவரப் பாடிய

வெண்பா

அவனி முழுதுண்டு மயிராவ தத்துள்
பவனி தொழுவார் படுத்தும் — புவனி
உருத்திரா வுன்னுடைய வேரங்க னுட்டிற்
குருத்திரா வாழைக் குழாம். (அசு)

கு-பு. பிரதாபருத்திரன் ஓரங்கல் நாட்டை அரசாண்ட
கணபதியரசர்களில் ஒருவன். இவன் முதலாம் பிரதாபருத்தி-
ரன்போலும். இவன் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி-
யிலிருந்தவன்.

திருவொற்றியூர் வல்லியைக் கண்டு சொல்லிய

கலிப்பா

இல்லென்பார் தாமவரையாமவர்தம் பேரறியோம்
பல்லென்று செவ்வாம்பன் முல்லையையும் பாரித்துக்
கொல்லென்று காமனையுங் கண்காட்டிக் கோபுரக்கீழ்
நில்லென்று போனாரென் னெஞ்சைவிட்டுப் போகாரே,
பின்பு சொன்ன

விருத்தம்

நடக்கி லன்னமா நிற்கினல் வஞ்சியாம்
கிடக்கி லோவியப் பாவை கிடந்ததாம்
தடக்கை யான்சது ரானன பண்டிதன்
மடத்து ளாளென் மனத்துறை வல்லியே. (சூக)

கு-ப. திருவொற்றியூரில் சதுரானனபண்டிதன் என்றொரு
மடாதிபதி பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்த
தாகக் கல்வெட்டுக்களால் தெரிகின்றது.

அப்போது வல்லி வீட்டுக்கு எருமை வாங்கிவரப்
போய்க், காளிம்பன் நிரைகள் மேய்ப்பாளைக் கண்டு
அவன்பேரிற் பாடிப் பாட்டுச் சொல்ல, அவன் ஈன்ற
எருமை ஆயிரங்கொடுத்த

வெண்பா

புக்கு விடைதழுவித் கொண்டுமுத புண்ணெல்லார்
திக்கிலுறை காளிம்பன் மென்புழன்மான்—அக்கணமே
தோள்வேது கொண்டிலளேற் சுந்தரப்பொற் றோ
வாழ்வேதுங் கண்டிலமே மற்று. [ன்றலுக்கு

கு-ப. புழல் என்பது ஒரு கிராமம்; திருவொற்றியூருக்கு
மேற்கில் ஐந்துமைல் தூரத்திலுள்ளது.

மயிலாப்பூரிற் போய்த் தட்டான் திருவாலிமேற்
பாடிய வெண்பா

அண்ண றிருவாலி யணிமயிலை யத்தனையும்
வெண்ணிலவின் சோதி விரித்ததே — நண்ணுந்
தடந்துப்பு விற்பாணந் தன்முகத்தே கொண்டு
நடந்துப்பு விற்பா ணகை. (கூரு)

பின்பொருகால் குரும்பை என்னுந் தாதியைத்
தழுவிச் சொல்லிய கலித்துறை

சொல்லியைச் சொல்லி னமுதான சொல்லியைச்
சொற்கரும்பு, வில்லியை மோக விடாய்தவிர்ப் பாளை
விழியம்பினும், கொல்லியைக் கொல்லியம் பாவையொப்
பாளைக் குளிரொற்றியூர், வல்லியைப் புல்லிய கைக்கோ
விவர்வந்து வாய்த்ததுவே. (கூசு)

அதிகாரியை வெட்டுவிக்கப் பாடிய

வழுப்பாட்டு

சென்னி விளைகழனிச் செஞ்சிவாழ் சோழாண்டே
மன்னுபுக தொற்றியூர் மட்பக்க நாச்சியார்
தம்மை வரவிட்ட பூழலோ பூழல். (கூரு)

கு-பு. மட்பக்க நாச்சியாரை இப்போது வட்டப்ப நாச்சி
யார் என்கின்றனர்.

பின்பு காளியைப் பந்தம்பிடி என்று பாடிய

வெண்பா

ஒற்றியூர் காக்க வுறைகின்ற காளியே
வெற்றியூர் காருத்தன் மெய்ச்சரிதை — பற்றியே
நந்தா தெழுதுதற்கு நல்லிரவின் மாணக்கர்
பிந்தாமற் பந்தம் பிடி.

வெண்பா

வில்லி களந்தைமின்னை விண்ணவர்தங் கோமாளை
வல்லிநெடுஞ் சேடனையும் வாணனையும் — புல்லியுறப்
பார்க்கும் போதும்மதரம் பற்றும்போதுந் தனத்தைச்
சேர்க்கும்போதும் நினைப்பஞ் சென்று.

இதுவுமொரு பாட்டு.

(கூஎ)

கு-பு. பார்ப்பதற்கு ஆயிரங்கண் இல்லையே என்று இந்திரனை
யும், அதரம் பற்றுவதற்கு ஆயிரம்வா. யில்லையே என்று ஆதி
சேடனையும், தனத்தைச் சேர்ப்பதற்கு ஆயிரங்கை யில்லையே
என்று வாணனையும் நினைப்பேம் என்க.

நெற்பயிர் விளைகழனி நென்மலிவாழ் தச்சன்
கற்படு திண்டோளன் கங்கண கணகணவன்
விற்புரை திருநாதலாள் மிம்மினு மினுமினுமி
சொற்படி வேலைசெய்வாள் துந்துரு துருதுருமி.

இதற்குத் தியாகம் ஆயிரக்கல நெல்லு! (கூஅ)

கு-பு. வடிகளில் “இதற்குத்தியாகம் ஆயிரக்கல நெல்லு”
என்னுங் குறிப்பு கூஎ-ம் பாட்டைச்சேர எழுதப்பட்டுளது.
சோழமண்டல சதகம் 97-ம் பாட்டில் குறித்தபடி நென்மலித்
தச்சன்தான் ஆயிரக்கல நெல்லுக் கொடுத்தவன்போலும். நென்
மலி என்னுமூர் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் ஸ்ரீபெரும்புதூருக்குச்
சமீபத்தில் (இரண்டி மைல் தூரத்தில்) உள்ளது.

சோழன் புலியைக் கொல்லவிட்டபோது பாடிய

கலித்துறை

வெங்கண்சிவந்து வெடிவான் முறுக்கி வெகுண்டெழுந்தென்
அங்கம்பிளக்க வரும்புலி யேயன் றிரணியனைப்
பங்கம் படப்பட வள்ளுகி ராலுரம் பற்றியுண்ட
சிங்க மிருப்பது காண்டுகெடுவா யென்றன் சிந்தையுள்ளே.

சோழன் எய்தபோது பாடியது:—

வெண்பா

வில்லம்புஞ் சொல்லம்பு மேதகவே யானாலும்
வில்லம்பிற் சொல்லம்பு வீறுடைத்து — வில்லம்பு
பட்டுருவிற் றெண்ணையென் பாட்டம்பு நன்குலத்தைச
சுட்டெரிக்கு மென்றே துணி. (க00)

மரணகாலத்திற் பாடிய கவி:—

வெண்பா

ஆன்பாலுந் தேனு மரம்பைமுதன் முக்கனியுந்
தேம்பாய வுண்டு தெவிட்டுமெனந் — தீம்பாய்
மறக்குமோ வெண்ணெய் வருசடையா கம்பன்
இறக்கும்போ தேனு மினி. (க0க)

கு-பு. இப்பாட்டுச் சோழமண்டல சதகத்தில் எந்தாளப் பட்டுளது. அச்சதகத்தில் 79-ம் பாட்டுப்பார்க்க.

தாதன் பாடிய வசை:—

கலிததுறை

கைம்மணிச் சீரன்றிச் சீரறியாக் கம்பநாடன் சொன்ன
மும்மணிக்கோவை முதற்சீர் பிழைமுனை வாளெயிறுப்
பைம்மணித் துத்திக்கணமணிப் பார்த்தப் படம்பிதுங்கச்
செம்மணிக் கண்பதம்பொக்கக் கொல் யானைச செயதுங்கனே. (1)

கு-பு. இந்நதத் தாதன் மேலே 83-ம் செய்யுளிற் கூறிய வாணி யன் தாதன்; தொண்டை மண்டலசதகம் 45-ம் பாட்டும் அதன் மேற்கோளும் பார்க்க.

கம்பன் பேரில் பாடிய கையறம்:—

வெண்பா

இன்றோநம் கம்ப னிறந்தநா னிப்புவிடில்
இன்றோநம் புன்கவிகட் கேற்றநாள்-இன்றோதான்

பூமடந்தை வாழப் புவிமடந்தை வீற்றிருப்ப
நாமடந்தை நூல்வாங்கு நாள். (க௦௩)

கு-பு. கையறம் - கையறுநிலை.

வாளை தூக்கிய வலையனைப் பாடியது:—

பந்தரிலே வாளை தூக்கும் பனையன்மகன் சேரான்
தங்கள் வீட்டிலே யிருந்தாலு மிருந்தான்
தங்களாத்தாள் வீட்டிலே யிருந்தாலு மிருந்தான்.

கு-பு. வாளை-வாளைமீன், வலையன்-வலைஞன், மீன் பிடிப்பவன்.

தொல்காப்பியதேவர்

தொல்காப்பிய தேவர், சமணர் கோவிலுக்குச்
செங்கலறுப்பிக்கச், சிவதலத்தார் தங்களெல்லையென்ற
போது பாடியது:—

வெண்பா

வேத மொழிவிசம்பு மேனி சுடர்விழிம்ண்
பாதந் திருப்பா திரிப்புலியூர் — நாதர்
பரமாம் பரமாம் படுகடலெண் டிக்குங்
கரமா மவர்க்குயிர்ப்பாங் கால். (க௦௪)

கு-பு. இப்பாட்டுத் தொல்காப்பிய தேவர் பாடிய திருப்பா
திரிப்புலியூர்க் கலம்பகத்தில் உள்ளது; இரண்டாம் பாட்டு.

இதுகேட்டுக் கலம்பகம் பாடச்சொல்லிப் பாடி
னார். அரங்கேற்றும்போது சிதம்பரத்திற் கயிறுபோட்
டுப்பார்க்கக் கண்ட கவி:—

கொச்சகக் கலிப்பா

பாடுவார் பாடும் பரிசில் வரிசையெல்லாம்
ஆடுவா ரன்றி யயலா ரறிவாரோ
தோடுவார் காதன்றே தோன்றாத் துணையயர்
பாடுவா ரோரிருவர்க் கிட்ட படைவீட்டே. (க௦௫)

கு-4. இப்பாட்டுத் திருப்பாதிரிப் புலியூர்க் கலம்பகத்தில் உள்ளது; 16-ம் பாட்டு. “அரங்கேற்றம்போது சிதம்பரத்திற் கயிறுபோட்டுப் பார்க்கக்கண்ட கவி” என்னுங் குறிப்பினால் தொல்காப்பிய தேவர் கலம்பகம்பாடி அரங்கேற்றப் போனபோது ஐதோ தடை நிகழ்ந்ததென்றும் அப்போது ஈசன் திருவுள மறியக் கலம்பகத்தில் கயிறு சார்த்தப்பட்ட தென்றும் அப்போது இப் பாட்டுவந்து தோன்றினதென்றும் கருதப்படுகின்றது. சிதம்பரத் தில் கலம்பகம் பாவெதற்குமுன் இரட்டையர்கள் திருப்பாதிரிப் புலியூர்க் கலம்பகப் புத்தகத்தில் கயிறு சார்த்திப் பார்த்தார்கள் என்றும் அப்போது இந்தப்பாடல் அகப்பட்டதென்றும் மகாமகோ பாதியாயர் சாமிநாத ஐயாவர்கள், தாம் அச்சிட்ட திருப்பாதிரிப் புலியூர்க் கலம்பகத்து முகவுரையில், கூறுங் கூற்றுப் பொருத்தமாகக் காணப்படவில்லை. அன்றியும் “தொல்காப்பிய தேவர் சொன்ன தமிழ்ப்பாடலன்றி” என்றற்றோடக்கத்துக்கவி இரட்டையரைத் திருவாமாத்துருக்குக் கலம்பகம் பாடச் சொன்னபோது சொன்ன தன்றி, மகா மகோபாத்தியாயர் சொல்லுமாறு, சிதம்பரத்திற்குக் கலம்பகம் பாடச் சொன்னபோது சொன்னதன்று. முன்னர் வரும் 112-ம் கவியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

பீனீரண்டடியிற் தறித்த கதை:—அசுவதரர் கம்பளர் என்னும் நாகர் இருவர் நாமகளைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து மிக்க இசை யுணர்ச்சி பெற்றுக் சிவபெருமானைக் கருதிப் பலநாள் பாடிக்கொண்டிருந்து வரம்பெற்றுப் பின்பு அவருடைய திருச் செவிகளிலே கோடுகளாக அமைந்திருந்தனர் என்ப.

இரட்டையர்

இரட்டையர் திருவக்கைக் கொங்கராயன் அசன மிடுவித்தபோது பாடிய கவி :—

விருத்தம்

சாணர்க்கு முன்னிற்கு மாட்கொண்ட நாயன்
றமிழ்க் கொங்கர்கோன், பாணுற்ற வரிவண்டு சேர்வக்
கை நகராதி பக்கத்திலே, ஊனுக்கு வாரா திருப்பாய்

விருப்பாகி யுயர்வானிலே, வீணுக்கு நின்றாக மெலி
கின்ற திவ்வாறு வெண்டிங்களே. (க௦௭)

கு-பு. திருவக்கைக் கொங்கராயனான ஆட்டுகொண்ட நாயன்
என்பவனை வில்லிபுத்தூரைக் கொண்டு பாரதம் பாடுவித்த
வக்கபாகை என்னும் ஊரிலிருந்த கொங்கர்குலவரபதி யாகிய
ஆட்டுகொண்டான் என்று சருதப்படுகின்றது. வக்கபாகை வக்கை
என மரீஇயிற்று. வக்கபாகையைத் திருவக்கரை என்னும் சிவத்
தல மென்பர் சிலர்; ஆது பொருந்தாது. திருவக்கரை தொண்டை
நாட்டிலுள்ளது; மற்று வக்கபாகையோ கோவல்குழ் பெண்ணை நாட்
டைச் சேர்ந்தது; பாரதம், பதினேழாம் போர்ச் சருக்கம், 33-ம்
கவி பார்க்க. ஆட்டுகொண்டான் காலம் இற்றைக்கு நானூற்றைம்
பது வருடத்துக்கு முன்.

திருவண்ணாமலைச் சம்பந்தன் சமுத்திபாடச் சொல்
லச் சொன்னது :—

வெண்பா

மன்னுதிரு வண்ண மலையிற்சம் பந்தனுக்குப்
பன்னு தலைச்சவரம் பண்ணுவதேன் — மின்னின்
இளைத்த விடைமடவா ரெல்லாருங் கூடி
வளைத்திழுத்துக் குட்டா மலுக்கு. (க௦௮)

கு-பு. இப்பாட்டைப் பிற்காலத்தார் காளமேகப் புலவருக்
கேற்றுவர்.

சம்பராசன் விகடசமுத்தி பாடச் சொல்லப் பாடி
யது:—

கலித்துறை

எறிக்கும் புகழ்க்கச்சி யேகாம் பரன்சம்ப னெண்டிசைக்கும்
பொறிக்குப் புலிக்கொடி யான்புயம் வேட்டபின் பூவையன்னான்
வெறிக்குந் குமக்கொங்கை மீதே விழிசொரி வெள்ளந்துள்ளித்
தெறிக்குந் துவலை யழிக்குஞ் சிந்தூரத் திலகத்தையே. ()

கு-பு. இரட்டையர் பாடிய ஏகாம்பரநாதருலாவில் சம்பன்,
சம்புபதி, சம்புகுலத்தொருவன், சம்புகுலப் பெருமான் என்று

சுட்டப்படுபவன் இச்சம்பராசனே போலும். இவன் பல்லவ குலத்
தைச் சார்ந்தவன்.

சம்பராசனது படைவீடு முற்றியிருந்த பாண்டிய
னுக்குப் பாடியது:—

வெண்பா

காற்றா லலைப்புண்டுங் கண்ணன் கடல்கடைந் தும்
ஏற்று னெடுத்துவளைத் தெய்திளைத்தும் — ஆற்றாத
செம்பொன் மலையன்று சேலுக்கிடங் கொடுக்கச்
சம்பன் மலையை தவா. (கக0)

ஆற்குழையோ வரவே வாபர்பாடி யருமனையோ
பாற்கடலோ திங்களோ தங்கு மாவம் பலபலவாம்
மார்க்கமுமாகி நின்றார் மாதைநாதர் வலங்கொள்பம்பை
மேற்கரை கோயில் கொண்டார்புரஞ் சீறிய வெங்கணக்கே.

இது, ஆறுவிலகிய பாட்டு. (ககக)

கு-பு. இப்பாட்டுத் திருவாமாத்துர்க் கலம்பகத்தில் வருவது;
61-ம் பாட்டு. இது பாடுமுன் பம்பையாறு ஆமாத்தூரிலுள்ள சிவா
லயத்துக்கு மேற்குப் பக்கத்தில் ஒடிக்கொண்டிருந்ததென்றும்
இது பாடியபின் ஒரிரவு பெய்த மழையால் ஆறு வழிமாறிக் சிவா
லயத்திற்குக் கிழக்காக, ஓடலாயிற்றென்றும் கூறுவர்.

திருவாமாத்துர்க் கலம்பகம் பாடச் சொன்ன
போது பாடிய கவி:—

கொச்சகக் கலிப்பா

தொல்காப் பியதேவர் சொன்னதமிழ்ப் பாடலன்றி
நல்காத் திருச்செவிக்கு நாமுரைத்த தேறுமோ
மல்காப் புனறதும்ப மாநிலத்துக் கண்பிசைந்து
பல்காற் பொருளழிற்குப் பாற்கடலொன் றிந்தார்க்கே.

கு-பு. பொருள் - புத்திரன். “பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி
யழுதிடப் பாற்கடலீந்த பிரான்-” என்பது காண்க.

செயங்கொண்டான்

காட்டுவழியிற் போம்போது இளஞ்சூரியர் வினா
வுக்கு முதுசூரியர் விடை கூறியது:—

வெண்பா

குன்றும் வனமுங் குறுகி வழிநடந்து
சென்றுதிரிவ தென்றுந் தீராதோ — ஒன்றுங்
கொடாதாரைச் சங்கென்றுங் கோவென்றுஞ் சொன்னால்
இடாதோ வதுவே யிது. (ககந.)

கு-பு. இளஞ்சூரியர் முதுசூரியர் என்பன இரட்டையர் பெயர். இவர்களில் ஒருவர் முடவரும் ஒருவர் குருடருமா யிருந்தனர் எனவும் குருடர் முடவரைத் தூக்க முடவர் குருடருக்கு வழி யுணர்த்த இவர்கள் செல்வார்களெனவும் ஒரு செய்யுளை ஒருவர் பாடியும் மற்றொருவர் பாடியுமாகப் பாடி முடிப்பார்கள் எனவும் கூறுவர். சங்கு - சங்குரிதி. கோ - சாமதேனு.

செயங்கொண்டான்

செயங்கொண்டாரை அபயன் உமதூர்யா தென்று
கேட்டபொழுது சொன்ன கவி:—

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்
செய்யும் வினையும் மிருளுண் பதுவுந்
தேனுந் நறவும் மூனுங் களவும்
பொய்யுங் கொலையும் மறமுந் தவிரப்
பொய்தீ ரறதூல் செய்தார் தமதூர்
கையும் முகமும் மிதமும் விழியும்
காலுந் நிறமும் போலுங் கமலங்
கொய்யும் மடவார் கண்வா யதரங்
கோபங் கமமுந் தீபங் குடியே. (ககச)

கு-பு. செயங்கொண்டான் கலிங்கத்துப்பரணி பாடிய புல வன். அபயன் என்றது முதலாங் குலோத்துங்கனை. இவன் கி. பி. 1070-ம் ஆண்டு தொடுத்து 1118-ம் ஆண்டுவரையும் அரசு

சாண்டவன். தீபங்குடி தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் குழிக்கடை ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வடக்கில் ஐந்துமைல் தூரத்தில் உள்ளது.

அபயன்மேற் கோபம் வந்தபோது பாடியது:—

வெண்பா.

காவல ரீகை கருதுங்காற் காவலர்க்குப்
பாவலர் நல்கும் பரிசொவ்வா — பூவினிலே
ஆகாப் பொருளை யபயனளித் தான்புகழாம்
ஏகாப் பொருளளித்தேன் யான். (ககடு)

செட்டிகள்மேல் இசையாயிரம் பாடியபோது,
செக்கார், புகார் தங்களுக்கு ஊர் என்று பாடச்சொல்
ல், பாடியது:—

வெண்பா.

ஆடுவதுஞ் செக்கே யளப்பதுவு மெண்ணையே
கூடுவதுஞ் சக்கிலியக் கோதையே — நீடுபுகழ்க்
கச்சிச்செப் பேட்டிற் கணிக்குங்காற் செக்கார்தாம்
உச்சிக்குப் பின்புகா ரார். (கககூ)

ஒட்டக்கூத்தர்

சரசுவதி தம்பலங் கொடுக்கக் கவிதையுண்டாகிய
கூத்த முதலியாரை, அரும்பைத் தொள்ளாயிரம்
பாடும்போது, விக்கிரம சோழன் கேட்டு, ஒரு கவியை
யொட்டச் சொல்லென்று சொன்னபோது பாடியது:—

கலித்துறை.

நடித்தது நச்சர வுச்சியி னுச்சி மதிலிலங்கை
பிடித்தது வென்ற திருபது தோள்பதினெண்பகலே
முடித்தது பாரதம் வீரப்புலிவைப்ப மூரிச்செண்டால்
அடித்தது பொற்கிரி விக்கிரமசோழவகளங்கனே. (ககஎ)

கு-பு. இப்புலவர் இயற்பெயர் கூத்தன் என்பது. இவர் பல
முறை கவிகளை ஒட்டப்பாடினபடியால் ஒட்டக்கூத்தர் எனப்பட்

டார். விக்கிரமசோழன் முதலாங் குலோத்துங்கன் மகன். இவன் கி. பி. 1118-ம் ஆண்டு மொடுத்து 1143-ம் ஆண்டு வரை அரசாண்டவன். அரும்பைத்தொள்ளாயிரம் அரும்பகைத் தொள்ளாயிரம் என்றும் எடுகளில் காணப்படுகின்றது.

சோழன் வரிசை யளித்து விடுத்தபோது கூத்த முதலி கூறிய வகுப்பு :—

இடுக்கட்புண்படு நிரப்புக்கொண்டுழன்
 நிரக்கச்சென்றலின் நெனக்குச்சிங்களர்
 திடுக்குற்றஞ்சும்வெஞ் சினத்துச்செம்பியன்
 நிருக்கைப்பங்கயஞ் சிறக்கத்தந்தன
 படுக்கக்கம்பளம் பரக்கக்குங்குமம்
 பதிக்கக்கங்கணம் பரிக்கக்குஞ்சரம்
 கடுக்கக்குண்டலங் கலிக்கச்சங்கினங்
 கவிக்குப்பஞ்சரங் கவிக்கத்தொங்கலே. (கக.அ)

இந்த விருதுகள் யாருக்கென்றேபோது பாடியது:—

எண்சீர்க் கழிவெடிவடி யாசிரிய விருத்தம்

பத்துக்கொண் டனதிக்கும் பதறிப்போய் முடியப்
 பைம்பொற்று ரகைசிர்தப் பகிரண்டத் திடையே
 மத்துக்கொண் டமுதத்தைக் கடையாழித் திருமால்
 வடிவாகிப் புனிகைக்கொண் டருண்மான பரண
 முத்துப்பந் தரினிற்குங் குருளைக்குஞ் சினவேன்
 முருகற்கும் பொதியக்கோ முனிவற்கும் பதுமக்
 கொத்தற்குஞ் சடிலக்குந் தளருக்கு மல்லாற்
 கூழைத்தண் டமிழர்க்கேன் கொடியுங்கா ளமுமே.

விக்கிரமசோழனுலாப் பாடியபோது, இரண்டு கண்ணியை ஒரு பாட்டாகப் பாடென்ற போது, பாடியது :-

வெண்பா

கையு மலரடியுங் கண்ணுங் கனிவாயுஞ்
செய்ய கரிய திருமாலே — வையம்
அளந்தா யகளங்கா வாலிலேமேற் பள்ளி
வளர்ந்தாய் தளர்ந்தாளென் மான். (கஉ௦)

கு-பு. 'கையு மலரடியுங் கண்ணுங் கனிவாயுஞ் - செய்ய கரிய திருமால்' என்பது விக்ரம சோழனுலாவில் 158-ம் கண்ணி.

கவிகளை அறுத்தபோது, சேரனும் பாண்டியனும் பாவமென்று ஒலை வரவிட, இராசா வெட்ட வந்தபோது பாடியது :—

வெண்பா

அன்றையிலு மின்றைக் ககன்றதோ வல்லாது
குன்றெடுத்து நீதிருத்திக் கொண்டாயோ-என்றும்
அடைந்தாரைத் தாங்கு மகளங்கா நீயும்
நடந்தாயோ நாலைந் தடி. (கஉ௧)

கண்டன் செண்டுவெளியிற் குதிரை யேறியபோது பாடியது :—

வெண்பா

கண்டன் பவனிக் கவனப் பரிநெருக்கால்
மண்டுளங் காதே யிருந்தவா — கொண்டிருந்த
பாம்புரவி தாயல்ல பாருரவி தாயல்ல
வாம்புரவி தாய வகை. (கஉ௨)

கு-பு. பரிநெடுங்கால் என்றும் பாடம். கண்டன்-சோழன். செண்டுவெளி - அரசர்கள் குதிரையிலேறிச் செண்டாடுகின்ற வெளி. செண்டி-ஒருவகைப் பந்து. இக்காலத்து இதனைப் போலோ (polo) என்பர்.

யானை நிகளம் விடுத்தபோது பாடியது:—

வெண்பா

இன்னங் கலிங்கத் திகல்வேந்த ருண்டென்றோ
தென்னன் றமிழ்நாட்டைச் சீறியோ—சென்னி
அகளங்கா வுன்ற னயிரா வதத்தின்
நிகளங்கால் விட்ட நினைவு. (கஉ௩.)

கண்டன் துலாபுருடதானம் பண்ணியபோது
பாடியது:— கலித்துறை

தொழுகின்ற மன்னர் சொரிந்திட்ட செம்பொற்
துலாத்திடைவண், நெழுகின்ற தார்க்கண்ட னேறிய
ஞான்றி னுவாமதிபோய், விழுகின்ற தொக்கு மொரு
தட்டுக் காலையில் வேலையில்வந், தெழுகின்ற ஞாயிறொத்
தான் குலதிப னெதிர்த்தட்டிலே. (கஉ௪)

கு-பு. ஒருவனுடைய நிறையளவு பொன்னையோ வெள்ளியை
யோ வேறு விலையுயர்ந்த பொருள்களையோ ஒரு பிராமணனுக்குத்
தானஞ் செய்வது துலாதானம் அல்லது துலாபுருட தானம்
எனப்படும். துலையில் ஒருவனுக்குச் சமமாகப் பொன் முதலிய
வற்றை இட்டி நிறுப்பதைத் துலாபாரம் தூங்குதல் என்ப.

தேவி ஊடலாய்க் கதவடைத்தபோது பாடியது:—

கலித்துறை

கரத்துஞ் சிரத்துங் களிக்குங் களிற்றுடைக் கண்
டன்வந்தான், இரத்துங் கபாட மினித்திறப்பாய் பண்
டிவனணங்கே, உரத்துஞ் சிரத்துங் கபாடந் திறந்திட்ட
துண்டிலங்கா, புரத்துங் கபாட புரத்துங் கல்யாண
புரத்தினுமே. (கஉ௫)

கு-பு. கபாடபுரம் பாண்டிநாட்டின் பழைய தலைநகர். கல்
யாணபுரம் சளுக்க வேந்தருடைய ராஜதானி; வடக்கே கைசாமி
ராச்சியத்திலுள்ளது.

கவிதனை அறுத்தபோது புலவரெல்லாரும் வெகு ளப் பாடியது:—

கவித்துறை

பாட்டுத் தொடுக்கும் புலவோர்க்குக் கூத்தன் பயப்படல்பே
தாட்டுக் கடற்புலி யஞ்சலன் றோவறுத் துக்கிடந்த
சூட்டுக் கதிர்க ணிலத்தடங் காமற் றொகுத்துமள்ளர்
மேட்டுக் குவாஸிடும் பொன்னி நன்னாடுடை வேற்கண்டனே. ()

கவிஞரை வெட்ட வேண்டாமென்று நெற்குன்ற வாண முதலியார் பாடியது:—

கவித்துறை

கோக்கண்ட மன்னர் குரைகடற் புக்கிலர் கோகனகப்
பூக்கண்டகொட்டியும் பூவா தொழிந்தில பூவில்விண்ணோர்
காக்கண்ட செங்கைக் கவிச்சக்ர வர்த்தினின் கட்டுமையாம்
பாக்கண் டொளிப்பர்களோ கவிபாடிய பாவலரே. ()

கு.- பு. இந்நெற்குன்றவாணமுதலியார் திருப்புகழ் மந்திரி பாடியவர்போலும். தொண்டைமண்டல சதகத்தில் 26-ம் கவியும் 83-ம் கவியும் பார்க்க.

ஒட்டக்கூத்தன் பாதி சோழன் பாதி பாடியது:—

கவித்துறை

ஆடுங் குடைமணி நாவசை யாம லகிலமெல்லாம்
நீடுங் குடையிற் றரித்தபிரா னென்றும் நித்தநவம்
பாடுங் கவிப்பெரு மாளுட்டக் கூத்தன் பதாம்புயத்தைச்
சூடுங் குலோத்துங்கச் சோழனென்றே யென்னைச் சொல்லுவோ.

கு.- பு. இத்தக் குலோத்துங்கன் விக்கிரம சோழன் மகன்; இரண்டாங் குலோத்துங்க னென்றும் குமாரகுலோத்துங்கனெ ன்றும் சொல்லப்படுபவன். இவன் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் அரசு செய்தவன்.

உலாப் பாடியபோது பேராசிரியர் கேமிநாதர் பட்டோலை பிடிக்கப் பாடியது:—

விருத்சம்

செங்கான்மட வன்னம்படர் தீயாமென வெருவிச்

சிறையிற்பெடை மறையக்கொடு திரியத்திரன் சுழுகின்
பைங்காய்மர கதமீது படர்ந்தேறி நறுந்தண்

பாளைக்கிடை பவளக்கொடி படர்காவிரி நாடா
தங்காதலி யருமைந்தரு முடனாக வணங்கித்

தலைகாவெம துடல்காவெம துயிர்காவக ளங்கா
கொங்காமன துங்காவென மதுரேசர் வணங்குங்

கொல்யானைய பங்காவீவன் குழலோசை பொறுளே.

கு-ப. பேராசிரியர் கேமிநாதர் என்பது ஒருவர் பெயரே போலும். பேராசிரியராகிய கேமிநாதர் என்க. இவர் தொல்காப் பியுத்திற் குறையெழுதிய பேராசிரியரல்லர். அவர் ஆத்திரையன் பேராசிரிய னெனப்படுவர். அவர் இயற் பெயர் மகேசுவரர் போலும். இவர் கேமிநாதஞ் செய்தவருமல்லர்; கேமிநாதஞ் செய்தவர் குணவீர பண்டிதர்.

ஒட்டக் கூத்தர் என்னும் தலைப்பின்கீழ் வரும் ஏனைப் பாட் டிக்கள்போல இதுவும் ஒட்டக் கூத்தர் பாடியதேயாம். கேமி நாதர் பட்டோலை பிடிக்க இதனைப் பேராசிரியர் பாடினார் என்று கொள்வது பொருந்துவதாகக் காணவில்லை.

இராசாவுக்கு வேளையேதென்று கேட்ட சோம னுக்குச் சொல்லியது:—

வெண்பா

தன்னுடைய தேவியர்க்குத் தார்வளவன் றுனுரைப்ப

துன்னுடைய கீர்த்தி யுயர்நலமே — துன்னுபுகழ்ச்

சோமா திரிபுவனத் தோன்றலே நிற்புகழை

யாமா நுரைக்க வினி.

(கநூ)

கு-பு. சோமன் என்பவன் திரிபுவனம் என்னும் ஊரிலிருந்த ஒரு பிரபு; ஒட்டக் கூத்தரைப் பழிகாரர் கையினின்று தப்பு வித்தவன். திரிபுவனம் தஞ்சாவூர் ஜில்வாவில் கும்பகோணத்திலிருந்து திருவிடை மருதாருக்குப் போகும் வழியில் திருநாகேசுரத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ளது.

பழிகாரர் தொடர்ந்தபொழுது சோமன் வாசலில் ஓடிச் சொன்ன கவி:—

வெண்பா

அடையென்பார் தள்ளென்பா ரன்பொன்றில் லாமற்
புடையென்பார் தங்கடைக்கே போகேங்-கொடையென்றால்
முந்துஞ்சோ மாபுவனை முன்னவனை நின்கடைக்கீழ்
வந்துயஞ்சோ மாதலான் மற்று. (கநக)

கு-பு. புவனை - திரிபுவனம்.

கூத்தன் மாணாக்கன் பாடிய அந்தாதிச் சமுத்தி:-

கலிப்பா

மாவுறங்கின புள்ளுறங்கின வண்டுறங்கின தண்டலைக்
காவுறங்கின வின்னமென்மகள் கண்ணுறங்கிலன் கையனைக்
கோவுறங்கு கடைத்தலைக்குல தீபவள்ளை குதட்டநின்
றாவுறங்கு புகாரசஞ்சல வஞ்சலென்ன வடுக்குமே (கநட)

இரண்டாமடி அம்பிகாபதி பாடியது:—

விருத்தம்

ஏகா வடமென் னிருகொங் கையின்மேல்

ஆகா வடமான தறிந்திலையே

தியாகா பரணு திசையா னைகளின்

பாகா பரராச பயங்கரனே.

(கநக)

கு-பு. இப்பாட்டு எந்தச் சமயத்தில் பாடின தென்பது விளங்கவில்லை. இரண்டாமடி பாடின அம்பிகாபதி கம்பருடையமகனோ அல்லனோ என்பதுத் தெரியவில்லை. தமிழில் சண்டியலங்கார மியற்றிய தண்டி என்பவர் தமது நூலில்

“சென்று செவியளக்குஞ் செம்மையவாய்ச் சிந்தையுள்ளோ
நின்றளவி லின்ப நிறைப்பவற்றுள் — ஒன்று
மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று
மலரிவருங் கூந்தன் றன்வாகீது”

என்று ஒட்டக் கூத்தர் பாட்டைப் புசுழ்ந்திருத்தலினால், இங்கே
கூறப்பட்ட அம்பிகாபதி அவருடைய தந்தையாகிய அம்பிகாபதியே
போலும். இவர் ஒட்டக் கூத்தருக்கு மாணக்கராகல் வேண்டும்;
இல்லையாயின், உற்ற நண்பினராகல்வேண்டும்.

இராசா கை கொடுத்தபோது பாடியது:—

கலித்துறை

கொலையைத் தடவிய வைவே லரக்கர் குலமடியச்
சிலையைத் தடவிய கையே யிதுசெக தண்டத்துள்ள
மலையைத் தடவிய விர்தத் தடவி மலைந்தவொன்றார்
தலையைத் தடவி நடக்குங்கொல் யானைச் சயதுங்களை

மடையனைத் தண்டஞ்செய்ததை விலக்கப் பாடி
யது:—

கலித்துறை

மீனகம் பற்றிய வேலையு மண்ணையும் வெற்படங்கப்
போனகம் பற்றிய மாலலை யோபொருந் தாவரசர்
கானகம் பற்றக் கனவரை பற்றக் கலங்கன்பற்ற
வானகம் பற்ற வடிவேல் விடுத்த மனதுங்களை.(கந-ரு)

அரியைப் பாடவேண்டுமென்னப் பாடியது:—

கலித்துறை

ஆரே யெனுமொன்று சொல்லத் தொடங்கினு மவ்விடத்துன்
பேரே வருமென்ன பேறுபெற் றேன்பெரு நான்மறையின்
வேரே மிதிலையின் மின்னுட னேவெய்ய கானடந்த
காரே கடல்கொளுந் தச்சிலை வாங்கிய காகுத்தனை ()

கு-பு. ஒட்டக் கூத்தர் சரித்தத்தைச் செந்தமிழ் இரண்டாங்
தொகுதி, கட-ம் பகுதியிற் காண்க.

புகழேந்தி

புகழேந்தியார் பாடியது :-

கலித்துறை

சத்தம் பயிலும் புலவேளார் கதலித்தண் டோட்டம்புக்க
பித்த னிவனென்ப முன்னணைக்கண் டாய்ப்பிழைத் துக்கணத்தே
தத்த முதுகிட்ட தெவ்வேந்தர் தங்கள் தடமகுட
சத்த மவசத்த மாகுங்கொல் யானைச் சயதுங்கனே. ()

தேவி ஊடலாய்க் கதவடைத்தபாது பாடியது :-

கலித்துறை

தூபங் கமழும்பைங் கோகையன் னிர்ம சோழன்மன்னர்
திபன் புறங்கடை வந்துகின் றானின் றிருப்புநுவச்
சாபங் குனிய விழிசிவப் பத்தலை சாய்த்துநின்ற
கோபந்தணி யன்னமே யெளிதோநங் குடிப்பிறப்பே ()
இழையொன் றிரண்டு வகிற் பசய்சு வற்றோன் றிணையுரிடைக்
குழையொன் றிரண்டுக் கொம்பனை யாய்கொண்ட கோபந்தவர்
மழையொன் றிரண்டுகைம் மான பரன் ண்டன் வாசல்வந்தால்
பிழையொன் றிரண்டு பொறுப்பன் றோகடன் பேதையர்க்கே.
நானே யினிச்சொல்லி வேண்டுவ தில்லை நரினமலர்த்
தேனே கபாடந்திறந்துவிடாய் செம்பொன் மாரிபொழி
மாளே ரபய னிரளி குலோத்துங்கன் வாசல்வந்தால்
தானே திறக்குகின் கைம்மல ராகிய தாமரையே. (கச0)

இராசா துலாபுருட தானம் பண்ணியபோது
பாடியது :-

வெண்பா

பொருந்த வொருதட்டு மேருப் புகினும்
இருந்த வொருதட் டெழாதால் — திருந்து
மறபுக்க சொல்லபயா வன்புறவுக் காக
நிறைபுகு தெவ்வாறு நீ. (கசக)

குதில் தேவியை உயர்த்திப் பாடியது:—

கலித்துறை

ழியும் புகழு மெவர்க்குமுண் டாமிந்தப் பாரிலுனக்
ழியுஞ் சிலையுங் கயலுமன் றேவக ளங்கதுங்க
மொழியும் பொழுதெங்கன் பெண்கற் றவர்த் தி முகத்திராண்டு
விழியும் புருவமு மாகியிப் போதுன்னை வெல்கின்றவே.

கு-பு. புகழேந்திப் புலவர் சரித்தத்தைச் செந்தமிழ் இரண்டாங்
தொகுதி, கடும் பகுதியிற் காண்க.

சார்வபௌமபாண்டியன் உண்டி நிமித்தமாகக்
கோபித்து ஆரிய சேகரன் வாசலிலேயும் இந்தக்
குறும்பு செல்லுமோ என்னப் பாடிய

வெண்பா

கவியரசர் தம்முனிவு கண்டாற் புகழ்கொள்
புவியரசர் சீறார் பொறுப்பர் — கவியரசர்
உன்னால் முனியி லவர்பொறு ரோதுமவர்க்
கெந்நாடுஞ் செல்லாத தில். (கசுந்)

கு-பு. இது முதல் எழுகவியும் புகழேந்தியார் பாடினதானால்,
அவர் இலங்கை சென்றிருந்தவரெனவும், அங்குள்ள கண்டி,
கொழும்பு, கதிர்காமம் முதலிய ஊர்களுக்குப் போனவரெனவும்,
இலங்கையில் அரசாண்ட சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி காலத்தவ
ரெனவும் ஏற்படும். சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி காலம் பதின்
மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி. புகழேந்தியார் காலம் பதின்
மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாயின், அவர் ஒட்டக் கூத்தரோ
டொரு காலத்திருந்தவ ராகார்.

தேவாரம்பாடிய திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், திருப்புகழ்
பாடிய அருணகிரி நாதர், மகாராஜாதுறவு பாடிய குமார
தேவர் முதலிய பல புலவர்கள் இலங்கை சென்றிருந்ததாக
அவர்களுடைய பாடல்களால் தெரிகின்றது.

ஆரிய சேகரனிடத்திற் போயிருந்து புத்த சமயத் திற் கடகம் யாணை வாங்கி மீண்டு மதுரையில்வந்து பாண்டியன் வரிசையளிப்ப இருந்தபின் ஆரியசேகரன் பட்டானென்று கேட்டபோது பாடிய கவி:-

வெண்டா

அஆ விதியோ வடலா ரியர்கோமான்
எஏ வலரா லிழிந்தநாள் — ஒஓ
தருக்கண் ணிலுங்குளிர்ந்த தண்ணளி தந்தாண்ட
திருக்கண் ணிலுஞ்சுடுமோ தீ. (கசச)

கதிர்காமத்து வேலர்முன் பாம்பை மயில் விடப்
பாடியது:-

வெண்பா

தாயரவை முன் வருத்துஞ் சந்த்ரோ தயந்தனக்குன்
லாயரவை விட்டுவிட மாட்டாயோ — தீயரவைச்
சீறு மயிற்பெருமாள் தென்கதிர்கா மப்பெருமாள்
ஏறு மயிற்பெருமா ளே. (கசரு)

கு-பு. கதிர்காமம் என்பது இலங்கையிலுள்ள பிரசித்திபெற்ற
சுப்பிரமணியஸ்தலம்; அருணகிரிநாதர் பாடிய திருப்புகழ்பெற்றது.

இராசாவைப் பாடாமல் ஓடக்காரனைப் பாடியது:-

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்

கயக்காவி நாறுங் கொழும்பிற்பிர சண்டா
காரோர்கொ டைச்செங்கை யாரோதன்மைந்தா
இயக்காரின் மார்பிற் செழும்புன்னை யந்தார்
இப்போது நீநல்கி லென்பேதை தன்மேற்
சயக்காம வேளம்பு தையாது முத்தின்
தாமஞ்சுடா சந்தனம் பூசினாலுந்
தியக்காது வேயுஞ் செனிக்கும் பொறுக்குந்
தியென்று மூளாது திங்கட் கொழுந்தே. (கசகூ)

கு-பு. கொழும்பு இப்போது இலங்கைக்குப் பிரதான பட்டணமாகியுள்ளது.

பாண்டியன் வாசலில் வந்து அவன் புறப்படவில்லை யென்று பழியாகப் பாதி பாடி, அவன் வந்து வணங்கப் புகழாகப் பாதி பாடியது :—

கலித்துறை

எண்ணீர்மை நூலுக் ககத்தியனாமிவ னென்பதெல்லாம்
வெண்ணீர்மை யன்றி விரகல்ல விக்ரம மாறன்செஞ்சொற்
பண்ணீர்மை தேரும் பராக்ரம மாறன் பதங்கழுவர்
தண்ணீர் குடித்தல்லவேர கும்பயோனி தமிழ்கற்றதே.

ஆரியசேகரன் ஆனைமேல் ஆயிரம் பொன்னும்
வரவிட, அந்த யானையைப் பாண்டியன் வந்து கேட்கப்
பாடியது :—

கலித்துறை

பாவலன் வாசலில் வந்திபம் வாங்கப் படிபுரக்குங்
காவலர் நிற்கும் படிவைத்த வாகண்டி யொன்பதினும்
மேவலர்மார்பினுந் திண்டோளினுஞ் செம்பொன்மேருவினுஞ்
சேவெழுதும் பெருமாள் சிங்கையாரிய சேகரனே. ()

கு-பு. கண்டி சிங்களவரசர் தமிழரசர் காலங்களில் இலங்கைக்கு இராஜதானியாக யிருந்தது; இப்போது மத்திய மாகாணத்துக்குத் தலை நகராயுள்ளது.

சித்திரத் தனுமனைப் பாடச்சொல்லப் பாடியது :—

கலித்துறை

புராதனமெண்ணுங் கவிப்புலவீ ரிர்தப் புன்குரங்கு
மராவனம்விட்டிங்கு வந்ததென்னோ வந்தவாறு சொல்வேன்
தராதல மெண்ணுந் தமிழ்மா றனையுமித் தம்பியையும்
இராகவ னென்று மிலக்குவ னென்றுமிந் கெய்தியதே.()

வேம்பத்தூரார் சமுத்தி சொல்லப் பாடியது:—

வெண்பா

இந்து துதலழ கோரகுரா மானிவட்குக்
கொந்தி முடிமுகிலோ கோவிந்தா-வெந்திறல்சேர்
வேலோ விழியிரண்டும் வேங்கடவா ணுவயிறும்
ஆலிலையோ நாரா யணு. (கரு0)

முவேந்தர்

பழையனூரார் பழிதீர்த்த தீக்குழி அனியாதெரிய
முவேந்தரும் வந்து பார்த்துப் பாடியது:—

வெண்பா

யாவரே காராளர் யாவ ரிணையாவார்
நாவலோ நாவலோ நாவலோ — கோவைப்
பொருப்பா லனித்தார்க்குப் போதுமே யுண்மை
நெருப்பா லமைத்தார்க்கு நேர்.

இது சேரன். (கருக)

எல்லை பலகடந்திட் டெங்கும் புகழ்பூத்துத்
தொல்லை மனுக்காக்கத் தோன்றிற்றே — கொல்லை
வழியிலொரு பேய்கின்று வஞ்சனையாற் செய்த
குழியிலெழு செந்தீக் கொழுந்து.

இது சோழன். (கருஉ)

பிழைத்தாரோ காராளர் பேய்மகள் சொற் கேட்டுப்
பிழைத்தார்க ளல்லாற்பிழை தீர்ந்தார்—பிழைத்தார்கள்
எல்லாருங் காண வெரியகத்தே மூழ்கினார்
எல்லாரு மின்று முளர்.

இது பாண்டியன். (கருங)

கு-பு. பழையனூரில் ஒரு வேளாளன் இருந்தான். அவனுக்
கோர் ஆண் குழந்தையும் ஒருபெண் குழந்தையும் இருந்தன. பெண்

குழந்தை இறந்து திருவாலங்காட்டில் பேயாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்தது. ஒருநாள் காஞ்சிபுரத்து வணிகன் ஒருவன் அந்தக் காட்டு வழியே தனித்துச் சென்றபோது, அந்தப் பேய் அவனுடைய மனைவியைப் போல வடிவு கொண்டு, அவனைத் தொடர்ந்தது. அவன் அதனைப் பேயென் றறிந்து கொண்டு அதன் வார்த்தைக் கிணங்காது சென்றான். அந்தப் பேய் அவனைப் பழையனூருக்குத் தொடர்ந்து சென்று, அங்கே அம்பலத்திற் கூடியிருந்த வேளாளரிடத்தில் அவன் தனது கணவனென்றும் தன்னைக் காரணமின்றி விட்டுச் செல்லுகின்றாள் என்றும் முறையிட்டது. அவர்கள் “நீ இவன் மனைவி என்பதற்குச் சாட்சியாது?” என்று வினாவ், பேய் “எனது குழந்தையே சாட்சி; இதனை இதோ வீடுகின்றேன்; இது பேயாத் தந்தையின் மடிமீது ஏறுகிறதோ இல்லையோ? பாருங்கள்” என்று சொல்லித் தன் ஒக்கலையிலிருந்த குழந்தையைக் கீழே விட்டது. குழந்தை சென்று வணிகனை அப்பா வென்றழைத்து அவன் மடி மீதேறிற்று. அதனைக்கண்ட வேளாளர்கள் வணிகனை அப்பேயை ஏற்றுக்கொள்ளும் படி சொன்னார்கள். வணிகன் அது பேயென்று மீட்டும் மறுக்க, வேளாளர்கள் “இது பேயானால் நாங்கள் பிணையாவோம்” என்று சொல்லிப் பேயை அவனுடன் கூட்டி யனுப்பினார்கள். பேய் அவ்விடத்தேயே அவனுடன் ஒரறையுட் புகுந்து அவன் உயிரைக் குடித்து மறைத்தது. அதனைக்கண்ட அம்பலத்து வேளாளர்கள் தங்கள் சொற்படி தீப்பாய்த்து தங்கள் பழியைத் தீர்த்தனர் என்ப.

இக்கதை “வஞ்சம் படுத்தொருத்தி வாணன் கொள்ளும் வகை கேட்—டஞ்சம் பழையனூ ராலங் காட்டெம் மடிகளே” என்று திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால் தமது தேவாரத்துக் குறிப்பிக்கப்பட்டது மன்றி,

மாறுகொடு பழையனூர் நீலி செய்த

வஞ்சனையால் வணிகனுயி ரிழப்பத் தாங்கள்

கூறியசொற் பிழையாது துணிந்து செந்தீக்

குழியிலெழு பதுபேரு முழுக்கி் கங்கை

ஆறணிசெஞ் சடைத்திருவா லங்காட் டப்ப

னண்டமுற நிரிந்தாடு மடியின் கீழ்மெய்ப்

பேறுபெறும் வேளாளர் பெருமை யெம்மாந்
பிரித்தளவிட் டிவனவெனப் பேச லாமோ”

என்று உமாபதி சிவாசாரியரால் சேக்கிழார் புராணத்தும் கூறப்பட்ட
டிருக்கின்றது. தொண்டைமண்டல சதகம் 8-ம் பாட்டிற் பார்க்க.

அச்சுத களப்பாளன் தனையிட்டபாது பாடியது:—

வெண்பா

தினைவிளைத்தார் முற்றந் தினையுணங்குஞ் செந்நெல்
தனைவிளைத்தார் முற்றமது தானாங் — கனைசீர்
முரசுணங்கச் சங்குணங்கு மூரித்தேர்த் தானை
அரசுணங்கு மச்சுதன் முற்றத்து,

இது சேரன், (கருசு)

அரச குலதிலக னச்சுதன்முற் றத்தில்
அரச ரவதரித்த வந்நான் — முரசுதிரக் [யை
கொட்டிவிடுமோ சையினுங் கோவேந்தர் காற்றனை
வெட்டிவிடுமோசை மிகும்,

இது சோழன், (சருரு)

குறையுளா ரெங்கிரார் கூர்வே லிராமன்
நிறையாறு திங்க ளிருந்தான் — முறைமையால்
ஆலிக்குந் தானை யலங்குதா ரச்சுதமுன்
வாலிக் கினையான் வரை,

இது பாண்டியன், (கருசு)

பாண்டியனிது பாடியபின்பு ஒருவிலங்கு கூடப்
போடப், பின்பு பாடியது:—

குடகர் குணகடலென் றூர்த்தார் குடகர்க்
கிடவர் வடகடலென் றூர்த்தார் — வடகடலர்
தென்கடலென் றூர்த்தார்தென் றில்லையச்சு தானின்றன்
முன்கடைநின் றூர்க்கு முரசு, (கருள)

கு-பு. இந்த அச்சுத களப்பாளர் யார் என்பதும் யாதுகாரணத் தினால் இவர் மூவேந்தரையும் சிறையிலிட்டா ரென்பதுத் தெரிய வில்லை. தமிழ்நூல்களால் அறியப்படும் அச்சுதகளப்பாளர் ஒரு வர் உளர். அவர் சைவசமய சந்தான குரவாசனான் முதல்வரும் சிவஞானபோதகர்த்தாவுமாகிய மெய்கண்ட தேவருடைய தந்தை யார்; பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் கடையிலும் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் முகவிலும் கடி நாட்டிலே திருக்கடங்கை என்றும் திருப்பெண்ணாகடம் என்றும் சொல்லப்படும் திருத்தாங்காணை மாடத்திலிருந்தவர். அவர் வேளாளர். இங்கே கூறப்படும் அச்சுத களப்பாளரை, “அரசகுலதினசனச்சுதன்” என்பதனால், இராஜ வமிசத்தவர் என்று கொள்ளவேண்டி யிருக்கின்றது. “தென் றில்லை அச்சுதன்” என்பதனால் டிவனார் சிதம்பரமாகும்.

சேரன்

சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை, செங்கணாற் குணவாயிற் கோட்டத்துத் தனைப்பட்டபோது, பொய் கையாருக் கெழுதி விடுத்த பாட்டு:—

ஆசிரியப்பா

குழவி யிறப்பினு மூன்றடி யிறப்பினும்
ஆளன் றென்று வாளிற் றப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமனியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணு மளவை
ஈன்ம ரோவிவ் வுலகத் தானே. (கரு-அ)

இது கேட்டுப் பொய்கையார் களவழி நாற்பது பாடச், செங்கணான் சிறைவிட் டரசளித்தான்.

கு-பு. இது புறநானூற்றில் வருவது; எச-ம் பாட்டு. அங்கே இது “சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை, சோழன் செங்கண னோடு போர்ப்புறத்துப் பொருது, பற்றுக்கோட்பட்டுக், குடவாயிற்

கோட்டத்துச் சிறையிற் கிடந்து, தண்ணீர் தாவென்று பெருது, பெயர்த்துப் பெற்றுக், கைக்கொண்டிருந்து உண்ணன் சொல்லித் துஞ்சியபாட்டு” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. புறநானூற்றுக் குறிப்புக் காலத்தால் முந்தின தாதலின், அதுவே கொள்ளத்தக்கது. பொய்கையார் களவழி பாடிச் சிறைவீடு கொண்டது வேறொரு சேரனைப்போலும். ஆன்வினையின்பிறன வாழ்ந்தற்பார் என்றும் பாடம்.

பாண்டியன்

பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனைச் சேரனும் சோழனும் சிறியனென்றிகழ்ந்திடப் பொய்கையார் வந்து கூறக்கேட்ட நெடுஞ்செழியன் கூறின வஞ்சினக்காஞ்சி:-

அகவல்

நகுதக்கனரே நாடுமீக் கூறுநர்
இளைய னிலனென வுளையக் கூறிப்
படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பனைத்தாள்
நெடுநல் யானையுந் தேரு மாவும்
படையமை மறவரு முடையம் யாமென்
றுறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசுமோ
டொருங்கப் பட்டேன னாகிற் பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றங் கோலே னாகு
ஒங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் றலைவனாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க் யோ வின்மையா னுறவே. (கடுகூ)

கு-பு. இது பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பாட்டு; புறநானூறு, எஉ. மாங்குடி மருதனார் பத்துப் பாட்டு னொன்றாகிய மதுரைக்காஞ்சி பாடினவர்; மாங்குடி கிழார் என்றும் சொல்லப்படுவர்.

பாண்டியன் கழாய்க் கூத்துப் பார்க்குமிடத்தில் பராமுகமாகக், கூத்தாடினவன் கோபித்துக்கொண்டு விழங்கால் பாடியது:—

கலித்தறை

மாகுன் றனையபொற் றோளான்
வழுதிமன் வாண்கரும்பின்
பாகென்ற சொல்லியைப் பார்த்தென்னைப்
பார்த்திலன் பையப் பையப்
போகின்ற புள்ளினங் காள்புழற்
கோட்டம் புகுவ துண்டேல்
சாகின்றன னென்று சொல்லீ
ரயன்றைச் சடைய னுக்கே. (சகூ)

கு-பு. இப்பாட்டுத் தொண்டை மண்டல சதகம் 33-ம் செய்யுளில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பாண்டியன் முன் கழைக் கூத்தி ஒருத்தி விச்சளிப் பாய்ச்சல் என்னும் அரிய வித்தையை ஆடினபோது அவன் பராமுகமாக இருந்துவிட்டுப் பெயர்த்தும் அதனை ஆடச் சொல்ல, அரசனானையை மறுத்தற்கஞ்சி ஆடுபவன், அதனால் தன் உயிர்க்கு நாசம் வருமென்று கண்டு, இப்பாட்டைச் சொன்னான் என்ப. புழற் கோட்டம் என்பது தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுள் ஒன்று. மேலே கூஉ-ம் பாட்டில் வந்த புழல் என்னு மூரால் பெயர் பெற்றது. புலியூர்க் கோட்டத்துக்கு அடுத்து வடக்கேயும் பையூர்க் கோட்டத்துக்குத் தெற்கேயு முள்ளது. ஞாயிறு, அம்பத்தூர், ஆவடி, ஆற்றூர், எழும்பூர், சென்னைநகர் முதலியன இக் கோட்டத்திலுள்ள ஊர்கள்.

பாண்டியன் இந்தக் கவிதை கேட்டுச் சோதிக்கச்
சிலரை விடுக்க, அவன் ரூலி முதுகிற் சோறிட்டபோது
பாடியது :—

அகவல்

இரவலாளரே பெருந்திருவுறுக
அரவுமிழ் மணியு மலேகடலமுதுஞ்
சிங்கப் பாலுந் திங்கட் குழனியும்
முதிரை வாலுங் குதிரை மருப்பும்
ஆமை மயிரு மன்னத்தின் பேபும்
ஈகென விரப்பினு மில்லென வறியான்
சடையனை யயன்றைத் தலைவனை
உடையது கேண்மி னுறுதியா ராய்ந்தே (கசுக)

கு-பு. இங்கே ‘அவன்’ என்றது அயன்றைச் சடையனை.
ரூலி முதுகிற் சோறிட்டது “அன்று ரூலிமுது கன்னமிட்டவ
னென்னனை கூன்முது கழிக்கிலான்” என்று ஆறைக் கலம்பகத்தி
லும் “ரூலி முதுகிற் கடச்சுடவப் போதுசமை-பாலடிசி றன்னைப்
படைக்குங் கை” எனத் திருக்கை வடிக்கத்திலுங் (கஉ-ம் கண்ணி)
கூறப்பட்டுளது. முதிரை - அவரை துவரை முதலிய; அவற்
றிற்கு வாலில்லை.

தொண்டைமண்டலத்து வேளாளரைப் பாடியது:—

விருத்தம்

வையம் பெறினும் பொய்யுரைக்க
மாட்டார் தொண்டை நாட்டாரென்
றையன் களந்தைப் புகழேந்தி
யாண்டா னுரைத்த வவரோரீர்
எய்யுஞ் சிலேவேள் வடிவேலானே
யிராசாதிபனே யிரப்போர்கள்
ஐயந் தவிர்த்த பெருமானே
யாவோ மடியோ மாவோமே.

இது பின்னிரண்டடி வேளாளர் பாடியது. (கசுஉ)

கு-பு. இத்தப் பாட்டுத் தொண்டை மண்டல சதகம் கள-ர் செய்யுளில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருது. புகழேந்தி செஞ்சிக்குத் தலைவனாகிய கொற்றன்னை என்பவனைப் பாடிய கலம்பகத்தில் “வையம் பெறினும் பொய்யுரைக்க மாட்டார் தொண்டை நாட்டார்” என்று கூறினர். அச் செய்யுள் வருமாறு —

“வையும் படியென் னாங்கொற்ற நங்கோன் செஞ்சி வரைமீடுத றயம் பெறுதுண் ணிடையடவா யகிலின் றாப முகிலன்று பெய்யுத் துளியோ மழையன்று பிரசத்தாளியே பிழையாது வையம்பெறினும் பொய்யுரைக்க மாட்டார் தொண்டை நாட்டாரே.”

அறம் வளர்த்த முதலியாரைப் பாண்டியன் கலம்பகம் பாடலாமோ என்ற புலவர்க்குக் கூறியது:—

கலித்துறை

உங்கண் மனந்தெரியும் புலவீ ரொருசீர் மரபோன் திங்கண் மரபினத் திங்களின் கூடச் செம்பூரறமா துங்கண் மரபினிற் கங்கையுஞ் சூழினன் தோதியன்றோ எங்கண் மரபுண் டெனக் களிபாடினம் யாமவற்கே.

கு-பு. இப்பாட்டு மிகவும் பிழைபட்டுக் கிடக்கின்றது. முதலடியில் ‘மரபெண்’ என்றும், இரண்டாமடியில் ‘திங்கண் மரபு மத்திங்களின்’ என்றும் ‘கூடற் செம்பூரறமால்’ என்றும், நாலாமடியில் ‘மரபொன்றென்’ என்றும் பாடபேதமுள. அறம் வளர்த்த முதலியார் யாமென்பது விளங்கவில்லை.

விட்டல ராசாவைப் பாடியது:—

வெண்பா

தொட்டிலிருக்கத் தொடங்கிய நாண்முதலாய் அடடதிக்கு நின்குடைக் கீழாயிற்றே—விட்டலையா தன்குமரி யன்றித் தனிக்குமரி கொள்ளாரீ தென்குமரிக் கேகுவதென் செப்பு. (கசுச்சு)

கு-பு. இப் பாட்டும் பாண்டியனை பாடினது போலும். இத்த விட்டல ராசா விஜய நகரத்து பாஜ வமிசத்தைச் சார்ந்தவர். இவர்

சதாசிவராயர் (1542-1567) காலத்திருந்தவர். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கோவிலடி என்னு மூரிலுள்ள கல்வெட்டும் தோசூரி கோணேரு கவிசெய்த தெலுங்குப் பாலபாகவதமும் இவரைச் சந்திரவமிசத்த வரென்றும் ஆமலீடி-புக்கராஜனின் பெரும்பேரன் என்றும் கூறு கின்றன. ஆமலீடி-புக்கராஜன் மகன் ராமராஜன்; ராமராஜன் மகன் திம்மராஜன்; திம்மராஜன் மகன் விட்டலராஜன். விட்டலராஜன் சகோதரனாகிய சின்ன திம்மராஜ னென்பவன் சந்திரகிரியை ஆண்டுகொண்டிருந்ததாகக் கல்வெட்டுக்களால் தெரிகின்றது. வீரப்பிரதாப ஸ்ரீ மகா மண்டலேஸ்வர ராமராஜ திம்மராஜ விட் டல தேவ மகாராஜா என்பது விட்டலராஜாவுடைய முழுப் பெயர். திருவிடை மருதூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று, சக வருஷம் 888-ல் (கி. பி. 1544-45) வெட்டப்பட்டது, இவர் அந்ந் சயனத்துக்கு (திருவாங்குருக்கு)ப் படை யெடுத்துச் சென்றதா யும், இவருடைய சேனை தெற்கிலுள்ள அந்ந் சயனத் தொடுத்து வடக்கில் (நைசாம் தேசத்தில்) உள்ள முதகல் வரைக்கும் சண் டைசெய்து ஊர்களைப் பிடித்ததாயும், இவர் திருவிடை மருதூர்ச் திருச்சிற்றம்பலத்தான் என்பவன் வேண்டுகோளின்படி, திரு விடை மருதூர்ச் சிவன் கோயிலுக்குரிய ஆவணம் சிற்றூடி என் னும் இரண்டு கிராமங்கள், மதுபேர் கைப்பட்டிருந்தவற்றை, விசாரணை செய்து அவற்றின் எல்லைக்கல்லில் மருதபபேசுவர் முத் திரை யிட்டிருந்தமைகண்டு, சிவன் கோயிலுக்குச் சேர்த்ததாயும் கூறுகின்றது. இன்னுமிவர் கன்னியாகுமரி வரைக்கும் சென்ற தற்குச் சான்றாகக் கன்னியா குமார்க்குச் சமீபத்திலுள்ள சுசீந்திரத்தில் ஒரு கல்வெட்டு, கொல்ல மாண்டு 722 (கி. பி. 1546-47)-ல் வெட்டினது, அங்குள்ள விஷ்ணு கோயிலில் இவர் பிறந்த நாளில் அர்ச்சனை செய்வதற்காக ஐயதுங்கநாட்டுப் பூதலவீர இராமவன்மா என்னும் கோளவரசன் பொருள் வைத்ததைக் கூறுகின்றது. இவர் திருச்சினைப்பள்ளிச் சீமையை ஆண்டவர். மிஸ்டர் சிவெல் என்பவர் எழுதிய புராண பட்டிகையால் இவர் மதுரையில் கி. பி. 1547-48-ல் அரசாண்டதாகவும் தெரிகின்றது. விட்டு, விட்டி, விட்டல என்னுங் கன்னடச் சொற்கள் விஷ்ணு என்னும் சமஸ்கிருத பதத்தின் திரிபு. விஷ்ணு என்னும் வடமொழி தமிழிற் போலக் கன்னடத்திலும் விட்டு என்று திரியும்.

விருத்தம்

என்னையவரற மறந்தும் யானவரை
மிகநினைந்திங் கிருந்து வாட
முன்னைவினைப் பயன்றானே வப்பிறப்பிற்
செய்ததவ முடிந்த வானே
கன்னன்மத னபிராமன் வரதுங்க
ராமனியற் காசி நாட்டில்
அன்னவயற் குருகினங்கா ளினி யெவ்வா
றுயிர்தரித்திங் காற்று மாறே. (க௭௫)

செப்பாரு முகிழ்முலையா ரெல்லாருங்
கணவநுடன் சேர்ந்து வாழ
ஒப்பாரு மில்லாவென் கணவனுடன்
யான்குடி யுறவா டாமல்
வெப்பாறு மிகுகாமத் துயராலு
நாடோறு மெலிந்து வாடி
இப்பாடு படவென்றோ விறையவனென்
றலையோட்டி லெழுதி னானே. (க௭௬)

எண்டிசா முகமுந் திங்க ளின நிலா வெள்ளங் காயக்
கொண்டமால் பெருகுந்தோறுங் கொழுங்கனீர் முலையிற் கோப்பப்
பண்டுநா மறியாக் காமத் துயரினாற் படுவ தெல்லாம்
வண்டுகா ளுரைரீ ருங்கள் வரதுங்க ராம னுக்கே. (க௭௭)

கு-பு இப் பாட்டுக்களால், இம் மூன்று பாட்டும் பாடினவள்
வரதுங்கராம பாண்டியனுடைய தேவி என்பது தெரிகின்றது.
வரதுங்கராம பாண்டியன் பிரமோத்தம காண்டமும் கருவை அந்
தாதிகளும் பாடினவன். இவனை அதிவீரராம பாண்டியன் சகோ
தரன் என்பர். அதிவீரராமன் அரசு செய்யத் தொடங்கியது
சாலிவாகன சகம் ௧௧௮௪-ம் (கி. பி. 1562) ஆண்டில்; முடி சூடி
னது சகம் ௧௧௮௬-ம் ஆண்டில். காசி எட்டென்பது திருநெல்வேலியி
லுள்ள தென்காசி.

சத்திமுற்றப் புலவன்

சத்திமுற்றத்திலுள்ள ஒரு புலவன் பாண்டியன் மதுரைக்குப் போகிப், பாண்டியன் வாசற் புலவர் வாசல் விடாமல் மறிக்க, ஊரில் அம்பலத்திற் கிடந்தான் பாடியது:—

அகவல்

நாராய் நாராய் செங்கா னாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கா னாராய்
நீயுநின் பெடையுந்
தென்றிசைக் குமரி யாடி வடதிசைக்
காவிரி யாட வேகுவி ராயின்
சத்தி முற்றத்து வரவியிற் சென்று
நனைசுவர்க் கூரை யரிசுரற் பல்லி
வரவுபார்த் திருக்கு மனைவியைக் கண்டெங்
கோமான் வருதி கூடன் மன்றத்
தாடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலுறத் தழீஇ
அலகு திறந்த பல்லின னாகிப்
பேழைசெய் பாம்பென வுயிர்க்கும்
ஏழை யாளனைக் கண்டன மெனுமே.

இதனை ராஜா நகரி சோதனையிற் கேட்டு மறுநாள் வரிசைபண்ணி, வீடும் ஆள் விட்டுக் கட்டுவித்துப் பின் பனுப்பினான். (சகாஅ)

கு-4. இச் செய்யுளைப் புறநானூற்றில் வரும் 'ஆன்னச் சேவ லன்னச் சேவல்' என்றற் றொடக்கத்து கூளம் கவியோடு ஒப்பிடுக. இச் செய்யுள் சோழமண்டல சதகத்து 63-ம் பாட்டில் எடுத்துக் குறிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

சோழன் புலவன்

பாண்டியன் போரிற் புறந்தந்தோடுவது கண்டு
சோழன் புலவன் கூறியது :—

வெண்பா

மான பரளபயன் வந்தா னெனவழுதி
போனவழி யாரேனும் போவரே -- ஆனால்
படவே யமையாதோ பாஸியே னிர்தக்
குடைவே லுடைறழைந்த கோ. (ககா)

கு-ப. பாஸியேன் - கெட்டேன் என்பதுபோல இரக்கத்தின்
கண் வந்த குறிப்புமொழி. குடைவேல் - கெடிய முட்களையுடைய
ஒருவகை வேலமாம்; குடைபோலக் கவிந்திருக்கு வியல்புடை
யது. இதனை உடைவேல் என்றஞ் சொல்வர். இதன்முன்
உடமுன் எனப்படும்.

வசை பாடிய புலவன், மதுரையிற் பாண்டியன் கண்டு
முனியப், பின்னுங் கூறியது:—

வெண்பா

இலங்கிலேவெற் கின்ளி யெதிர்மலைந்த வந்தாட் -
பொலங்கலனும் பொன்முடியுஞ் சிந்த - நிலங்குலுங்க
ஒடினார் மேலோ வுயர்தரள வெண்குடையாய்
பாடினார் மேலோ பழி. (கஎ0)

கு-ப. 169-ம் செய்யுளும், 170-ம் செய்யுளும் ஒரு புலவன்
பாடியன. பாண்டியன் போரிற் புறந்தந்ததைப் பாடிய புலவ
னைப் பாண்டியன் மதுரையிற் கண்டு கோபிக்க, அவன் அப்
போது கூறியது என்க.

சுப்பினக் கொன்றனென்று பழிகுறவின் பாண்டிய
னிடத்திற் சோழன் விட்ட புலவன் முடிசூட்டு மங்கல
நாள் பாடிய வசை:—

வெண்பா

பாண்டியரிற் பாண்டியரிற் பாழான பாண்டியரில்
சாண்டிரென விட்ட வெழுத்தல்ல — புண்டதிருப்
போகவென்றும் வேறார் புகுதவென்று கீழ்வணங்கீட்
டேசவென்று மிட்ட எழுத்து.

இதுகேட்டு நன்றாகவே பொருள் கூறப் பரிசில்
கொடுக்க மறுத்தான். நீ வந்த காரியம் வேண்டிற்
சோழன்பாற் போக என்றான். (கஉக)

கு-பு. புலவன் பாடிய வசைப்பாட்டிற்குப் பாண்டியன்
நன்றாகவே பொருள்சென்டி பரிசில் கொடுக்கப் புலவன் மறுத்
தான் என்க.

பாண்டியன் புலவன்

சோழன் புறங்கொடைநிற் பாண்டியன் புலவன்
கூறியது :—

வெண்பா

ஆறெல்லாஞ் செந்நீ அருகெல்லாம் பல்பிணங்கள்
தூறெல்லாஞ் சோழன் கரிகுஞ்சி — மாறெல்லாக்
கன்னிக்கோ னேவமுடிக்காரிக்கோன் பிள்ளெட்டரப்
பொன்னிக்கோன் போன புகார். (கஉஉ)

கு-பு. புகார் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். புகார் ஆறெல்லாம்
செந்நீர் அருகெல்லாம் பல்பிணம் தூறெல்லாம் சோழன் கரி
குஞ்சி என முடிக்க. கன்னிக்கோன், - பாண்டியன். காரிக்
கோன் - பாண்டியன் படைத்தலைவன் போலும்.

ஒருதாதி

ஒரு தாதியை ஒரு புலவனுக் கவிப்ப, அவன் ஊட
லிற் சொல்லியது :—

வெண்பா

முன்ன ஸ்ரீ நுவர் முயங்கும் படி கண்டு
மன்ன பணிதவிர்த்து வாய்வித்தாய் — துன்னார் தஞ்
சேனைகண் டாவிக்குஞ் செம்பியர்கோன் செங்கண்விழித்
தானைகண் டார்தா மவர். (க௭௩)

கு-ப. பணிதவிர்த்து என்றும் பட்டம்.

சோழனும் தேவியும்

சோழனுந் தேவியும் பாடியது :—

விருத்தம்

காடுமீ னம்படக் கண்டநங் கண்டன்வேற்
கோடுமேயுந் துறைத் தொண்டியிக் கோனகர்
தேடுநீ ஓங்கொடி தெரியநா முய்யவந்
தாடுமே பாடுமே யன்னமே யின்னமே.

இது தேவி பாடியது. (க௭௪)

கு-ப. இரத்தப்பாட்டு இரண்டாமடியும் மூன்றாமடியும் விகப்
பிழை பட்டுளது.

விருத்தம்

மலையினுங் கானினும் பேரயினார் வருவரே
முலையின்மேற் பாலேபாய் முதனிறங் கொள்ளுமே
துலையிலங் கிபசொடைர் சோமன்வாழ் புவனையில்
தலையிலங் கிபதடத் தன்னமே யின்னமே.

இது சோழன் பாடியது. (க௭௫)

கு-ப. புவனை - திரிபுவனம்; க௭௦—ஆம் பாட்டுக் குறிப்புப்
பார்க்க. இது கும்பகோணத்திலிருந்து திருவிடைமருதூருக்குப்
போகுஞ் சாலையில் நான்காவது மைலிலுள்ளது.

வெண்பா

காணொந்தேன் வந்தேன் கடுக வழிநடந்தேன்
யான்வந்த தூர மெலிதில் — கூனன்
கந்தேதனுக் கங்காந்த காவிரிகுழ் நாடா
இநந்தேனுக் கெங்கே யிடம்.

இதுகேட்டுந் தோழன் மடியில் வைத்தான். (கௌ.)

கு-பு. இது 'சிந்தா சமுத்திர வெண்பா' என்று சில பிரதியிற்
காணப்படுகின்றது.

குரு நமசிவாயர்

குரு நமசிவாயர் பாடியது:—

வெண்பா

அத்தி முதலெழும்பு முனையி ரத்தனைக்கும்
சித்த மகிழ்ந்தனிக்குந் தேசிகா — மெத்தப்
பசிக்குதையா பானியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி
எரிக்குதையா காரோண மே.

காரோணமுது கொடுத்தார். (கௌ.)

கு-பு. குகை நமசிவாயருடைய மாலுக்கர் குரு நமசிவாயர்
என்பர். இவர் சிதம்பரத்திழை பல நிருப்பணிகள் செய்தவர்.
பரமராசிய மாலே, சிதம்பர வெண்பா, அண்ணாமலை வெண்பா
என்னும் தூல்கள் செய்தவர். இவர் இற்றைக்கு முந்தூற்றைம்
பது வருடங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். வட ஆர்க்காடு ஜில்லா
வேலூர்த் தாலுகாவிலுள்ள விரிஞ்சிபுரம் கோயில் தெற்குவாயிலி
லுள்ள சாசனம் ஒன்று சுகம் கடுகசு, கந்தன வருடத்தில்
இவருடைய அடியாராகிய ஆர்த்த நமசிவாய பண்டாரத்துக்கு
மடங் கட்டுவதற்காக வாண்டவராயன் நிருவீதியில் வடசிறகில்
புன்னாற்றார் பெரிய ஏரம்ப நாபக்கர் நின்று கொடுத்ததாகக்
கூறுகின்றது. இதனால் இவர் காலம் அநுமானிக்கலாயிற்று.

காரோணம் என்பது காயாவரோகணம் என்பதன் மருஉ. காயாவரோகணம் காயத்தில் இறங்குதல் என்று பொருள்படும். இருபத்தெட்டாங் சூத்திரத்திலே வேதவியாசர் காலத்திலே கூட்டியற் கிடக்கு மொரு பிணத்தினுட் சிவபெருமான் புதுத்துலகுலி என்னும் பிரமசாரியாய்த் தோன்றுவானெனவும், அவர் அவ்வாறு தோன்றுபிடம் காயாவரோகம் அல்லது காயாவரோகணமென்று பெயர்பெறுமெனவும் வடமொழி இலக்கியபுராணம் (உச - ம் அத்தியாயம்) கூறுமென ஸ்ரீராமகிருஷ்ண கோபால பாண்டாரகர் கூறுவர். பிரம் வித்தனாக்கள் ஒருங்கே இறக்கவரும் காலத்தில் சிவபெருமான் அவர்களை ஒதிக்கி அவர்களுடைய காயத்தைத் தம்மீதேற்றிக்கோடலால் காராவரோகணமெனப் பெயர் பெறுவானென்று காஞ்சிப்புராணம் கூறும்.

இலாடேதத்திலே காரோகணம் என்றோர் ஊருளது. அங்கே சிவன் ஸ்ரீலகுலீசபட்டாரசாரா ஆவரரித்தார் என்று சிலாசாசனம் கூறும். தென்னாட்டில் காஞ்சியிலும் திருக்குடர்தையிலும் பாசையிலுமுள்ள சிவாலயம் சிவ காரோணமெனப்படும்.

ஏகம்பவாணன்

வாணன் தாதிமேற் கோபமாய் விலங்கு கொண்டுவா வென்றபோது வாணன் சேடியர் பாடியது :—

வெண்டா

அலங்க லணிமாப்ப னுறையர்கோன் வாணன்
விலங்கு கொடுவருக வென்றான் — இலங்கிழையர்
சேரற்கோ சோழற்கோ தென்பாண்டி நாடாரும்
வீரற்கோ யார்க்கோ விலங்கு. (கௌ)

சூ-பு. வாணனென்றது ஏகம்பவாணனை. இவன் மகத நாடுனட்படும் உருநாட்டிலுள்ள ஆற்றாருக் குரியவன். இது “தேருளைப்புரவி” என்றற் றொடக்கத்துப் பாணநாற்றுப்படைச் செய்யுளிலே, “மகதேசனாற நகர் காவலன் வாணபூபதி” என்று வருவதனால் விளங்கும். அடுத்த பாட்டில் இவன் காலத்திருந்த பாண்டியன் சீவலமாறன் என்பதனால், இவன் ஸ்ரீவல்லபதேவன்

என்னும் அதிவீரராம பாண்டியன் காலத்தவனுதல் வேண்டும். அதிவீரராம பாண்டியன் சகம் கச.வக, மக்தாகுழி வருஷம் முடி சூடினான். அதாவது கி. பி. 1564; இற்றைக்கு 356 வருஷங்களுக்குமுன். அக்காலத்தில் சோ சோழ பாண்டியர்கள் வலிகுன்றி விஜயநகரத் தாசரின்மீழ்ச் நின்றரசராய் வாழ்ந்தனர். ஏகம்ப வாணன் சோ சோழ பாண்டியர்மேல் அநிகாரஞ் செலுத்தியதாகத் தெரிதலால், இவன் விஜயநகரத்தாசர்களது சேனாபதியாக, அல்லது பிரதிரிதியாக இருந்திருந்தல்வேண்டும். இவனைப் பற்றிய மற்றைய விஷயங்களுக்குச் செந்தமிழ் ஆரந் தொகுதி பார்க்க. ஏகம்பன் என்பது இயற்பெயர்; வாணன் என்பது குடிப் பெயர். இவனைக் கம்பர்காலத்தவ னென்பது கட்டுக்கதை.

நாலு தாதியரைப் பாண்டியன் மாலை வாங்கிக் கொ
வோ அனுப்ப, அவர் பாடியது :—

வெண்பா

தென்னவா மீனவா சீவலமா றுமதுரை
மன்னவா பாண்டி வரராமா — முன்னஞ்
சரும்புக்குக் தாரணித்த தூயதமிழ் நாடா
சரும்புக்கு வேம்பிலே கண். (கஎக)

கு-பு. சீவலன் - ஸ்ரீவல்லபன். வரராமன் - அதிவீரராமன்.

மாப்பைந்தார்க் கல்லழுத்து வண்ணத்தார்க் கல்லவஞ்சி
வேப்பந்தார்க் காசைசொண்டு விட்டானே - பூப்பைந்தார்
சேரந்திருக்கு நெல்வேலிச் சீவலமா றுதமிழை
ஆய்ந்துரைக்கும் வீரமா று. (கஅ௦)

வேம்பா கிலுமினிய சொல்லிக்கு நீமிலைந்த
வேம்பா கிலுமுதவ வேண்டாவோ — தேம்பாயும்
வேலையிலே வேலைவைத்த மீனவா நின்புயத்து
மாலையிலே மாலையைத்தாண் மான். (கஅக)

கு-பு. வெந்த பாகிலுமினிய சொல், பாண்டியன் கடல்சுவற்
வேல்விட்ட கதையைத் திருவிளையாடல் புராணத்துக் காண்க.

இந்த மூன்று கவிதும் மால் கொடாணகப், பின்
ஒருந்நி பாடியது :—

வெண்பா

இலகுபுக மாணை யேதம்ப வாணன்
அல்கைவரும் வநுமென் றஞ்சி — உலகறிய
வானவர்கோன் கொன்றிநன்மேல் வண்ணவளை யெறிந்த
மீனவர்கோன் கைவிடான் னோம்பு.

இது கேட்டு மால் கொடுத்தான். (கஅஉ)

கு-பு. பேய்க்கு வேம்பு நருந்தான் எண்ணப்படுதலால் வாண
னது பேய்க்குப் பயந்து வேப்ப மாலையைக் கைவிடான் என்று
சாதுரியமாகச் சொல்லப்பட்டது.

வாணனுடைய பாணன் மதுரைவீற் போனபோது
பாண்டியன் தியாகம் கொடுக்க, பாணன் வலக்கையாலல்
லாமல் இடக்கையால் ஏற்கப், பாண்டியன், உழவனென்
றிகழ்ந்தபோது பாடியது :—

வெண்பா

சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி
ஆனை மிதித்த வருஷ்சேற்றில் — மானபரன்
மாவேந்தன் வன்கண்ணன் வாணன் பறித்துநடும்
முவேந்தர் தங்கண் முடி. (கஅங)

கு-பு. இதனால் இப்பாட்டு எகம்பவாணன் மனைவி பாடின
தென்ற பிற்காலத்து வழக்குக் கொள்ளப்படாமை அறிக.

முனையதரையன்

திருக்கண்ணபுரத்தாக் தாதி முனையதரையனுக்கு
எழுதி விடுத்த பாட்டு :—

வெண்பா

இன்றுவரி லென்னுயிரை நீபெறுவை பிறற்றைக்கு
நின்று வரிவதுவு நீயறிவை — வென்றி
முனையா கலவி முயங்கியவா நெல்லாம்
நினையாயோ நெஞ்சத்து நீ. (க-௬௪)

கு-பு. முனையதனாயர் என்பவர் விக்கிரம சோழனுடைய
மந்திரிகளிடிலொருவர் என்று தெரிகின்றது : அதனை,

ஆர்க்குந் தழற்குந் லனகன்றன தலையுட்
பார்க்குமறி மந்திர பாலகர்த் — போர்க்குத்
தொடுக்குங் கமழ்தும்பை துசிஞெடுஞ் சூழக்
சொடுத்த புகழ் முனையர் சோனும். (70-71)

எனவரும் விக்கிரம சோழனுலாவின்முகனா லறிக. விக்கிரம
சோழன் காலம் 1118-1136. இவர் சரிதத்தைச் சேந்தமிழ்
ஏழாந் தொகுதி, ௧௧௦ - ௧௧௬ - ம் பக்கத்தில் காண்க. திருக்
கண்ணபுரம் தஞ்சாவூர் ஜில்லா அன்னிலம் தாலுகாவிலுள்ளது.

திருவழுந்தூர்த் தாதி

திருவழுந்தூர்த் தாதியைச் சோழன் எந்தவூர் என்று
கேட்டபோது பாடியது :—

வெண்பா

கம்பன் பிறந்தவூர் காவேரி தங்குமூர்
கும்பமுனி சாபங் குலைந்தவூர் — செம்பதுமந்
தாதகத்து நான்முகனும் தாதையுந் தேடிக்காண
வேதவித்து வாழு மழுந்தூர். (க-௮௫)

கு-பு. கும்பமுனி - அகத்தியர். இவருக்கு சேரிட்ட சாப
மாவது நரமாமிச பஹுணம் செய்யென்று காவேரியாற் கொடுக்
கப்பட்ட சாபமென்பர். திருவழுந்தூர் தஞ்சாவூர் ஜில்லா மாய
வரந் தாலுகாவில் குற்றலத்துக்குந் தெற்கே இரண்டு மைல்
தூரத்திலுள்ளது.

ஒரு புலவன்

பரிசில் பெற்றுக் கொம்பு பிரதத்தினம் வரும்
புலவன் உப்பரிசைமேற் பார்த்த ஓயத்தியைக் கண்டு
கிரகமாய்ப் பாடியது :—

கெண்பா

என்னெஞ்சு மென்விழியும் கொண்டோ விலங்கேசன்
பொன்னிழி கொணியும் பொன்முடியம் — என்னெஞ்சுந்
சிந்துங் கொடைச்சிவந்தான் சென்கோடை யார்கழங்கும்
பந்துஞ் சாதித்த படி.

கண்டு பாரியக் கடவேனே சாதலுடன்
தொண்டை யிதழ்நுந்நித் தோய்வேனே - கொண்டற்
கொடைச்சிவந்தான் கொடைக் குளிர்காவி லன்ன
நடைச்சிவந்தா மென்செய்வே னுன்.

இந்தக் கவிதை ஒற்றைய மழவராயன் கெட்டிருந்து
வரைந்துகொண்டு அவ்வாறு கொடுத்தான். (சு.பு.எ)

கு.பு. இப்புலவர் யாரென்பதும் இவ்வேற்று கதழ்ந்த தென்
பதும் தெரியவில்லை. கோடை என்பது சிவந்தான் என்பவனு
டைய னார். கோடை புறநாணந்தில் கொடுவேட்டவன் மலை
என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

உத்தரகல்ஹர் நங்கை

உத்தரகல்ஹர் நங்கை பிராமணரைப் பாடிய வரை:—

விருத்தம்

சந்தன மரமும் வேம்புந் தவித்தனி கந்த நாறும்
அந்தனார் தீயில் வீழ்ந்தா லதுமண நாறக் காணேன்
செந்தலைப் புலைய னார்க்குத் தீமண மதுவே நாறும்
பந்தமுந் தீயும் வேறே பாய்ச்சலுர்க் கிராமத் தாரே.

கு-பு. இப்பாட்டுப் 'பாய்ச்சலூர்ப் பதிகம்' என்னும் சிறு நூலில் வருவது; ஒன்பதாம் பாட்டு. நிரிசிட்டால் சத்தனமும் வேம்பும் வெவ்வேறு மணம் காறுவதுபோல, அத்தனரும் புலையரும் நியில் கீழ்த்தால் வெவ்வேறு மணம் காறுவதில்லை; ஆதலால் ஜாதிகேற்றுமையில்லை என்பது இதன் கருத்து. பந்தம் - விளக்கு, தீவட்டி. சில பிரதிகளில் இன்னும் இரண்டு பாட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அவை வருமாறு:—

குலங்குல மென்ப தெல்லாங் குடும்பும் புணு நூலும்
சிலந்தியு நூலும் போலச் சிறப்புடன் பிறப்ப துண்டோ
நலந்தரு நான்குவேத நான்முகன் பாடத்த துண்டோ
பலந்தரு பொருளு முண்டோ பாய்ச்சலூர்க் கிராமத் தாரே.

ஊருள பார்ப்பார் கடவு யுயர்த்தன சூலை கட்டி
நீரிலே மூழ்கி வந்து நெருப்பிலே நெய்யை விட்டுக்
கார்வயற் தவளை போலக் கதறிய வேத மெல்லாம்
பாணலிட்டான் தோதான் பாய்ச்சலூர்க் கிராமத் தாரே.

இவ் விரண்டில் முதல் பாட்டுப் பாய்ச்சலூர்ப்பதிகத்தில் இல்லை. பாய்ச்சலூர் கிருச்சினுப்பள்ளிக்கு காரே கொள்ளிடத் தின் வடக்கிலுள்ளது.

திருவாரூர் நாகரசநம்பி

திருவாரூர் நாகரச நம்பி செய்த குற்றங் கிள்ளைக்குச் சொல்லுவித்துத் தலத்தார் இராயருக்குச் சொல்லி அறிவித்தது:—

வெண்பா

முன்னு ளாபத்து மூவரிருந் தாரவரில்
இந்நா விரண்டுபே ரேகினார் — கன்னன்
நருக்கின்றான் விற்றுவிட்ட நாகரச நம்பி
இருக்கின்றான் கிட்ணரா யா.

கு-பு. நாகரசநம்பி என்பவர் திருவாரூர்க் கோயில் அருச் சகர்போலும். இதனால் தெரிவது யாதெனில், திருவாரூர்க்

கோயிலிலிருந்து அறுபத்துமூவாய் விகிதங்களுடன் இரண்டை நாகராசாம்பி எடுத்து விற்றுவிட்டால் அப்பதும் அவற்றைக் கண்ணன் ஒருவன் கருக்கி உருக்கிளுன் என்பதும், இச்சுப் பாட்டை அந்தத்தலத்தார் கிளி ஒன்றுக்குச் சொல்லிப் பயிற்றி அதனைக் கொண்டு கிருஷ்ண தேவராயருக்கு அறிவித்தார். கிருஷ்ண தேவராயர் காலம் 1509 - 1520.

புங்கனூர்க் கிழவன்

புங்கனூர்க் கிழவனைக் கல்யாணத் தொழுவன் பாடியது :—

கட்டளை கலித்தொழை

வெண்ணெயும் பார்த்தன்னை கண்ணையு

பார்த்துத்தன் மெய்பிழைபட்ட

பண்ணையும் பார்த்து நிருகெடு

மாப்புங்க னூர்க்கிழவன்

பண்ணையுள் னேலுத னுந்தட

நீள்கயல் பாயுகெடுந்

திண்ணையுள் கெண்டை புரட்டுங்கல்

யாணத்திற் றென்றவர்க்கே

இதுகேட்டுப் புங்கனூர்க் கிழவன் பிராணத்தியாகம் பண்ணினான். (கக்0)

கு-பு. கெண்டை புரட்டும் என்பது மீனும்புக் கணைக்காலுக்கும் சிலேடை. விஷபேதிகண்டு இறங்குந் தருணத்தில் கணைக்காலில் தோன்றும் வலிக்குக் கெண்டை புரட்டிதல் என்பர். இதனால் புங்கனூர்க் கலியாணத்தில் விருந்துண்டவர் பலர் விஷபேதிகண்டு இறந்தார் என்று புலப்படுகின்றது. கெண்டைக்கால் - கணைக்கால்.

இப்பாட்டைக் கேட்டுப் புங்கனூர்க்கிழவன் பிராணத்தியாகம் செய்ததைச் சோழமண்டல சதகமுடையாரும் கூறுவர்.

அறங்கூர் பெரியோர் மாசவரிலாற்றா
 மஃதேயமைக வினிக்
 கறங்கூர் தெண்டை புரட்டுமெனக்
 கலியாணத்திற் கவிசேட்டுப்
 புறங்கூர் பவளக்கடன் முழுகும்
 பொன்னங்கலத்திற் புடைசொரிந்த
 மறங்கூர் புங்கனூர்க்கிழவன் வளஞ்சேர்
 சோழ மண்டலமே (67)

புங்கனூர் தஞ்சாவூர் ஜில்லா சர்க்காழித் தாலுகாவி லுள்ளது.

குடிதாங்கி

கட்டளைக் கலித்துறை
 வெறும்புற் கையுமரி தாய்க்கிள்ளை
 சோரவென் வீடுகெட்டேன்
 ஏறும்புக்கொ மாற்பத மில்லேகண்
 டாயென் னிருங்கலியின்
 குறும்பைத் துரத்துங் குடிதாங்
 கியைச்சென்று கூடியபின்
 தெறும்புற்கொள் யானை கவளங்கொள்
 ளாமைத் தெவிட்டியதே. (ககக)

இது பாதிசேட்டுப் பரிசில் கொடுத்தபின் பாதி பாடியது.

கு-பு. உலகி விலையென் றுரையாமே
 யுதவல் குணத்தோர்க் குளதாமே
 இலகு மெறும்புக் காற்பதம்வே
 றில்லையென யாவது நீந்தான்
 புலவன் மகிழ்ந்து பிற்பாதி
 புகலக் கேட்ட புகழாளன்
 மலேகொள் புயத்துக் குடிதாங்கி
 வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே. (82)

என்னும் சோழமண்டல சதகச் செய்யுளால், இது குடிதாங்கி
 யைப் பாடினதாகத் தெரிகின்றது

கச்சிராயன்

கச்சிராயன் கண்டிய தேவனைப் பாடிய களி: —

சிந்தியல் வெண்பா

குப்பாய மிட்டுக் குறுக்கே கவசமிட்டுக்
கைப்பாச மிட்டுவருங் கண்டியதே வாவுனது
தொப்பாசத் தின்சிழ் மயிர். (ககஉ)

கு-பு. குப்பாயம் - சட்டை. தொப்பாசம் - வீரர்கள் தலையிலணியும் ஒருவகை முடி: (helmet). கைப்பாசம் என்பது கைக் கவசம் போலும்.

கண்டியதேவன்

இதுகேட்டுக் கண்டிய தேவன் விருதெறிந்து போட்டுக் கச்சிராயர் சரக்கறை தியாகங் கொடுக்கப் பலிதுக்கவந்த நீலகங்கனைக் கண்டியதேவன் பாடியது.

கட்டளைக் கலிப்பா

அலைவ னேத்த திருப்பாற் கடலிலை
யாட ராவி னணையிலை பச்சையால்
இலைவ னேத்த மணிமண் டபமிலை
யிங்கு நீவந்த வாறே தியம்புவாய்
கொலைவ னேத்த விலங்கேசன் மாமலர்க்
கொத்து மாமுடி பத்துக்கு மன்றொரு
சிலைவ னேத்த கரநீல கங்கனை
திங்கள் வெண்குடைச் சிற்றம் பலவனே

இதுகேட்டு அவன் குதிரை கொடுவந்தே னென்று குதிரை கொடுத்தான். (கக௩).

கு-பு. 'கச்சிராயர் சரக்கறைத் தியாகங்கொடுக்கப் பராலிக்கவந்த' என்றும் 'பலிதுக்கவந்த' என்றும் பாடபேதம்.

விண்ணன்

விண்ணன் ஆரவின்மணி கொடுத்தபோது ஒரு புலவன் பாடியது :—

வெண்பா

கூர்ந்த வறுமைபிடைக் கோளரவ மீன்றமணி
சார்ந்த புலவன் றனக்களித்தான் — வார்ந்ததரு
மேலேவிண்ணின் மண்ணில் விளங்கும் புகழ்படைத்த
சாலேவிண்ண னுக்கிணையார் தாம். (ககச)

வாயற்பதிவகேன்

பிணத்தை மூடி அன்னமிட்டபோது ஒருபுலவன் பாடியது :—

கட்டளைக் கலித்துறை

தன்னுடன் கூடப் பிறந்துமி
ராகிய தம்பியையும்
அந்நிலை மாண்டது தோன்றாமன்
மூடிவைத் தன்னமிட்டான்
மன்னவர் போற்றிய வாழ்செங்க
லங்கை வடுகனுக்குக்
கன்னனுஞ் சோமனு மோநிக
ராயினிக் காண்பதுவே. (ககரு)

கு-பு. தனது தம்பியின் பிணத்தை மூடிவைத்து வந்த புலவனுக் கன்னமிட்டவன் வாயற்பதியில் வடுகன். இதனைப் பின்வருந் தொண்டை மண்டல சதகச் செய்யுளாலறிக :—

நேயத் துண்பிறந் தோன்பிண மூடி நெருப்பவித்துத்
தாயொப் பெனவெதிர் கொண்டழைத் தேதன் னுடனெனவே
ஆயத் தமிழ்கொண் டருங்கவி ராயனுக் கன்புசெய்த
வாயற் பதியில் வடுகனும் வாழ்தொண்டை மண்டலமே. (58)

கச்சியப்பன்

கச்சியப்பனை உதைத்த புலவன் பாடியது:—

வெண்பா

மண்படுமோ வெப்பிலிலே வாடுமோ புல்லரிநு
கண்படுமோ வெப்போதுங் சுற்றவர்துப் — பண்புடனே
மெச்சியப்பா லுங்கொடுக்கும் வீறுவல்லைக் காளத்திக்
கச்சியப்ப னையுதைத்த கால். (க ௪௩௬)

கு.பு. இங்கே குறித்த கச்சியப்பன் வல்லைமா நகர்க் காளத்தி
முதலியார் மகன் கச்சியப்பன். இக்கதை தொண்டை மண்டல
சதாகத்திலுந் கூறப்பட்டுளது:—

விலலைச் செருப்பிட்ட காலா
லுதைத்து வியனுலகிற்
சொல்லற் கரிய புகழ்சொடுத்
தோன்றுட்ட வீரன்றன்னாற்
பல்லக்கி லேயன்றி மண்படு
மோவென்னும் பாடல்கொண்ட
உல்லப் பதிக்கச்சி யப்பனும்
வாழ்தொண்டை மண்டலமே. (50)

ஒரு புலவன்

வெண்பா

அடும்போதுஞ் சொல்லில்லை யென்று மடுஞ்சோ
றிடும்போதுஞ் சொல்லில்லை யென்னும் — குடும்பமெனும்
பேய்க்கொளித்துப் போகின்றென் பேரையு ராதிபனே
தாய்க்கொளித்த சூலுண்டோ தான்.

வண்டியூர்க் கெழுந்தருளப் பண்ணுகிற மண்டபத்திற்
சொல்லியது. (க ௪௩௭)

இதுகேட்டு வேம்பத்தூர்ப் பிராமணப் பிள்ளைகள்
பாடியது :—

வெண்பா

ஒன்று மறியோநா மும்மாணை யப்பரே
சென்று தொழிப்புரியுஞ் சீபதியார் — கன்றக்
கயிற்றினுற் கட்டிக் கதவுபடத் தெற்றி
இயற்றினு லென்செய்வோம் யாம். (ககஅ)

கு-பு. இப் பாட்டுக்களைப் பற்றிய கதையாதுங் தெரிய
வில்லை.

அம்மைச்சி

அம்மைச்சி பிராமணர் தன் வீட்டைப் பிடுங்கிய
போது பாடியது :—

வெண்பா

பெருமா டிருநாளைப் பேயாக்க வென்றோ
வருமாண்டு தோறுமிந்த மாண்ப — ரொருநாளு
மாக்குதிரை யேற்றியா மாசனங்க ளாமணக்கஞ்
சாய்க்குதிரை யேறினார் தாம். (ககக)

பாப்புக் குரங்கைப் படையாகக் கூட்டிவந்தீர்
தேப்பெருமா ளேகச்சிச் செல்வரே — கோப்பமைந்த
கொம்மைச் சிகரலங்கைக்கோட்டையென்று கொண்டீரோ
அம்மைச்சி வாழ்வா ரகம். (உ00)

கு-பு. அம்மைச்சி என்பவள் காஞ்சிபுரத்திலிருந்த ஒருதாசி.
அவளுடைய வீடு வரதராஜப்பெருமாள் தேரோடும் வீதியிலிருந்த
தென்றும் ஒரு முறை அந்தத்தேர் வழியினின்று சாய்ந்து அம்
மைச்சி வீட்டுப்புறம் சென்றதென்றும் அதனைத் திருப்பி வழிக்
குக் கொண்டுவருதற்கு அம்மைச்சிவீட்டை இடிக்க றோந்ததென்
றும் கூறுவர். இதனை இக்கவிகள் குறிக்கின்றன.

காளமேகப் புலவர்

காளமேகம் சீரங்கத்தில் பிள்ளையார் வருவானேன்
என்றதற்குப் பாடியது:—

வெண்பா

தந்தை பிறந்திறவாத் தன்மையாற் றன்மாம
னந்தம் பிறந்திறக்கு மாதலால் — முந்துமளி
நாணிக்கு வில்வேளு மாப்தலால் நன்மாமன்
காணிக்கு வந்திருந்தான் காண்: (உ௦௧)

கு-பு. காளமேகப் புலவரைப்பற்றிய கதை யாவரும் நன்
கறிந்தது. அவர் கால யிதுவென்பதுதான் தெரியாகிருந்தது.
அதுவும் இப்போது திருவாணக்காக் கோயிற் றென்சுவரிலுள்ள
கல்வெட்டால் ஐயந்திரிபறத் தெரிந்துவிட்டது. இக்கல்வெட்டுச்
சுவருடம் கௌடிகுச் சரியான ஸ்ரீமுக வருடத்தில் கோப
ராஜன் குமாரனான சாளுவத் திருமலையன் ஜம்புகேசுரருக்கு
ஒரு திருவாபரணமளித்ததாகக் கூறுகின்றது. இந்தத் திருமலை
ராயன் விஜயநகரத்தரசரின் (மல்லிகார்ச்சனராயர் 1449-1465 ;
விருபாக்ஷராயர் 1466 - 1485) பிரதிநிதியாகத் தென்னாட்டை
கி. பி. 1453 முதல் கி. பி. 1468 வரை ஆண்டவன். இவ்வரச
னுடைய காலத்தில் காளமேகப்புலவர் இருந்தது முன்னர் வரும்
உ௦௬-ம். பாட்டால் நன்கு விளங்கும். ஆகவே காளமேகப் புலவர்
காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 450 வருடத்துக்கு முற்பட்டது.
காளமேகப் புலவரின் இயற்பெயர் வரதன் என்பது. இவருந்
தும்பகோணத்துக்கருகிலுள்ள நாதன் கோயில் எனப்படும் நந்தி
புரம். முன்னர் வரும் உ௧௬-ம் பாட்டும் உ௨௨-ம் பாட்டும் பார்க்க.
வேறு கூறுவதுமுண்டு.

மாம்-மாமன். அனந்தம் பிறந்திறக்கும் - முடிவின்றிப் பிறந்
திறப்பான். முந்தம் - முன்னரும். அளிநாணும் இக்குவிலு
முடைய வேள் - மன்மதன். காணி - உரிமை.

பாகவதரிட்ட சமுத்திக்குப் பாடியது:—

கட்டளைக் கலித்துறை
தடக்கட லிற்பள்ளி கொள்ளுவம்
யாமதைச் சங்கரனார்
அடற்புலிக் குட்டிக் களித்தன
ராலது கேட்டுநெஞ்சம்
நடுக்கம துற்றது கைகா
லெழாநளி னத்தியென்னை
இடுக்கடி பாயைச் சுருட்டடி
யேறடி யம்பலத்தே. (உ0உ)

கு-பு. “இடுக்கடி பாயைச் சுருட்டடி ஏறடி யம்பலத்தே” என்பது பாகவதரிட்ட சமுத்தி. புலிக்குட்டி வியாக்கிரபாத முனிவரின் புதல்வரான உபமன்யு. இவருக்குச் சிவபெருமான் பாற்கடல் கொடுத்ததைப் “பாலுக்குப் பாலகன்வேண்டி யழுதிடப் பாற்கடலீந்த பிரான்” என்னுந் திருப்பல்லாண்டா லறிக. இக்கதை இலிங்க புராணத்திற் கூறப்பட்டுளது. நளினத்தி-தாமரை யாசனியாகிய இலக்குமி.

‘சைவர்க்குந் தாதர்க்குஞ் சண்டையானபோது பாடியது:—

வெண்பா

சேங்கத் தார்க்குந் திருவாணைக் காவார்க்கும்
போரங்க மாகப் பொருவதேன் — ஓரங்கள்
வேண்டாமி தெல்லாம் விகற்பந் தெரியாதோ
ஆண்டாருந் தாசருமா னால். (உ0௩)

கு-பு. சைவப்பரதேசிகள் ஆண்டுகளென்றும் வைஷ்ணவப் பரதேசிகள் தாதரென்றும் கூறப்படுவர். ஓரம் - பஷ்பாதம்.

ஞானவரோதயர் மதுரைக்குப் போனபோது எழுதி அனுப்பின கவிதை:—

கட்டளைக் கலித்துறை

முதிரத் தமிழ்தெறி நின்பாட றன்னை முறையறிந்தே
எதிரொக்கக் கோப்பதற் கேழுமு பேரில்லை யின்றமிழின்
பதரைத் தெரிந்தெறி கோவில்லை யேறப் பலகையிலை
மதுரைக்கு நீசென்ற தெவ்வாறு ஞான வரோதயனே. ()

கு-பு. ஞானவரோதயர் என்பர் ஒரு புலவர். இவரைப்பற்றி
வேறு ஒன்றுந்தெரியவில்லை. எழுமுபேர் - சங்கப்புலவர் நாந்
பத்தொன்பதுபேர். இன்தமிழின் பதரைத் தெரிந்தெறிகோ-
யிள்ளைப்பாண்டியன். பலகை - சங்கப்பலகை.

திருமலையாயன் சபையிற் கங்கை குடத்திலே அடங்-
கப் பாடுமென்று சொன்னபோது பாடியது:—

வெண்பா

விண்ணுக் கடங்காமல் வெற்புக் கடங்காமல்
மண்ணுக் கடங்காமல் வந்தாலும் — பெண்ணை
இடத்திலே வைத்த விறைவர் சடாம
குடத்திலே கங்கையடங் கும். (உரு)

திருமலை ராயனைப் பாடியது:—

விருத்தம்

இந்திரன் கலையா யென்மருங் கிருந்தா
னக்கினி யுதரம்மிட் டகலா
னெமனைக்க கருதா னரனைக்கருதி
கிருதிவந் தென்னையென் செய்வான்
அந்தமாம் வருண னிருகண்மிட் டகலா
னகத்துமக் கருக்குமப் படிபே
யநிலமா மரியே யமுதமாய் வருவ
னரெனை புலகினி லொப்பார்

சந்தத மிந்த வரிசையே பெற்றுத்
 தரித்திர ராசனை வணங்கித்
 தலைசெயு மென்னை நிலைசெய்கல் யாணிச்
 சாளுவத் திருமலை ராயன்
 மந்தரப் புயனாந் கோப்பைய லுதவு
 மகிபதி விதரண ராமன்
 வாக்கினாற் குபேர னாக்கினு னிவனே
 மாகிலீ சானனா னவனே, (௨௦௬)

கு-பு. இந்திரன் கலையாய் என்மருங் கிருந்தான் என்பது இந்திரனுக் காயிரங்கண் ணாதலின், நான் கட்டியிருக்கும் வஸ்திரம் ஆயிரம் பீறலென்றதாம். அக்கினி உதரம்விட்டகலான் என்பது வயிற்றில் பசி நீங்காது என்றதாம். வருணன் இருகண் விட்டகலான் என்பது கண் எப்போதும் அழுது நீரோடினபடியே யிருக்குமென்றதாம். அநிலமாம அரியே அமுதமாய் வருவன் என்பது வயிற்றுக் காகாரம் வாடிவே என்றதாம்.

இப் பாட்டில் இந்திரன் முதலிய அட்டதிக்குப் பாவகர் பெயரும் வரிசையாக வந்தது காண்க.

கோபராஜன் குமாரனா சாளுவத்திருமலையாயன். மேலே 201-ம் பாட்டின் கீழுள்ள குறிப்புப் பார்க்க.

அதிமதூர கவிராசன் பின்னே காணவரப் பாடியது :—

வெண்பா

கோக்குதிரை நின்குதிரைகோவல்மதூரா வொன்னார்
 மாக்குதிரை யெல்லா மனைக்குதிரை — தூக்குதிரைத்
 துங்கக் கரைக்குதிரை சொக்கன் குதிரைசது
 ரங்கக் குதிரைகளே யாம், (௨௦௭)

கு-பு. 'கோவல்மதூரா' என்றதனால், 'அதிமதூர கவியினார் திருக்கோவலூர் போலும். கரைக்குதிரை - ஆற்றங்கரை கட்டு வதற்கிடம் குதிரை. சொக்கன்*குதிரை - நரி; பொய்க்குதிரை என்றுமாம்.

ஆரூரில் அதிமதூர கவிராசன் உடன்வந்து கோவி
லிலே ஒரு கவி பாடுகெனக் காளமேகம் பாடியது:—

வெண்பா

சேலை யுடையழகா தேவரகண் டாகழுநீர்
மாலை யழகா மணிமாற்பா — வேலை
அடங்கார் புரமெரித்த வாளுரா வீதி
விடங்கா பிறியா விடை. (௨௦௮)

கு-பு. தேவரகண்டன் என்பது தியாகராசப்பெருமாள் திரு
நாமங்களுளொன்று. திருவாருலா 28-ம் கண்ணி பார்க்க.

அதிமதூர கவிராசன் பாடியது:—

வெண்பா

நாணென்றால் நஞ்சிருக்கு நற்சாபம் கற்சாபம்
பாணந்தான் மண்டின்ற பாணமே — தாணுவே
சீராநூர் வாழுஞ் சிவனேயஃ தெப்படிநீர்
நேராநூர் செற்ற நினைவு. (௨௦௯)

கு-பு. நஞ்சிருக்கும் நாண் - நஞ்சுடைய வாசகி (கெட்டிருக்-
கும்நாண்). கற்சாபம்- மேருமலை (கற்போல வளையாவில்). மண்
தின்றபாணம் - திருமால் (மண் அரித்தபாணம்). பாணந்தான்
மண் டின்ற பாணமே என்ற அடி காளமேகப் புலவராத் பாடப்
பட்டது. முன்னர் வரும் ௨௨௧ - ம் பாட்டுப் பார்க்க.

மாவலிவாணனைப் பாடிய வசை:—

வெண்பா

சொக்கன் மதுரையிற் றெண்டற்கு முன்னணிழ்த்த
பொய்க்குதிரை சண்டைக்குப் பேரமதோ — மிக்க
கரசரண வந்தக் கரும்புறத்தார்க் கெல்லாம்
அரசான மாவலிவா ணை. (௨௧௦)

தெண்டிக்கு வரதன் விடுத்த தீட்டுக்கவி :-

வெண்பா

நள்ளாற்றுத் தெண்டிக்கு நல்வரதன் தீட்டுமயல்
விள்ளாம லெத்தனைநாள் வெம்புவேன் — கள்ள
மதனப் பயலொருவன் வந்துபொருஞ் சண்டைக்
குதவக் கடுகிவர வும். (உகக)

கு-பு. நள்ளாறு - திருநள்ளாறு. காரைக்காற் சீமையிலுள்
ளது. தெண்டி - ஒரு தாசி. தீட்டுக்கவி - சீட்டுக்கவி. சீட்டு -
எழுத்து. தீட்டு என்பது இக்காலத்துச் சீட்டு "என மருவிற்று.
வரதன் - காளமேகத்தின் இயற்பெயர்.

தெண்டி நள்ளாற்றினின்று திருக்குடந்தைக்கு வந்த
போது பாடியது :-

வெண்பா

தேற லமிர்தந் தெவிட்டிடினுஞ் செங்கனிவாய்
ஊற லமிர்த முவட்டாதே — வீறுமதன்
தன்னுணை எள்ளாறர் தம்மாணை யும்மாணை
என்னுணை தெண்டியா ரே. (உகஉ)

கு-பு. தண்டியாரே என்றும் பாடம். குடந்தை - கும்ப
கோணம்.

வேளான் வீட்டிலிருந்து இல்லையென்று சொன்ன-
போது பாடியது :-

வெண்பா

பாலலகை யன்று பரிந்தளித்த கோத்திரத்துக்
தாலமென வந்த வடைக்கலவன் — குலந்
திருக்கையிலே யேந்தாஞ் சிவனறிய வேளான்
இருக்கையிலே சாகுடியா னான். (உக௩)

கு - பு. அலகை என்றது காரைக்காலம்மையைப் போலும்.
சாகுடி - செத்தகுடி.

நாகபட்டணத்துச் செட்டி அடைப்புவிதம் பாடச்
சொன்னபோது பாடினதி லொருபாட்டு:—

வெண்பா

முற்றாத காஞ்சிபிணு முல்லையினும் பாலைபிணங்
கற்றூன்பின் சென்ற கருணைமால் — பெற்றூன்சேர்
ஆலைப் பதித்தா ரளகத்தி யார்க்கயனார்
வேலைப் பதித்தார் விழி. (உகச)

கு.பு. அடைப்புவிதம் யாதென்பது விளங்கவில்லை. காஞ்சி-
யில் கற்றூன்பின் சென்றது - கணிகண்ணருக்குப்பின் போனது.
முல்லையில் கற்றூன்பின் சென்றது - முல்லை நிலத்தில் கன்றை-
யுடைய பசுவின்பின் சென்றது - கிருஷ்ணன். பாலையில் கற்-
றூன்பின் சென்றது - காட்டில் விசுவாமித்திரரின் சென்றது
இராமன். பெற்றூன் - வணிகன்பேர். ஆலைப்பதி - அவனார்.

சுவையப்ப நாயனைப் பாடிய கவி:—

வெண்பா

சொருக்ககிழ்ந்த முன்குடுமிச் சோழியா சோற்றுப்
பொருக்கெழுந்த வாயா புலையா — திருக்குடந்தை
நாயா நரியாவுன் னுய்முகமுஞ் சேய்வடிவுந்
தாயார்தான் கண்டிலனோ தான். (உகடு)

கு.பு. சோற்றுப்பொருக்கு - சோற்றுப்பற்று பட்டைபோற்
காய்ந்து வெடித்தது. கண்டிலையோ என்றும் பாடம்.

திருக்கண்ணமங்கை நம்பியாரைப் பாடியது:—

வெண்பா

தருக்குலவு கண்ணமங்கைத் தானத்தா ரெல்லார்
திருக்குளத்து மீனெழியத் தின்றார் — குருக்கொடுக்கும்
நம்பிமா ரென்றிருந்தோம் நாட்டி லழிகுத்தித்
தம்பிமா ராயிருந்தார் தாம். (உகசு)

கு-பு. திருக்கண்ணமங்கை தஞ்சாவூர் ஜில்லா நன்னிலந் தாலுகாவில் திருவாரூரிலிருந்து மேற்கே குடவாசல்போருஞ் சாலையிலுள்ளது. தானத்தார் - ஸ்தானிகர். குரு - பெருமை. உருக்கொடுக்கும் என்றும் பாடம்.

கண்ணபுரந் தீத்தானைப் பாடிய வசை :—

வெண்பா

கந்த மலரயனார் கண்ணபுர மின்னருக்
கந்தவிள நீரைமுலை யாக்கினார் — சந்ததமுந்
தோற்றமுள தீத்தாட்குத் தோப்பை முலையாக்கினார்
ஏற்றமெவர்க் காமோ வினி. (உகௌ)

கு-பு. கண்ணபுரம் - மேலே கடிசை - ம் பாட்டின்கீழ்க் குறிப்பப் பார்க்க. தீத்தான் - ஒரு தாசி. தோப்பை - தோற்பை.

குடவாசல் விண்ணாள் தானே வசை பாடச் சொல்லப் பாடிய கவி :—

கட்டளைக் கலித்துறை

செக்கோ மருங்குல் சிறுபய றேதனஞ் சிக்களகம்
வைக்கோற் கழிகற்றை யோகுழி யோவிழி வாவிதொறுங்
கொக்கேறி மேய்குட வாசல்விண் ணள்வரைக்கோம்பியன்னீர்
எக்கோ படைத்தது நீரே நெருப்பி லெரிந்தவரே. (உகஅ)

கு-பு. குடவாசல் - தஞ்சாவூர் ஜில்லா நன்னிலந் தாலுகாவிலுள்ளது. விண்ணாள் - ஒரு தாசி. கோம்பி - ஓணன்.

புலிக்குட்டிச் சிங்கனைப் பாடிய வசை :

விருத்தம்

போன போன விடந்தொ றுந்தலை
பொட்டெழுப்பிறர் குட்டவே
புண்ப டைத்த மனத்த னாகிய
பொட்டி புத்திர னத்திரன்

மான கீன நிலச்சை கேட

னெழுக்க மற்றபு முக்கையன்
மாண்ப னும்புலிக் குட்டிச் சிங்கன்
வரைக்கு னேறியி றங்குவீர்

பேனு மீரு மெடுக்க வோசடை

பின்னி வேப்பெனெய் வார்க்கவோ
பிரிவி ழிக்கரி யெழுத வோவொரு
பிறு துண்டமு டித்தவோ

கான கந்தனில் வைக்க வோவிரு

கால்வி லங்கிடு விக்கவோ
கற்க ரங்கொடு சாட வோவொரு
காரி யந்தனை யேவுமே.

(உகக)

கு-பு. பொட்டி - அறிவில்லாத பெண் ; மலையாளம்.

முச்சங்கம் திருவிளையாட்டு மதுரைச் சொக்கர்
எல்லா மடங்கப் பாடிய கவி :—

வெண்பா

நூலார்நா லாயிரநா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான்
பாலார்நா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான் - மேலார்நாற்
பத்தொன்பான் சங்கமறு பத்துநா லாடலுக்குங்
கத்தன் மதுரையிற்சொக் கன்.

(உஉ௦)

கு-பு. இதில் முதல் இடை கடைச்சங்கங்களிலிருந்தார்
தொகை முறையாகக் கூறப்படவில்லை. முதலடியில் நாலாயி
ரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்ப தென்பது முதற்சங்ககாலத்
துப் பாடினார் தொகை. இரண்டாமடியில் நானூற்று நாற்பத்
தொன்ப தென்பது கடைச்சங்ககாலத்துப் பாடினார் தொகை.
பின்னர் நாற்பத்தொன்ப தென்பது கடைச்சங்கமிருந்தார்
தொகை. முச்சங்கத்தும் இருந்தார் பாடினார் முதலியவர்கள்
தொகையை இறையனாரகப்பொருளுரையிற் காண்க.

திருமலைராயன் சபைக்கெழுதி விடுத்த கவி :—

விருத்தம்

தூதஞ்சு நாழிகையி லாறுநா ழிகையினிற்
பல்சந்த மாலைசொலவுஞ்
சூழலா வந்தாதி யேழுநா ழிகையினிற்
ரெகைபெற வகுத்தோதவுந்
பாதஞ்செய் மடல்கோவை பத்துநா ழிகையினிற்
பரணியொரு காண்முழுதுநீள்
பாரகா வியமெலா மீரிரு தினத்தினிற்
பகரக்கொ டிக்கட்டினேன்
சீதஞ்செ. யுந்தொங்கன் மார்பினு னியலிசை
தெரிந்ததிரு மலைராயன்முன்
சீறியே வாதுகவி பாடுதற் கெதிர்வருந்
திருட்டுக்க விப்புலவரைக்
காதும்பி டித்துக் கவித்துக் கதுப்பிற்
கரத்திட்ட டித்துமுதுகிற்
கலனைவைத் தேழுமுகுக் கடிவாள மிட்டேறு
கவிகளா மேகநானே. (உஉக)

கு-பு. தூது, பல்சந்தமாலை, உலா, அந்தாதி, மடல், கோவ, பரணி, காவியம் என்பன தூல் விகற்பம். இவற்றின் இலக்கணங்-
களை வச்சணந்திமாலை முதலிய பாட்டியல்களிற் காண்க.

அதிமதுர கவிராசன் பாடிய கையறம் :—

வெண்பா

ஸாசவய னந்தி ஷரதா திசையனைத்தும்
வீச கவிகளா மேகமே — பூசரனே
கிண்டின்ற வெவ்வழலில் வேவதோ பாவியேன்
மண்டின்ற பாணமென்ற னாய். (உஉஉ)

கு-பு. நந்தி - நந்திபுரம். மேலே ௨௦௧ - ம் பாட்டின் கீழுள்ள குறிப்புப் பார்க்க. மண்டிண்பாணம் - மேலே ௨௦௬-ம் பாட்டின் கீழுள்ள குறிப்புப்பார்க்க. கையறம் - கையறு நிலை. கை - செயல்.

குமாரசரசுவதி

குமார சரசுவதி கிருஷ்ண பூபாலன் ஒட்டியனைச் செயித்தபோது பாடியது :—

வெண்பா

கலிங்க மிழந்துறுதிக் கைச்சங்கந் தோற்று
மெலிந்து கடகந்நழுவ ழீட்டாள் — மலிந்தமலர்ப்
பொன்னிட்ட மானகிட்டு பூபாலா வுன்றனக்குப்
பின்னிட்ட வொட்டியன்போற் பெண். (௨.௨௩)

கு-பு. குமாரசரசுவதி என்பவர் ஒரு புலவர். இவர் சரிதம் வேறொன்றுத் தெரியவில்லை. பாலசரசுவதி என்பதுபோல் குமாரசரசுவதி என்பதும் பட்டமா யிருக்கலாம். *

இப்பாட்டு விஜயநகரத் தரசரான கிருஷ்ணதேவராயர் ஒட்டரதேசத் தரசனாகிய பிரதாபருத்திர தேவனை வென்றதையும் பின்னா அவனோடு சந்தி செய்துகொண்டு அவன் மகளை மணமுடித்ததையும் கூறுகின்றது.

கிருஷ்ணதேவராயர் நரசிம்மராயரின் இரண்டாம் புதல்வர். இவர் கி. பி. 1509-ல் பட்டத்துக்கு வந்து கி. பி 1530 வரை அரசு புரிந்தவர். விஜயநகரத் தரசர்களுள் இறைமாட்சி, கல்வி, ஆண்மை, கொடை முதலியவற்றால் சிறந்து விளங்கியவர் கிருஷ்ணதேவராயரே. இவர் காலத்தில் விஜயநகர ராச்சியம் பெருஞ் சிறப்புற்று விளங்கியது. இவர் புலவர்களை ஆதரித்தது மன்றித் தாமுமொரு புலவராய் விளங்கினார். தெலுங்கிலுள்ள ஆளுக்தமால்யதா என்னும் நூல் கிருஷ்ணதேவராய ரியற்றியது. கிருஷ்ணராய விஜயம் முதலிய நூல்கள் இவர் வீரப்பிரதாபன்களை எடுத்துக் கூறும். தென்னாட்டில் வழங்கும் இராயர் அப்பாஜி கதைகளில் வரும் இராயர் இவரே; அப்பாஜி என்பவர்

இவர் மந்திரி திம்மப்பர். கிருஷ்ணராயர் தென்னாட்டிலுள்ள பல தேவாலயங்களையும் தரிசித்து அவைகளுக்குப் பூதானம் சொர்ணதானம் முதலிய வழங்கியது மன்றி மண்டபம் கோபுரம் முதலியவும் கட்டி வைத்தனர்.

பிரதாப ருத்திரதேவன் ஒட்டர தேசத்தைக் கி. பி. 1504 முதல் கி. பி. 1532 வரை ஆண்டவன். புருஷோத்தம தேவன் பின் பட்டத்துக்கு வந்தவன்.

இப்பாட்டுச் சிலேடை. பிரதாபருத்திரனைப்போல அவன் மகளும் கலிங்கத்தை இழந்து கைச்சங்கத்தைத் தோற்றுக் கடகத்தையும் நமுவ விட்டாள் என்கின்றது. பிரதாபருத்திரனைக் குறிக்கும்போது கலிங்கம் என்பது கலிங்கதேசம்; கைச்சங்கு என்பது ஒட்டரதேசத்துக் கீழ்க்கரையிலுள்ள ஓரூர். கடகம் என்பது ஒட்டரதேசத்துத் தலைநகர்; அவன் மகளைக் குறிக்கும்போது கலிங்கம் என்பது புடைவை; கைச்சங்கு என்பது முன் கையில் வளையல்; கடகம் என்பது தோள்வளை, கடைசியடியிலுள்ள பெண் என்பது ஒட்டியன் பெண்ணைக் குறியாது பொதுவாக ஒரு பெண்ணைக் குறிக்கின்றது என்றும் கூறலாம்.

அபிராமன் நாலுபாஷையிலும் பாடுகிறவரோ வென்ற போது பாடியது :—

வெண்பா

கூத்தாடி லஞ்சக் கொடுக்கா வரேபேட்டிச்
சோத்தாட்டா வைவேசித் தொண்டனே-ஆத்தான
அந்த னிறும்புரமு மம்பிகந ருங்கெடுக்க
வந்தகுலா மாவபிரா மா. (உஉச)

கு-பு. இப்பாட்டும் குமாரசரசுவதியே பாடினது. அபிராமன் என்பவன் விஜயநகரத்து அரசமரபைச் சார்ந்தவனாக, அன்றேல், அவ்விராச்சியத்தில் உத்தியோகம் வகித்தவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

லஞ்சக்கொடுக்கு தெலுங்கு; வேசிமகன் என்பது பொருள் அரே - அடே. பேட்டிச்சோத் - மகளைப் பெண்டாள்பவன், ஐவேசி - ஐவேசு, பொருள். குலாமன் - அடிமை. இவை நான்கும் இந்துஸ்தானி. தாட்டன் - இறுமாப்புள்ளவன்; கன்- னடம். ஆத்தானம் - ஆஸ்தானம்.

ஆத்தானமாகிய அந்த விழுப்புரம்-சிறந்த வேத்தவை. அம்- பிநகர் - விஜயநகரம்; இது பல்லாரி ஜில்லாவி லுள்ளது; அங்கில- பாஷையில் Hampi எனப்படும்.

தத்துவப் பிரகாசர்

திருவாரூர்க் கொடியிறக்காமற் றகைந்தது :—

வெண்பா

மருவுபுகழ்க் கிட்ண மநாராய ராணை
அரிய வடமலையா னாணை — திருவாரூர்ப்
பாகற் கொடியறுப்பார் பாதற் திருவாணை
தியாகக் கொடியிறக்கா தே.

கு-4. தத்துவப் பிரகாசர் என்பவர் ஒருபண்டாரம். முன்னர் வரும் 237-ம் பாட்டுப்பார்க்க.

கிட்ணமகாராயர் - விஜயநகரத்தரசர் கிருஷ்ண தேவ மகா- ராயர். மேலே 223-ம் பாட்டின் கீழுள்ள குறிப்புப் பார்க்க.

வடமலையான் என்பவன் இராயருடைய அதிகாரி போலும். கிருஷ்ண தேவராயர் காலத்தில் அறுவன்பாடியில் வடமலையார் என்று ஒருபண்டிதர் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. கி. பி. 1523-ல் இவருக்குச் சோழப்பூண்டி என்னு மூரில் நிலமும் ஒருவீடும் தேவ தானமாகப் பிஷாமடத்து விசுவேசுர சிவாசாரியர் கொடுத்த தாக வட ஆர்க்காட்டில் ஆரணித்தாலுகாவில் தேவிகாபுரத்தி லுள்ள பிருகதாம்பாள் கோயிலின் முதற் பிரகாரத்து வடக்குக் சுவரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.

பாகற் கொடியறுத்தல் என்பது திருவாரூரில் நடக்கும் பாகல் வேட்டையைக் குறிக்கும். பங்குனி யற்சுவத்திஸ், தேரி னின்று இறங்கிய -பின்பு, சவாமி திருவாரூரிலிருந்து பலிவலத் துக்கு மேற்கேயிருக்கும் வேலங்குடியிலுள்ள மண்டபத்துக்கெழு ந்தருளி அதற்கு எதிர்த் தோட்டத்திலுள்ள பாகற் கொடிகளை அறுப்பர். இது அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியார் பாடிய திரு வாருருலாவில் 421-ம் கண்ணியில் “தியாகக் கொடியே தனிவள ரச் செய்தொரு நாட் - பாகற் கொடியே பலவறுப்பாகை” என்று குறிக்கப்பட்டுளது. ‘பாகற் கொடியறுப்பார் பாகர் திருவாணை’ என்றும் பாடம்.

தியாகம் என்பதின் இகரம் குற்றியலிகரம்.

கிருஷ்ணராயருக் கெழுதி விடுத்த பாட்டு:—

வெண்பா

ஊழித் துலுக்கல்ல வொட்டியான் றுனுமல்ல
வீழித் துலுக்குவந்து மேலிட்டு — வாழி
சிறந்ததிரு வாருாத் தியாகருடை பூசை
இறந்ததே கிட்ணரா யா.

கு-பு. ஊழித்துலுக்கு என்றது விஜயநகர ராச்சியம் தலை யெடுத்தற்குமுன் தென்னாட்டின்மேற் படைவெடுத்து வந்து ‘கொள்ளையடித்த மாலிக்காபூர் முதலிய துலுக்கரை. ஒட்டியா- வென்றது பிரதாபருத்திர தேவனை. இவர்கள் கிருஷ்ணதேவரா- யர் பட்டத்துக்கு வருமுன் தென்னாட்டின்மேற் படையெடுத்துச் சென்று ஊர்களை அழித்தவர். வீழித்துலுக்கு என்றது திருவீழி மிழலையிலிருந்து வந்து திருவாரூரில் அருச்சுனர்களாயிருந்த பட்- டர்களை. அடுத்த பாட்டுப் புரர்க்க. இவர்கள் துலுக்கரை யொத்த குணத்தினராயிருந்தமையின் துலுக்கரெனப்பட்டார். வீழியார் திருவாரூர்க் கோயில் கிர்வாகர்களாகிய உந்துறைப் பகுதியா- ருள் ஒரு பகுதியார் என்ப.

இதுகேட்டு ராயர் சிரிபட்டரை மாற்றிய போது
பாடியது:—

வெண்பா

உண்ட வயிற்றி லுமிக்காந்த லிட்டதே
தொண்டரே வீழித் துலுக்கரே — பண்டெல்லாம்
அப்ப மவலெள் ளதிரசமுந் தோசைகளுந்
கப்புவதும் போச்சே கவிழ்ந்து. (உஉஎ)

கு-பு. சிரிபட்டர் - ஸ்ரீபட்டர். உமிக்காந்தல் - எரிந்து தழ-
லாயிருக்கும் உமி. காந்தல் - எரிதல். கப்புதல் - மொக்குதல்,
உண்ணல். கவிழ்ந்து போச்சு என்க.

சாளுவ நாயக்கர் படுத்துக்கொள்ளச் சொன்ன-
போதுபாடிய கவி:—

வெண்பா

மூட்டை கலம்புழுதி முக்கலஞ் சுத்தப்பாழ்
வீட்டை விடுதியாய் விட்டாயே — போட்ட
தடுக்கெல்லாம் பிறல் தலையணையேல் வைக்கோல்
படுக்கலா மோசொல்லப் பா. (உஉஅ)

கு-பு. சாளுவநாயக்கர் - இவர் சரிதமும் ஒன்றும் தெரிய-
வில்லை. இவரும் விஜயநகரத்தரசரது அதிகாரியாதல் வேண்-
டும். சாளுவநாயக்கன் பட்டினமென்று இவர் பெயரால் ஒரு
பட்டினம் தஞ்சாவூர் ஜில்லா பட்டுக்கோட்டைத் தாலுகாவில்
கடலோரத்திலுளது.

மூட்டுப்பூச்சி கலம்; புழுதி முக்கலம் (மூன்றுகலம்) என்க.

இதுகேட்டுத் திருத்தோணியப்பர் பாடியது:—

விருத்தம்

ஆயிரவர் புலவோரி லொருவன் பிரபந்தகவி
யவரா யிரர்க்குளொருவன்
அந்தாதி தூதுலாப் பரணிகோ வைக்கமக
னவரா யிரர்க்குளொருவன்

போயிடம் பெறுநா டகபுரா ணிகனவன்
போலா யிரர்க்குளொருவன்
பொருட்பெருங் காப்பியம் புகல்வாக்கி மற்றவன்
போலா யிரர்க்குளொருவன்

பாயிரந் தருபஞ்ச லட்சண விதானியப்
படியா யிரர்க்குளொருவன்
பரசமய தர்க்கநூல் பகர்வாதி மற்றுமப்
படியா யிரர்க்குளொருவன்

தேயமெண் டிசைபரவு தேசிகோத் தமனத்
திறத்தா யிரர்க்குளொருவன்
சிவனைத் துதித்துண் டெடுத்துக் கொடுத்திடுந்
தெய்வச் சிவக்கியானியே. (உஉக)

கு-பு. மேற்பாட்டுக்கும் இதற்கும் ஏதும் சம்பந்த மிருப்ப தாய்த் தெரியவில்லை. ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் முத லிய கவிகள் பாடுவோன் கவி. அரும்பொருள்களைச் செம்பொ ருணடையவாகச் செய்பவன் கமகன். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்களைக் கேட்போர் வேட்குமாறு விரித்துக் கூறுபவன் வாக்கி. வாது செய்யுமிடத்து ஏதுவும் மேற்கோளும் எடுத்துக்காட்டிப் பிறன்கோள்களை மறுப்பவன் வாதி.

புலவர் ஆயிரவர்க்குள் ஒருவன் பிரபந்தகவி; பிரபந்தகவி ஆயிரவர்க்குள் ஒருவன் கமகன் என்றிவ்வாறு பொருள் பண்ணுக. ஆவர் - அத்தன்மையர். விதானி - விதிமுறை யறிந்தவன்.

விருத்தம்

குட்டுதற்குப் பிள்ளைப்பாண் டியனா ரில்லை

குறும்பியள வாக்காதைக் குறித்துத் தோண்டி
எட்டினா லறுப்பதற்கு வில்லி யில்லை

இரண்டொன்றாய் மயிரைமுடிந் திறங்கப் போட்டு
வெட்டுதற்குக் கவியொட்டக் கூத்த னில்லை

விளையாட்டுக் கவிப்பாட்டு விரைந்து பாடித்
தெட்டுதற்குத் தமிழறியாத துரைக ளுண்டு

தெல்லடித்துப் புலவனொத் திரிய லாமே.(உரு0)

கு-பு. வில்லி - பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூரர். தெட்டுதல் -
வஞ்சித்தல். தெல்லடித்தல் - விளையாடுதல் ; தெல் - ஒரு வகை
விளையாட்டு. தெல்லடித்தல் வஞ்சித்தலுமாம்.

விருத்தம்

நினைவுகவி சொல்லோ மெனச்சொலிப் பிறர்கவிதை

நினைவினைத் திருடி வையோம்

நீடுலகின் மனிதரைப் பாடினோ நாமென்று

நீள்வசைகள் பாட வறியோம்

பிளையினைய நாவல ருடன்பங்கு பேசிப்பிர

பந்தங்கள் பாடிக் கொடோம்

பேசுவது தேவார மேயலால் வாப்க்கெளிய

பேய்க்கிரந் தங்கள் பேசோம்

இனிமைதரு பூருவந் துக்குருக் கனைமறந்

தெட்டிடத் துத்தீட் சைபோய்

இட்டசிறு பேர்மாற்றி மாதமொரு பேரிட்

டழைக்கநா மிறுமாந் திரோந்

தனியிருந் தெம்மைப் புறங்கூறு வார்பாடு

தனியக் கவிபா டுவோஞ்

சமணூல்க னைப்பொரு ளெனக்கொளோந் திருஞான

சம்பந்த ரடியர் நாமே.

(உருக)

கூத்தனூரப்பன் வாலகோகிலங்கனிகள் எப்படி என்று இராயர் கேட்கச் சொல்லியது:—

கட்டளைக் கவித்துறை

மன்கவி தாவும் பொழிற்கூத்த னூரப்பன் வாய்தலைமன்
தன்கவி தெள்ளிய பால்வால கோகிலந் தானுரைத்த
நன்கவி பாலுக் கிடுசர்க் கரைக்கவி நாங்கன்சொல்லும்
புன்கவி யுப்பொடு காயமென் றேசொல்லிப் போற்றுவரே.

கு-பு. கூத்தனூரப்பன் வாலகோகிலம் என்னுமிவர்களது கவிகள் எப்படி என்று கிருஷ்ணராயர் கேட்க என்க.

கவிதாவும் - குரங்குகள் தாவும். கூத்தனூரப்பன்கவி பால் ; வாலகோகிலங்கவி பாலுக்கிடு சர்க்கரை ; எங்கள்கவி கறிக்கிடும் உப்பும காயமும். காயம் கறிகட்டிடும் கூட்டு.

ஒட்டக்கூத்த னென்றொரு புலவன்வரவு அவர் கேட
டுச் சொல்லியது:—

வெண்பா

பறியாரோ நின்வாயிற் பல்லதனைப் பாரோர்
முறியாரோ நின்முதுகின் முள்ளைச் — சிறுகவொரு
மட்டப்பேர் போதாதோ வாக்கிதுவே யானக்கால்
ஒட்டக்கூத் தன்ற னுனக்கு. (உருங்)

கு-பு. பாவோர் என்றும் பாடம். முதுகின் முள் - முதுகெ-
லும்பு. மட்டப்பேர்-அளவானபேர்; தகுதிக்குத் தக்கபேர்.

ஒருவன், புடவைதரப் பார்த்துச் சொல்லியது:—

விருத்தம்

வெற்றிப் பாடுங் குணப்பாடும் வீரப் பாடு மொருகனியில்
தெற்றிப் பாட வதுகண்டு சீநக் கரசர் துகிலிந்தார்
பற்றிப் பார்க்க வதனாடே பலதே வேசர் வீற்றிருந்தார்
சுற்றிப் பார்க்கப்பயப்பட்டுத் தூரவைத்துத்தொழு தோமே

கு-பு. தெற்றுதல் - பின்னுதல், கோத்தல். சீநக்கராசர் -
ஸ்ரீநக்கராசர். சுற்றுதல் - உடுத்தல்.

உலோபரைப் பாடியது:—

விருத்தம்

குரங்குமாய் நண்டுகட்டித் தேனாங் கொட்டிக்
குடியாத மதுக்குடித்தே பேயு மேறி
இரங்கவருங் காஞ்சொறியின் பொடியுந் தூவி
இஞ்சிதின்று கொள்ளிபிடித்தெழுந்தாற்போலத்
தருங்கருணை யில்லாத புல்லர் வாழ்வில்
தண்டுகையின் மீதேறிச் சம்பத் தேறிக்
கருங்கைமதக் களிதேறிக் கழுவி லேறிக்
காடேறி நாடேறித் திரிவார் கண்டார். (உரு)

கு-பு. எரிந்தாற் போல என்றும் பாடம்.

தீயோரைப் பாடியது:—

விருத்தம்

பாம்புகடித் தாலதுவு மீட்க வல்லோம்
பசாசறைந்தா னீறிட்டுப் பார்க்க வல்லோம்
வேம்புகசப் பறக்கறியு மாக்க வல்லோம்
விறல்வேழத் ததிகமதந் தணிக்க வல்லோஞ்
சாம்பொழுது திடமாகப் பேச வல்லோந்
தரணியின்மேற் கல்லாத தொன்று மில்லை
தீம்பரைநல் லவராக்கிக் குணமுண் டாக்கத்
திறமதறி யாமனின்று திகைக்கின் றோமே. ()

தத்துவப்பிரகாச பண்டாரத்துக்கு இலக்கணம் வரு
மோ என்றபோது பாடியது:—

வெண்பா

கவடிகளா கத்திரியுங் கள்ளர்கா ணன்னூற்
சுவடியிருந் தாவதென்ன சொல்வீர் — குவலயத்துக்
காட்டுக் கெறித்தநிலாக் கண்ணிரண்டு மில்லாதான்
வீட்டுக் கெரித்த விளக்கு. (உ௬௭)

கு-பு. கவடிகள் - கபடிகள். சவடி - ஏடி. நன்னூற்கருத்தறியும் ஆற்றலில்லாதாரிடத்து நன்னூற் சவடியிருத்தல் காட்டி வெறிக்கும் நிலவும் குருடன் வீட்டிலெரியும் விளக்கும் போலும், நீங்கள் நன்னூல் படித்திருந்தும் உங்களுக்கு இலக்கணம் வாராது என்பது குறிப்பு. இவ்வாறு பொருள் கொள்ள அறியாது வீட்டுக் கெறித்த விளக்கு என்று பாடத்தை மாற்றினொழுமண்டு.

கவிராசபிள்ளை

ஆசுகவிராச சிங்கம் கடிகையாரைப் பாடியது:—

வெண்பா

செந்தமி மேர்தங்கள் சீபாத தூளிபொர
வந்த புலவோர்தம் மார்பாணி — கந்தன்
அடிகையா ரப்பரவு மாசுகவி ராசன்
கடிகையார் கோலா கலன்.

(உருஅ)

கு-பு. இங்கே ஆசு கவிராச சிங்கம் என்று குறிக்கப்பட்ட புலவர் சேறைக் கவிராசபிள்ளை என்பவர். செளந்தரிய லகரி பாடிய வீரைக் கவிராசபண்டிதர், செங்கோட்டைக் கவிராச பண்டாரம் முதலியோரினின்று வேறு படுத்தற்கு இவர் சேறைக் கவிராசர் எனப்படுவர். இவர் இயற்பெயர் கவிராசரோ வேறே தெரியவில்லை. விரைவிற் கவிபாடும் ஆற்றலுடையாருட் சிறந்தமையின் ஆசுகவிராசசிங்க மெனப்பட்டார். வண்ணம் பாடுவதிற் சிறந்தவ ராதலின் வண்ணக் களஞ்சியம் என்னவும் படுவர். இவர் காதியாற் கருணீகர். திருக்காளத்தியிலிருந்த செங்குந்தர் மரமினராகிய வேங்கடராச முதலியாரால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். முருகக்கடவுண்மீது பக்திமிக்கவர்.

அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியார் தாம்பாடிய சேயூர் முருகன்பிள்ளைத்தமிழிலே அம்புலிப்பருவத்தில் வரும் 'தவிராத' என்றற்றொடக்கத்துக் கவியிலே இவர் செய்த சேயூர் முருக னுலாவை எடுத்துக் கூறியிருத்தலால், இவர்காலம் வீரராகவ முதலியார் காலத்துக்கு முந்தியதாகும். இவர் இயற்றிய நூல்கள் திருக்காளத்தி நாதருலா, திருவண்ணாமலையார் வண்ணம், சேயூர்

முருகனுலா, திருவாட்போக்கி நாதருலா முதலியன. இவர்பாடிய திருவண்ணாமலையார் வண்ணம் “சிலைக்காம னுடவெரிய” என்றற் றொடக்கத்தது; அதனை வண்ணத்திரட்டு என்னும் சிறுபுத்தகத் தில் காணலாம்.

கடிகை - கடிகாசலம்; திருக்கடிகை என்று சொல்லவும் படும். இது வைஷ்ணவத் திருப்பதிகள் நூற்றெட்டுள் ஒன்று; வட ஆர்க்காடு ஜில்லா வாலாஜாபேட்டைத் தாலுகாவிலுள்ள ‘சோளங்கி புரத்திலுள்ளது.

கடிகையார் - கடிகை யூரார்; சிலர் கடிகைப் புலவர் என்ப. கோலாகலன்-ஆரவாரஞ் செய்பவன். கடிகையார் புகழைப் பரப் புவன் என்க.

பாண்டியராசா ஆரென்று கேட்டபோதுபாடியது—:

விருத்தம்

தென்பா ராளு மறிநிற் குறுமுனி
தெக்கிண கயிலையில்வாழ்
செங்குந் தக்குல வேங்கட ராழன்
றிருவா சற்புலவன்

என்பேர் வண்ணக் கட்சிய தன்றி
யெதிர்த்தவர் மார்பாணி
இந்தத் தேசப் புலவர் மனத்துக்
கிடியென வந்தேன்காண்

உன்பால் யான்வர வாசற்காரர்க்
குத்தா ரம்பண்ணி
உள்ளுக் கென்னை யழைப்பித் தாசி
லுரைக்குங் கவிதைகள்கேட்

டென்பால் வரிசைகள் பரிசில்க ணல்கி
யிரட்சித் திடவேணும்
இராமா சீவல மாற பாண்டிய
ராச வரோதயனே.

(உகக)

கு-பு. தெக்கிணகயிலை - திருக்காளத்தி. வேங்கடராயன் ஒரு பிரபு. வண்ணக்கட்சி - வண்ணக்களஞ்சியம். கட்சி - கூடு. மார்பாணி - மார்பிலறையுமாணி. உத்தாரம் - கட்டளை. ஆசில் - விரைவில். விரைவிற்பாடுவோர் ஆசுகவி எனப்படுவர்.

இங்கே குறித்த சீவலமாறன் இராமபாண்டியன் அதிவீர ராமபாண்டியனாயிருக்கலாம்; அவனுக்கு ஸ்ரீவல்லப தேவன் என்னும் பெயருண்டு. அதிவீரராமபாண்டியன் கி. பி. 1563-ல் முடிசூடினன்.

திருவண்ணாமலையிற் பாடியது:-

கட்டளைக் கலித்துறை

கண்ணார் மதிக்குங் கவிராச சிங்கங் கடந்துதிரு
அண்ணாமலையப்பர் மேல்வண்ணம் பாடிமுத் தாலத்திகொண்
டெண்ணு யிரமட வார்குழப் பல்லக்கி லேறிவந்தான்
உண்ணு முலையெல்லன் மூலைக டோறு மொதுங்கினனே.

இது பரமேசுரப் புலவன் பாடியது. (உச0)

கு-பு. கண்ணார் - கருதார், பகைவர். வண்ணம் - திருவண்ணாமலையார் வண்ணம். உண்ணுமுலை யெல்லன் - அடுத்தபாட்டுப் பாடிய உண்ணுமுலை எல்லப்ப நயினர்.

வெண்பா

பாழ்ப்பாய் மடத்துப் பரமாவுன் பாண்கவிதை
கேட்பாரெல் லாம்புத்தி கெட்டபேர்—தோட்பாவும்
ஒணன் விழுந்தாலு முண்டுபரி காரமிது
வாணு ளளவே வரும்.

இது உண்ணுமுலை எல்லப்ப நயினர் பாடியது. (உசக)

பாழ் பாய் - பாழ் பரந்த. பரமன் - மேல்வந்த 'கண்ணார்' எனற்றொடக்கத்துக் கவிபாடிய பரமேசுரப் புலவன். பாண்-பாழ்; தாழ்ச்சியுமாம்.

அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியார்

கவிவீரராகவன் காஞ்சிபுரத்திலே படித்தபோது
கந்தப்புராணம் கச்சியப்பர் பாடியது:—

விருத்தம்

பொங்குதமி முயோத்தியில்வாழ் தசரதனென்
போனிடத்தும் பூதூர் வேந்தன்
துங்கவடு கன்னிடத்தும் வீரராகவரிருவர்
தோன்றி னாரால்
அங்கொருவ னொருகலைமா னெய்திடப்போய்
வசைபெற்று னவனி பாலன்
இங்கொருவன் பலகலைமா னெய்திடப் போய்க்
கவியினு லிசைபெற் றானே. (2௪2)

கு-பு. கவி வீரராகவ முதலியார் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் பொன்னினைந்த களத்தாருக் கருகிலுள்ள பூதூரிலிருந்த வடுக நாத முதலியாரின் புத்திரன். இவர் இயற்பெயர் வீரராகவ முதலியார் ; மிகச் சிறந்த புலவராய் விளங்கினமையில் கவி வீரராகவ முதலியாரென்றும் பிறவிக்குருடரானமையின் அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியாரென்றும் சொல்லப்படுவர். அந்தகர் - குருடர். இவர் குருடராயிருந்தமையால் நூல்களை எட்டில் எழுதிப்படியாது மனத்தில் அவதானித்துப் படித்தனர் என்பது, பின்வரும் 244-ம் கவியில் “கச்சியிலே தன்னெஞ்சு மேடெனக் கற்ற னொருமுத் தமிழைபுமே” என்பதனாலும், 251-ம் கவியில் “எடா யிரங்கோடி யெழுதாது தன்மனத் தெழுதிப் படித்த வீரகன்” என்பதனாலும் விளங்கும். இவர் காஞ்சிபுரத்திலே கல்வி பயின்று புலமை ஈரம்பப்பெற்றுச் சோழமண்டலம், பாண்டிமண்டலம், ஈழமண்டலம் முதலிய இடங்களெல்லாம் சென்று பற்பலவரிசைகள் பெற்றவர். இது பின்னர் 253 - ம் கவியில் “இனிதினி தெனச்சேர சோழபாண் டியர்மெச்சி யிச்சித்த மதுரவாக்கி- ஈழமண் டலமளவு திறைகொண்ட கவிவீர ராகவன்” என்பதனாலும் எனையகவிகளாலும் விளங்கும். இவர் காலத்தில் இவர்

குடும்பத்தார் பூதாரை விட்டுக் களத்தூரிற் குடிபுக்கதனால் இவ், ஞர் களத்தூர் என்று சொல்லவும் படும். இவர் காலம் ஈழமண்டலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தி லரசாண்ட பரராசசேகரன் காலம்.

இவரியற்றிய தூல்கள் திருக்கழுக்குன்றப் புராணம், சந்திரவாணன் கோவை, திருவாருருலா, சேபூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் முதலியன.

கந்தபுராணங் கச்சியப்பர் - கந்தபுராணம் பாடிய கச்சியப்ப சிவாசாரியர்.

வீரராகவர் என்பது கவி வீரராகவருக்கும் இராமபிரானுக்கும் பொதுவாய் நின்றது. ஒருகலைமான் - மாரீசனாகிய மாயமான். அவனிபாலன் ஒருகலைமான் எய்திடப்போய் வசைபெற்றான் என்க. எய்திட - முன்னையது எய்ய என்றும் பின்னையது அடைய என்றும் பொருள்படும்.

பரராசசிங்கம் பொற்பந்தங் கொடுத்தபோது பாடியது:—

வெண்பா

பொங்குமிடி யின்பந்தம் போயதே யென்கவிதைக்
கெங்கும் விருதுபந்த மேற்றதே — குங்குமந்தோய்
வெற்பந்த மானபுய வீரபர ராசசிங்கம்
பொற்பந்த மின்றளித்த போது. (உசந்)

கு-பு. பரராசசிங்கம் - பரராசசேகரன். இவன் முழுப்பெயர் பரராசசேகர சிங்கையாரியன் என்ப. இவன் யாழ்ப்பாணத்தில் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அரசாண்டவன். கனக சூரியச் சிங்கையாரியன் புத்திரன். இவன் விஜயவாகு என்னும் சிங்கன வரசனோடு செய்த யுத்தத்தில் சிங்கம்போற் பாய்ந்து யுத்தஞ் செய்தமையின் பரராச சிங்கமெனப் பட்டான் என்ப. பரராச சேகர சிங்கையாரியன் என்பதைக் திரித்துப் பரராச சிங்கம் என்று வழங்கினாரென்று கொள்ளல் பொருத்த முடைத்து.

பொற்பந்தம் - பொற்கிழி. மிடியின் பந்தம் - வறுமையின் தொடர்ச்சி. விருது பந்தம் - வெற்றி விளக்கு. வெற்பு அந்தமான - மலையை ஒத்த.

இராமாயணம் அவதானிச்சுச் சொன்னபோது இராசா பாடியது:—

‘கட்டளைக் கலித்துறை

இன்னங் கலைமகள் கைமீதிற் புத்தக மேந்தியந்தப்
பொன்னம் புயப்பள்ளி புக்கிருப் பாளென்ன புண்ணியமோ
கண்ணன் களந்தைக் கவிவீர ராகவன் கச்சியிலே
தன்னெஞ்ச மேடெனக் கற்றா னொருமுத் தமிழையுமே.

கு-பு. இராமாயணச் செய்யுட்களை வாய்ப்பாடமாகச் சொல்லிப் பிரசங்கித்தபோது என்க. இராசா - பரராச சேகரன். அம்புயப்பள்ளி - தாமரைக் குளத்தை.

வண்ணம் பாடியபோது இராசா பாடியது:—

கலிவிருத்தம்

விரகன்முத் தமிழ்க்கவி வீர ராகவன்
வரகவி மாலையை மதிக்கும் போதெலாம்
உரகனும் வாணனு மொப்பத் தோன்றினாற்
சிரகர கம்பிதஞ் செய்ய லாகுமே. (உசடு)

கு-பு. விரகன் - நிபுணன். வரகவி - சிறந்தகவி. உரகன் - ஆதிசேடன். வாணன் - மாவலி மகன். சிரகம்பிதஞ்செய்ய ஆயிரந்தலைபுடைய ஆதிசேடனும், கரகம்பிதஞ்செய்ய ஆயிரம் கரமுடைய வாணசுரனும் வேண்டு மென்பதாம். கம்பிதம்-அசைத்தல்.

சீவிலிபுத்தூரிற் பாடிய கவி:—

வெண்பா

வேசையரே மல்குமூர் வீதியிலார் வந்தாலும்
பேசி வலைவீசிப் பிடிக்குமூர் — ஆசைமயல்
பூட்டுமூர் கையிற் பொருள்பறித்தே யோடுகொடுத்
தோட்டுமூர் சீவிலிபுத் தூர். (உசசு)

கு-பு. சீவிலிபுத்தூர் - ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர். இது இராமநாத புரம் ஜில்லாவிலுள்ளது; ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்த் தாலுகாவிற்குத் தலைநகராயுள்ளது. இது வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களுள் பெரியாழ்வாரும் சூழிக்கொடுத்த நாயச்சியாரும் பிறந்தவர். இங்கே நாயச்சியாருக்கும், வடபத்திரசாயிக்கும். கிருஷ்ணசாமிக்கும், வைத்தியநாத சுவாமிக்கும் கோயில்களுள்.

அரியலூர் மழவராயன் படி கொடுத்ததற்குப் பாடிய கவி:—

கட்டளைக் கலித்துறை

சேயசெங் குன்றை வருமொப் பிலாதிக்குச் செங்கமலத் தூயசெங் கண்ண னிணையொப்ப னோகண் மோயணிந்த மாயன் ளக்கும் படிமுன்று கிட்டைய மாமழவ ராயன் ளக்கும் படியொரு நாளைக் கிலக்கமுண்டே.. (1)

கு-பு. அரியலூர் திருச்சிணுப்பள்ளி ஜில்லாவில் உடையார் பாளையம் தாலுகாவிலுள்ளது. இவ்வூருக்குத் தலைவன் மழவராயன் என்பவன். இவனை இப்போது ஜமீன்தார் என்ப இங்கே குறித்த மழவராயன் பெயர் கிருஷ்ணைய ஒப்பிலாத மழவராயன் என்பது. இவன் வமிசத்தில் வந்த விஜய ஒப்பிலாத மழவராயன் என்பவன் சகம்1664-ம் ஆண்டு துந்துபி வருடத்தில், அஃதாவது கி. பி. 1742-ல், நரசப்பன் என்னும் பிராமணனொருவனுக்குப் பதினைந்துகுழி நிலம் தானங்கொடுத்ததாக அரியலூர்க் கிருஷ்ண சுவாமி கோயில் மகாமண்டபத்தின் வடபுறத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது. இதனால் இந்த வமிசத்தார் ஒப்பிலாத மழவராயர் என்று சொல்லப்பட்டார் என்று தெரிகின்றது.

செங்குன்றை - செங்குன்றார். மாயன் அளக்கும் படி - திருமால் அளந்த உலகம். இரண்டாவது படி ஒருநாளாணவுக்கு வேண்டியு பொருள். இலக்கம்-லக்ஷம்.

குமார ஒப்பிலாதான் சங்கீதத்தைக் கேட்டுப் பாடியது:—

கட்டளைக் கலித்துறை
 வாழொப் பிலாதவன் சேயொப்
 பிலாத மழவதிசை
 ஆழக் கடல்விட்டு நீபாடுங்
 காலத்தரிசெலுங்கால்
 நீழற் கவுத்துவ நீத்துச்செல்
 வானந்த நீண்மணிதான்
 காழொப் பினுநின் னிசைகேட்குங்
 காற்கரைந் தேகுமென்றே. (உசஅ)

கு-பு. குமார ஒப்பிலாதான் என்பவன் மேற்பாட்டில் வந்த
 கிருஷ்ணைய ஒப்பிலாத மழவராயன் மகன். இவன் இயற்பெயர்
 தெரியவில்லை. அரி - திருமால். நீழல் - ஒளி. கவுத்துவம் - திரு
 மால் மார்பிலணிந்துள்ள கௌத்துப மணி; கடலிற் பிறந்தது
 என்று பொருள். காழ் - வயிரம்.

தித்தான் சங்கீதத்தைக் கேட்டுப் பாடியது:—

கட்டளைக் கலித்துறை
 வாவிய பொற்பரி யாவூரில் வீரையன் மைந்தபஞ்ச
 காவியந் தேர்கின்ற தீத்தாசங் கீதத்திற் காவலாதாம்(?)
 ஓவிய சாலையெல் லாங்கொல்லி யாமுள் ளுருகும் ரதன்ம்
 மேவிய கூடமெல் லாந்திரி கூடத்தின் மேற்படுமே. ()

கு-பி. வாவிய போர்ப்பரி என்றும் பாடம். ஆயுர் எவ்வி
 டத்திலுளதென்பது தெரியவில்லை. ஓவியசாலை - சித்திரசாலை.
 கொல்லி - கொல்லிமலை, கொல்லிப்பாவை எழுதியுள்ளமலை.
 திரிகூடம் - திரிகூட பர்வதம்; இராவணனுடைய இலங்காநகர
 மிருந்த மலை. ஒற்றின் மேவிய கூடம் என்றும் பாடம்.

செழியதரையன் பரிசில் கொடுத்தனுப்பின போது
 சிலபொருள் வேண்டிப் பாடியது:—

கட்டளைக் கலித்துறை

சாலப் பழுத்த மரம்பார்த் தெறிவர்தண் ணீர்சுரக்கும்
ஞாலத் தகழ்வர் கறக்கின்ற வாலைநற் காறலைவர்
நீலக் கடல்விட்டுப் பாலாழி மத்திட்டு நிற்பரெண்ணீர்
சேலத்து வேந்த னகத்தாகந் தீர்த்த செழியனுக்கே. (1)

கு-பு. செழியதரையன் என்பது பல்லவ தரையன், முனைய தரையன் என்பனபோல் வந்ததோர்பட்டப்பெயர். செழியனு டைய தரையன், பல்லவனுடைய தரையன் என்று பொருள் படும்போலும். தரையன் என்பதற்குப் பொருள் விளங்கவில்லை; நிலத்தான் என்னும் பொருட்டுப் போலும். இச்செழிய தரையன் கொங்கு நாட்டிலே சேலத்தி் விருந்தாண்டவன் போலும். இதனை இப் பாட்டில்வருங் 'சேலத்து வேந்தன்' என்பதும், அடுத்த பாட்டில்வரும் 'தென்பாலை சேலம் செயித்ததா கந் தீர்த்த செழியன்' என்பதும் குறிக்கும். இவன் தாகந்தீர்த்த செய்தி யாதென்பது தெரியவில்லை.

பழுத்த மரத்தில்தான் பழுத்துக்கெறிவார்கள்; நீர் சுரக்கும் நிலத்தில்தான் கிணறு வெட்டுவார்கள்; பாங்கறக்கின்ற பசுவைத் தான் காலக்கட்டுவார்கள்; பாற்கடலைத்தான் மத்திட்டுக் கடை வார்கள்; அதுபோலக் கொடுக்கிறவனிடத்துத்தான் பொருள் இரப்பார்கள் என்க. இஃது ஒட்டென்னுமலங்காரம்.

செழியதரையனுக்கு விடுத்த தீட்டுக்கவி:—

விருத்தம்

ஏடாயி ரங்கோடி யெழுதாது தன்மனத்

தெழுதிப்ப டித்தவிரகன்

எதுசொலினு மதுவே யெனச்சொலுங் கவிவீர

ராகவன் விடுக்குமோலை

சேடாதி பன்சிர மசைக்குங் கலாகரன்

திரிபதகை குலசேகரன்

தென்பாலை சேலஞ் செயித்த தாகந்தீர்த்த

செழியனெதிர் கொண்டுகாண்க

பாடாத கந்தருவ மெறியாத கந்துகம்
பத்திகோ னாதகோணம்
பறவாத கொக்கனற் பண்ணாத கோடைவெம்
படையாய்த் தொடாதகுந்தஞ்

சூடாத பாடலம் பூவாத மாத்தொடை
தொடுத்துமுடி யாதசுடிலஞ்
சொன்னசொற் சொல்லாத கிள்ளையொன் றெங்குந்
துதிக்கவர விடவேணுமே. (உருக)

கு-பு. சேடாதிபன் - ஆதிசேஷன். கலாகரன் - கலைக்கி
ருப்பிடமானவன். திரிபதகை குலசேகரன் - கங்கை குலாதி
பன்; வேளாளன், தென்பாலை - தெற்கிலுள்ள பாலைக்காடு, கந்தரு
வம் என்பது இசைக்கும் குதிரைக்கும் பெயர்; ஆகவே பாடாத
கந்தருவம் என்பது, பாடாத என்னும் அடையினால் இசை
என்னும் பொருள் நீங்க, குதிரைக்கு வெளிப்படை. எறியாத
கந்துகம் முதலியவும் இவ்வாறே குதிரைக்கு வெளிப்படை. கந்து
கம் - பந்து. பத்தி - வரிசை. கோணம் - வாட்படை. கொக்கு -
கொக்குப்பறவை. கோடை - வேனிற்சூலம். குந்தம் - சிறு
சவளம், எறிவேல். பாடலம் - பாதிநிப்பூ. மா - மாமரம்.
சுடிலம் - சடை. கிள்ளை - கிளி. கந்துகம், கோணம், கொக்கு
முதலிய வெல்லாம் குதிரைக்கும் பெயர். தொடை - மாலை.

தென்பாலை சேலஞ் செழித்ததாகந் தீர்த்த என்றும் பாடம்.

சந்திரவாணன் கோவை பாடியபோது பாடியது :—

விருத்தம்

மின்னு மாளிகை யனந்தை யாதிபதி
சந்திர வாணமகி பாலன்முன்
வீர ராகவன் விடுக்கு மோலைதன்
விருப்பி னுல்வலிய வேயழைத்

தன்னு காவிய மதிற்பெ ருத்ததொரு
 கோவை யோதுகென வேதின
 னோத மாதமொரு மூன்று மோதியொரு
 நாலு மாதமள வாகவும்
 இன்ன முந்தனது செவியி லேற்றதிலை
 யென்னி லிந்தவுல கெண்ணுமோ
 இராச ராசர்திறை கொள்ளு மென்கவிதை
 யிங்கு வந்துகுறை யாகுமோ
 தன்னை யென்சொலுவ ரென்னை யென்சொலுவர்
 தமிழ்க்குத் தான்மண மல்லேவோ
 தன்பு கழக்குமிது நீதியோ கடிது
 தானிர் நேரம்வர வேணுமே. (௨௫௨)

கு-பு. சந்திர வாணனைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரியவில்லை. அந்ந்
 தை என்பது அநந்தபுரம் என்பதன் திரிபு. அநந்தபுரம் தென்
 ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் விழுப்புரந்தாலுகாவில் விழுப்புரத்துக்குக்
 கிட்ட உள்ள ஓரூர். இங்கே முற்காலத்தில் ஒரு சிற்றரசன் இருந்
 தான் என்ப. கோவைபாட மூன்று மாதம் சென்றதென்றும்,
 பாடி முடிந்து நாலுமாதமாயும் அதைச் சந்திரவாணன் கேட்க
 வில்லை என்றும் பொருள் கொள்க.

எருமை வரவிடப் பாடியது :—

விருத்தம்

இனிதினி தெனச்சேர சோழபாண் டியர்மெச்சி
 யிச்சித்த மதுரவாக்கி
 ஈழமண் டலமளவு திறைகொண்ட கவிவீர
 ராகவன் விடுக்குமோலை
 வனிதையர் விகாரமன் மதராச ரூபனம்
 மயிலையதி பதிசக்கிர
 வாளத்தி யாகிரங் காளத்தி கிட்ணப்ப
 வாணனெதிர் கொண்டுகொண்க

கனதமிழ்த் துறையறி மரக்கலங் காதல்கூர்
கன்னிகா மாடநன்னூற்
கட்டுபொற் கொட்டாரம் வாணிசிங் காதனங்
கவிநாட கஞ்செய்சாலை

வினவுசிவ கதையிற் சரக்கறை யெனத்தக்க
வினையே னுடம்புநோயால்
மெலியுமோ மெலியாத வகைபால் பெருத்ததொரு
மேதிவர விடவேணுமே. (உருநு)

கு-பு. இத்திட்டிக்கலி மயிலையாதிபதி 'காளத்தி கிருஷ்ணப்ப
வாணனுக்கு எருமைக்காக எழுதி விடுத்தது. கிருஷ்ணப்பவா
ணன் சரிதம் தெரியவில்லை. மயிலை - மயிலாப்பூர். காளத்தி -
காளத்தி முதலியார். காளத்தி முதலியார் மகன் கிருஷ்ணப்ப
முதலியார்.

சக்கிரவாளத்தியாகி - உலகமெங்கும் புகழ்பெற்ற கொடை
யாளி. கொட்டாரம் - கொட்டகாரம், சாலை. நன்னூற்கொட்
டாரம் - புஸ்தகசாலை. வாணி - சரசுவதி. நாடகஞ்செய்சாலை -
கூத்தக்களரி. சரக்கறை - பொக்கிஷம். மேதி - எருமை.

திருக்கழுக்குன்றப் புராணம் பாடியபோது பாடி
யது :—

விருத்தம்

இந்நா னிருந்தபேர் புதியபா கம்பண்
டிருந்தபேர் பழைய பாகம்
இருபாக மும்வல்ல லக்கணக் கவிவீர
ராகவன் விடுக்கு மோலை

அன்னாதி தானப்பிரவாகன் பிரசங்கத்
தனந்தசே டாவ தாரன்
அகிலப்பிர காசன்திம் மய்ய வப்பய்ய
னகமகிழ்ந் தினிது காண்க

தன்னுளு மோலையும் வரக்கண்டு நாம்வேத
சயிலப்பு ராணத் தையித்
தனைநா ளிருந்தோதி னோமரங் கேற்றுவது
தான்வந்த லாம லில்லை
நன்னுவ லோருட னிதைக்கேட் டெனைச்சோழ
னாட்டுக் கனுப்ப வேண்டும்
நவிலோலை தள்ளாம லேசுக்கிர வாரத்து
நாளிங்கு வரவேண் டுமே. (உருச)

கு-பு. தானப் பிரவாகன்-வரையாதுகொடுப்பவன். சேடன்-
ஆதிசேஷன். திம்மைய வப்பையன் யாரென்பது புலப்பட
வில்லை. கி. பி. 1680 அளவில் செங்கற்பட்டில் ஒரு திம்மைய
நாயக்கன் இருந்தாகத் தெரிகின்றது. வேதசயிலம் - திருக்
கழுக்குன்றம்.

இப்படி எழுதின தீட்டுக்கவி அநேகமுண்டு. தீட்
டுக் கவிக்கு நிரஞ்சன நாதர் பாடியது:—

கட்டளைக் கலித்துறை

தீட்டுக் கவியென்று சொல்வார் சிலரந்தத் தீட்டுக்கவி
காட்டுக் கெறித்த நிலவாகிப் போஞ்செங் கனகரத்னச்
சூட்டுக் கிரீட முடிவேந்த ருற்பத்தி சூறைகொள்ளும்
நாட்டுக் கிலக்யங் கவிவீர ராகவ னற்கவியே. (உருரு)

கு-பு. தீட்டுக்கவி காட்டுக்கெறித்த நிலவுபோற் பயனற்றுப்
போம். அன்றேல், முடிவேந்தர் உற்பத்தியை நாசஞ் செய்யும்
என்க.

ஆளுருலாக் கேட்டுப் பரராச சேகரன் பாடியது:—

கட்டளைக் கலித்துறை

புனியேர் பெறுந்திரு வாரூ ருலாவைப் புலவர்க்கெல்லாஞ்
செவியே சுவைபெறு மாறுசெய் தான்சிவ ஞானவனு
பனியே யெனுநங் கவிவீர ராகவன் பாடியநற்
கவியே கவியவ னல்லாத பேர்கவி கற்கவியே. (உருசு)

கு-பு. பரராச சேகரன் - மேலே 243-ம் பாட்டில் குறித்த பரராசசிங்க மென்பவன். இவன் திருவாரூர்த் தியாகர்மீது மிகுந்த பத்தியுள்ளவனென்றும் அடிக்கடி திருவாரூருக்குச் சுவாமி தரிசனத்துக்காகச் செல்பவனென்றும் இவனுக்கங்கொரு மாரிகை இருந்ததென்றும் அங்கிருந்த அத்தப்புரத்திப் பெண்கள் கோயிலுக்குப் போவதற்கு ஒரு கரந்த கற்படைவழி இருந்ததென்றும் சொல்வர். ஆதலால் இத்திருவாரூரலா இவன் வேண்டுகோளின்படி பாடியிருத்தல் உண்மை.

கற்கவி — கல்லாற் செய்தகவி: சரி - கலிந்த வடிவினதா கச் செய்து வாசல் நிலையின்மேல் வைப்பது.

கயத்தாற்றுராசா உலாப் பாடியபோது பாடியகவி:—

வெண்பா

ஒட்டக்கூத் தன்கனியு மோங்கியகம் பன்கனியும்
பட்டப் பகல்விளக்காய்ப் பட்டதே — அட்டதிக்கும்
வீசங் கவிவீர ராகவனும் வேளாளன்
பேசங் கவிசேட்ட பின். (உரு௭)

கு-பு. கயத்தாறு - திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலே கோயிற் பட்டித்தாலுகாவில் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து பதினெட்டு மைல் தூரத்தில் உள்ளது. இப்போதுள்ள ஈருக்கு வடக்கே ஓரழிந்துபோன கோட்டையும் அழிந்துபோன பெருமாள் கோயிலும் சிவன் கோயிலுமுள. இச்சக் கோட்டை வெட்டும்பெருமாள் ராஜா கட்டினதாகச் சொல்லுவர்.

ஒட்டக்கூத்தன் கம்பன் கவிகள் பட்டப்பகல் விளக்குப் போல ஒளிமழுங்கித் தோன்றின. ஒட்டக் கூத்தன் கவிபட்டது; கம்பன் கவிபட்டது என்று தனி தனி கூட்டி முடிக்க.

விசயராசன் பல்லக்கின்பிள் வந்தபோது பாடிய கவி:—

கட்டளைக் கலித்துறை

திருமாலு மீசனும், பின்போயுந் தூது செலத்துணிந்தும்
அருமா துரியத் தமிழ்வளர்த் தாரவ ரோடுபங்காய்
வருமா மறையவன் பேர்சாதித் தேமிக வண்டமிழ்க்குப்
பெருமான் சிவிகைப்பின் சென்றான் விசயப் பிரமனுமே.

கு-பு. திருமால் பின்போனது காஞ்சியிலே கணிகண்ணன்
பின்போனது. ஈசன் தூதுபோனது திருவாரூரிலே சுந்தரருக்
காகப் பரவை நாய்ச்சியாரிடத்தில் தூதுசென்றது. மறையவன் -
பிரமன். திருமாலோடும் ஈசனோடும் பங்கு போட்டுப் பிரம
னும் பின்போனான் என்ன, விசயப் பிரமன் வண்டமிழ்க்குப்
பெருமான் சிவிகைப்பின் சென்றான் என்க. 'விசயப்பிரமன்'
என்றதனால் இங்கே குறித்த விசயராசன் பிராமணாதல்
வேண்டும்.

இடும்பாவனத்திற் பாடிய கவி:—

வெண்பா

பசிமுடுக நோவதல்லாற் பாழ்வீட்டிற் பாழ்த்த
கொசுக்குடி யாலுங் குமைந்தோம் — மிசையில்
நெடும்பாவம் யாஞ்செய்தா னீரென்ன செய்வீர்
இடும்பா வனநாத ரே. (உருசு)

கு-பு. முடுகல் - அணுகல். கொசு - நுளம்பு. குமை
தல் - குழைதல், வருந்தல். இடும்பாவனம் - திரு இடும்பாவனம்
என்னும் சிவஸ்தலம். இது திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனா
ரால் தேவாரம் பாடப்பெற்றது; தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலே திருத்
துறைப்பூண்டித் தாலுகாவிலே தில்லைவளாகத்திலிருந்து தென்
கிழக்கே ஆறுமைல் தூரத்திலுள்ளது.

நாகதேவனைப் பாடியது:—

விருத்தம்

வாயிலொன்று கல்லுமொன்று

நெல்லதான வண்ணமும்

வாடலாக வாறுமாதம்

வைத்திருந்த கத்தரிக்

காயிலுப்பி லாதகஞ்சி

யைக்கலந்த வண்ணமுங்

சாம்பொடிந்த தோரகப்பை

கைப்பிடித்த வண்ணமும்

மோயிலாக மீன்கள்வந்து

மொலுமொலென்ற சட்டியும்

மோருதர்க் கிடக்கொணர்ந்த

* * * *

* * * *

* * * நாக

தேவனிட்ட வுணைநாம்

மறப்பதில்லை காணுமே. (உசு0)

கு-பு. இந்நிப்பாட்டில் மூன்றாமடியின் பிற்பாகமும் நான்
காமடியின் முற்பாகமுஞ் சிதைத்து விட்டன. வாயிலிட்ட சா
தம் ஒன்று கல்லும் ஒன்று நெல்லுமாயிருந்ததன்மை என்க.

சிரையன் தினகரனைப்பாடிய வசை:—

வெண்பா

சிரையன் தினகரனைச் செந்தமிழ்க்கு நல்ல

துரையென்று நரங்கவிதை சொன்னோஞ் - சுரையுண்ணும்

வண்ணமே செய்தான் வரகவிக்கு வண்மை யென்னும்

எண்ணமே செய்தா னிலை.

(உசுக)

கு-பு. துரை - தலைவன், அரசன். சுரை - கள். வரகவிக்கு
வண்மை செய்யவேண்டுமென்று எண்ணினானில்லை என்க.

நந்திய மாணிக்கத்தைப் பாடியது:—

விருத்தம்

மாதாவைப் போற்றிற்சுந் தந்தையைப்போற்றி

செனிக்கவிந்த ஸையந் கன்னில்

எதேனு மொன்றல்லால் நந்தியமா

ணிக்கமிவ னேற்றம் பாரீர்

* * * * *

* * * * *

பாகாதி கேசமெல்லாந் தன்றுபைப்

போற்படைத்தான் பதுமத் தானே. (உகஉ)

கு-பு. இந்தப் பாட்டில் மூன்று மடி சிதைந்து போய்விட்டது
பிறர்கார் பதுமைதானே என்றும் பாடம்

கயத்தாற்று ராசா பாடிய கையறம்:—

வெண்பா

இன்னமுதப் பாமாரி யில்வுலகத் திற்பொழிந்து

பொன்னுலகிற் பெய்யப் புகுந்ததால் — மன்னும்

புனிவீர ராகமன்னர் பொன்முடி மேற் சூட்டுந்

சுவிவீர ராகவமே கம். (உக௩)

தோற்று தொலித்திருந்த தூலக் கன்களெல்லாம்

மேற்று ரகையின் விளங்கியவே — ஏற்றலுங்

கன்னுவ தாரன் கவிவீர ராகவனும்

பொன்னருஞ் செங்கதிரோன் போய். (உக௪)

கு-பு. ஏற்றலும் - இரத்தல் தொழிலுடையனானும், அரசர்
களைப்பாடிப் பரிசுபெறத் தொழிலுடையனானும். கன்னுவ
தாரன் - கன்னனுடைய அவதாரமானவன், கன்னனைப்போல்
கொடுப்பவன். தான் ஏற்றலும் பிறர்க்குக் கொடுப்பவன் என்க.

சடையாண்டியைப் பாடிய வசை:—

விருத்தம்

கொடையாண்ட மன்னரிற் கச்சிநல்லானைக் குறுகியின்றோன்
தொடையாண்ட முல்லைப் புயவரைச் சாரலிற் றுன்னிமுப்பான்
உடையாண் டிருந்து கவிமத மாக்க ளுடன்பொருத
சடையாண்டி கையிற் குசங்காண வாழுத் தமிழ்ச்சிங்கமே.

கு-பு. தொடையாண்ட முல்லைப்புயம் - முல்லைத்தொடை
யாண்டபுயம், முல்லைமலை யணிந்த புயம். முப்பாணுடை யாண்டு
இருந்து - முப்பது வரும் இருந்து. கவிமதமாக்கள் - புலவர்கள்.
குசம் - தருப்பை.

கள்ளர்திச்சுருடு முன்னயர்மடத்திலிட்ட ஆண்மறக்கச்
சடைப் பெரிய தேவனுக்கு விண்ணப்பத் தீட்டெழுத
வைத்த தெய்வமேதென.

கு-பு. இது எடுகையில் இவ்வாறே சிதைத்து காணப்படு
கின்றது.

குடந்தைப் பயணம் தவிர்த்து ஒரு தாதி நிரித்தமா
யிருந்தபோது பாடியது:—

வெண்பா

மனந்தான் றளர்ந்தார்க்கும் வாயுமுண்டோ கச்சி
அனந்தா புதனா ளகல்வோஞ் — சினந்து
வடித்தெடுத்த வேற்சண் மணியிரண்டு கொண்ட
கொடித்தடுத்தா லாரேரு வார். (உராக)

கு-பு. ஒருதாதி நிமித்தமாய்க் குடந்தைப் பயணம் தவிர்த்
திருந்த போது பாடியது என்க. குடந்தை - கும்பகோணம்.
அனந்தா - விளி. புதனாள் - புதன்கிழமை. வடித்தல் - கூடாக்
கல். கொடி - காரைக்கக்கும் கொடிபோன்ற பெண்ணுக்கும்
சிலேடை.

தமிழ் நாவலர் சரிதை
முற்றிற்று.

செய்யுண் முதற் குறிப்பகராதி

அ		இ	
அஃவிதியோ	- 52	இடுக்கட் புண்படு	- 43
அங்கம் புலியத	- 27	இந்திரன் சுலையா	- 83
அடும்போதுஞ்	- 79	இந்து முதலழகோ	- 54
அடை யென்பார்	- 48	இந்நாரிருந்தபேர்	- 111
அண்ணறிருவாவி	- 34	இரவலானரே	- 60
அத்தி முதலெழுட்டி	- 68	இருமா மணி	- 16
அரசு குலதிலக	- 56	இருபனை வெண்	- 9
அரியது கேட்குந்	- 23	இலகு புகழாறை	- 71
அலங்க லணிமார்	- 69	இலங்கிலை வேற்	- 65
அலைவளைத்ததிருப்	- 77	இல்லென்பார்	- 33
அவணி முழுதுண்	- 32	இனிதினி தெனச்	- 110
அபரி கொளுந்தொ	- 26	இன்று வரிவெண்	- 72
அபரிதோ தானே	- 6	இன்றோ நங்கம்ப	- 36
அறங்கூர் பெரி	- 76	இன்னங் கலிங்கத்	- 45
அறமுரைத் தானும்	- 28	இன்னங் கலைமக	- 105
அற்றதலையிலரு	- 14	இன்னமுதப் பாபாரி	- 116
அன்று நீ செவ்வக்	- 29	இழை யொன்றிரண்டு	- 50
அன்றையிலுமின்	- 41		
ஈ		ஈ	
ஈடுங் கடைமணி	- 46	ஈதலறந் தீவினை	- 15
ஈடு நனிமறந்த	- 8		
ஈடுவதுஞ் செக்கே	- 42	உ	
ஈயிரவர் புலவோரில்	- 96	உங்குளிலேயா	- 25
ஈரிய நன்று	- 6	உங்கண்மனந்	- 61
ஈரேயெனு மொன்று	- 49	உண்ட வயிற்றி	- 95
ஈழியான் பள்ளியனை	- 29	உண்ணீ ருண்ணீ	- 17
ஈறு பெருக்கில்லா	- 8	உகையவளு நீயு	- 32
ஈறெல்லாந் செந்	- 66	உலகிலிலையென்	- 76
ஈற்குழையோ	- 40		
ஈன்பாலுந்தே	- 36	ஊ	
		ஊழித் துலுக்கல்ல	- 94
		ஊருள பார்ப்பார்	- 74

எ	கா
எண்டிசா முகமுந் - - 63	காடு மீனம்பட - - 67
எண்ணீர்மேனா - - 53	காத மிருபத்து - - 31
எம்மிகழாதவர் - - 18	காலே ஞாயிறு - - 11
எல்லைபலகடந் - - 54	காவல ரீகைகரு - - 42
எறிக்கும் புகழ்க் - - 39	காற்றுவலைப்புண் - - 40
என்றும்புலரா - - 4	காடுநுந்தேன் - - 68
என்னுடைய தம்பி - - 31	கு
எண்ணையவரற - - 63	குடகர்குணகட - - 56
என்னெஞ்சுமென் - - 73	குட்டுதற்குப் - - 97
ஏ	குப்பாயமிட்டு - - 77
ஏகாவடமென் - - 48	குரங்குமாய் - - 99
ஏடாயிரங்கோடி - - 108	குலங்குலமெ - - 74
ஏருமிரண்டின - - 24	குழுவியிறப்பினு - - 57
ஒ	குழற்காலரவிந் - - 25
ஒட்டக்கூத்தன் - - 113	குறையுளார் - - 56
ஒருகையிருமருப் - - 20	குன்றும் வனமுங் - - 41
ஒருதிசையொரு - - 7	கூ
ஒற்றியூர்காக்க - - 34	கூத்தாடி லஞ்சக் - - 92
ஒன்றாகக் காண்ப - - 24	கூத்தாண் முகத் - - 27
ஒன்றுமறியோநா - - 80	கூர்ப்ப வாளாற் - - 14
க	கூர்ந்த வறுமை - - 8
கண்டன் பவனிக் - - 44	கூழைப்பலாத் - - 15
கண்டு பணியக்கட - - 73	கூளம் பிடித் - - 31
கண்ணார் மதிக்கு - - 102	கை
கந்தமலரயனார் - - 88	கைம்மணிச்சீர் - - 36
கம்பன் பிறந்தவூர் - - 72	கையுடலரடியு - - 44
கயக்காலி நாறு - - 52	கோ
கரத்துஞ் சிரத்துங் - - 45	கொங்குதேர் - - 3
கருணையாலிந்தக் - - 21	கொடையர்ண்ட - - 117
கலிங்கமிழந்து - - 91	கொலையைத் தடவிய - - 49
கல்லாத வொருவனை - - 18	கோ
கவடிகளாகத் - - 99	கோக்கண்டமன் - - 46
கவியரசர்தம் - - 51	கோக்குதிரை - - 84
கன்னியழிந்தனர் - - 30	கோடானுகோடி - - 17
	கோடி கொடுத்தும் - - 17

கோட்டாற்கொழும்	-	5	த		
கோதில் குலமங்	-	28	தடக் கடலிற்	-	82
ச			தடவுசினைப்	-	15
சத்தம் பயிலும்	-	50	தண்டாம லீவது	-	16
சந்தன மரமும்	-	73	தண்ணீருங்கா	-	14
சா			தந்தை பிறந்திற	-	81
சாணர்க்குமுன்	-	38	தருக்குலவுகண்ண	-	87
சாலப் பழுத்த	-	108	தனிமை பெறு	-	1
சாறுதலைக்கொ	-	10	தன்னுடன் கூடப்	-	78
சி			தன்னுடையதேவி	-	47
சிரையன்றினகர	-	115	தா		
சிறப்பார்முணி	-	13	தாதாவென்றா	-	31
சிறுக்கீரைவெய்	-	23	தாயரவைமுன்	-	52
சி			தி		
சீரங்கத்தார்க்குந்	-	82	திங்கட்குடை	-	21
சே			திருத்தங்கிதன்	-	22
செக்கோ மருங்குல்	-	88	திருமாலு மீசனும்	-	114
செங்கான் மடவன்	-	47	திறையின் முறை	-	26
செட்டி மக்கள்	-	30	தினை விளைத்தார்	-	56
செந்தமிழோர்	-	100	தி		
செப்பாரு முகிழ்	-	63	திட்டுக்கவியென்று	-	112
செய்யும் வினையும்	-	41	தா		
சென்று செவியளக்	-	49	தூசு தூசாக்கு	-	26
சென்று முதுண்	-	17	தூதஞ்சு நாழிகை	-	90
சென்னி விளைகழ	-	34	தூபங் கமழும்	-	50
சே			தே		
சேய செங்குன்றை	-	106	தென்பாராளு	-	101
சேரலர் கோன்சே	-	20	தென்னவா மீனவா	-	70
சேலை யுடையழகா	-	85	தே		
சேனை தழையாக்கி	-	71	தேரையார் தெங்	-	28
சோ			தேறலமிர்தந்	-	86
சொக்கன் மதுரையி	-	85	தோ		
சொருக் கவிழ்ந்த	-	87	தொட்டி லிருக்க	-	61
சொல்லியைச் சொல்லி	-	34	தொல்காப்பிய	-	40
			தொழுகின்றமன்	-	45

தோ		பாப்புக் குரங்கை	-	-	80
தோற்று தொளித்திருந்	- 116	பாம்பு கடித்தா	-	-	99
ந		பாரி பறித்த	-	-	20
நகுதக்கனரே	- - 58	பாலலகை மன்று	-	-	86
நடக்கிலன்ன	- - 33	பாவலன் வாசலி	-	-	53
நடித்தது நச்சர	- - 42	பாழ்ப்பாம்பட	-	-	102
நன்னாற்றுத்	- - 86	பி			
நா		பிழைத்தாரோ	-	-	54
நாடாமுதனான்	- - 5	பு			
நானென்றானந்	- - 85	புகார் மன்னன்	-	-	20
நாராய் நாராய்	- - 64	புக்கு விடைதழுவி	-	-	33
நானே யினிச்	- - 50	புராதன மெண்ணுங்	-	-	53
ரி		புவியேர் பெறுந்	-	-	112
கினைவுகவி	- - 97	பூ			
நீ		பூங்கமல வாவி	-	-	12
நீயே, புறவினல்	- - 10	பூவி லயனும்	-	-	12
நூ		பூவேந்தர்முன்	-	-	25
நூலார் நாலாயிர	- - 89	பே			
நூற்றுப்பத்தா	- - 22	பேருமாடிகு நாளை	-	-	80
நெ		பொ			
நெட்டிலையிருப்	- - 7	பொங்கு தமிழ்	-	-	103
நெற்பயிர் விளை	- - 35	பொங்குபிடியின்	-	-	104
ப		பொதியி லகத்திய	-	-	24
பசிமுகெ நோவ	- - 114	பொருந்த வொரு	-	-	50
பத்தம்பிற்பாதி	- - 14	பொன் பாவுங்	-	-	27
பத்துக் கொண்டன	- - 43	போ			
பந்தரிலே வானை	- - 37	போன போன	-	-	88
பழியும் புகழும்	- - 51	ம			
பறியாரோ நின் வா	- - 98	மங்கை யொருபா	-	-	30
பா		மண்படுமோ	-	-	79
பாடுவார் பாடும்	- - 37	மதிபாய் சடை	-	-	1
பாட்டுத் தொடுக்கு	- - 46	மதிமலி புரிசை	-	-	4
பாண்டியநிற்பா	- - 65	மதியாதார்	-	-	17
		மன்கவிதாவும்	-	-	98

மதுர மொழியி	-	23	வ		
மருவு புகழ்க்	-	93	வரகரிசிச்சோ	-	13
மலையினுங்கா	-	67	வலம்படுவாய்வா	-	12
மனந்தான் தளர்ந்	-	117	வள்ளியோர்ப்	-	9
மன்னவனு நீயோ	-	32	வழக்குடையார்	-	17
மன்னு திருவண்	-	39	வா		
மா			வாசமலர்மடந்	-	25
மாகுன்றனைய	-	59	வாசவயனந்தி	-	90
மாதாவைப்	-	116	வாதவர்கோன்	-	13
மாப்பைந்தார்	-	70	வாயிலொன்று	-	115
மாவுறங்கின	-	48	வாய்த்தவயிரபுர	-	24
மாறுகொடு	-	55	வாலியபொற்பரி	-	107
மானபரனபயன்	-	65	வாழொப்பிலாத	-	107
மி			வி		
மின்னு மானிகை	-	109	விண்ணுக்கடல்	-	83
மீ			விநகர்ருவர் புகழ்	-	22
மீனகம் பற்றிய	-	42	விநகன்முத்தமிழ்	-	105
மு			வில்லம்புஞ்சொல்	-	36
முதிரத் தமிழ்தெரி	-	83	வில்லிகளந்தை	-	35
முத்தெறியும் பெண்	-	21	விழுந்ததுவி	-	5
முரணில் பொதியில்	-	5	வே		
முற்றாத காஞ்சி	-	87	வெங்கண்சிவந்து	-	35
முன்ற ளறுபத்து	-	74	வெண்ணெயும்	-	75
முன்ற ளிருவர்	-	67	வெய்யாய்நறுவி	-	19
மூ			வெறும்புற்கையு	-	76
மூட்டை கலம்	-	95	வெற்றிப்பாடு	-	98
மூவர் கோவையு	-	19	வே		
மே			வேசையரே மல்கு	-	105
மெய்கழுவிவர்	-	30	வேம்பாகிலுமினி	-	70
மோ			வேதமொழி	-	37
மோட்டெருமை	-	29	வை		
யா			வையகமெல்லா	-	17
யாவரேகாராளர்	-	54	வையம்பெறினும்	-	60
			வையையத் துறை	-	24

பெயரகராதி

அகத்தியம் 2, 3.
 அகத்தியனார் 1, 2.
 அகலங்கன் 42, 44, 45, 47, 51.
 அகநானூறு 3.
 அங்கதப்பாட்டு 6, 16.
 அங்கவை 19, 20
 அசுவதரர் 38.
 அச்சுதகலப்பாளன் 56.
 அடைப்பு வீதம் 87.
 அதிகமான் 12
 அகிமதுர கவிராசன் 84, 85, 90.
 அதிவீரராம பாண்டியன் 70.
 அந்தக்கவி வீரராகவ முதலி
 யார் 103
 அபயன் 41, 42, 50, 63.
 அபிராமன் 92.
 அம்பர்ச் சிலம்பி 14.
 அம்பிசாபதி 48, 49.
 அம்பிகர் 92.
 அம்மைச்சி 80
 அயோத்தி 103.
 அரி 49.
 அரியலூர் மழவராயன் 106.
 அரும்பைத்தொள்ளாயிரம் 42.
 அவ்வையார் 12, 14.
 அறம்வளர்த்த முதலியார் 61.
 அறிவுடையாரனார் 2.
 அயன்றைச சடையன் 59, 60.
 அனந்தன் 117.
 அனந்தை 109, 110.
 அனுமன் 53.
 ஆசுகவிராச சிங்கம் 100.

ஆம் 18.
 ஆட்கொண்ட நாயன் 38, 39.
 ஆமூர்மல்லன் 10.
 ஆரியசேகரன் 51, 52 53.
 ஆருருலா 112.
 ஆரூர் 85.
 ஆலஞ்சேரியயிந்தன் 11.
 ஆறை 71.
 ஆறைக்கலம்பகம் 60.
 ஆறையர்கோன் 69.
 இசையாயிரம் 42.
 இசைநுணுக்கம் 2.
 இடம்பாவனம் 114.
 இடைச்சங்கம் 2.
 இணையாரமார்பன் 31.
 இரட்டையர் 32.
 இரணியன் 3.
 இராமாயணம் 105.
 இராயர் 74, 95.
 இருந்தையூர்க் கருங்கோழி
 மோசி 2.
 இலங்காபுரம் 45, 51.
 இளஞ்சூரியர் 4.
 இளந்தத்தன் 9
 இளந்திருமாதன் 2
 இறையனார் 1, 3, 4, 5.
 ஈழமண்டலம் 110.
 உண்ணாமூலை எல்லப்ப நயினார்
 107.
 உத்தரநல்லூர் நங்கை 73.
 உறையூர் 9.
 ஊழித்துலுக்கு 94

எழினி 18.

ஏகம்பநாதருலா 39.

ஏகம்பவாணன் 69, 71.

ஏரெழுபது 29.

ஏழிற்கோ 16.

ஐங்குறுநூறு 3.

ஒட்டக்கூத்தா 42, 46, 97, 98,

113.

ஒட்டியன் 91.

ஒப்பிலாகி 106.

ஒரங்கல் நாடு 32.

ஓரி 18.

கச்சி 117.

கச்சி நல்லான் 117.

கச்சியப்பர் 102.

கச்சியப்பன் 79.

கச்சியேகாம்புடன் 39.

கச்சிராயன் 77.

கடகம் 5, 91.

கடிகை 101.

கடிகையார் 100.

கணக்காயாறு 2.

கணைக்காலிரும்பொறை 57.

கண்டன் 44, 45.

கண்டி 53.

கண்டியூர்ச் சேக்கன் 29.

கண்டியூர் வண்ணாத்தி 26.

கண்டியதேவன் 77.

கண்ணபுரம் தீத்தான் 88

கதிர்காமத்து வேலர் 52.

கந்தப்புராணங்கச்சியப்பர் 103.

கபாடபுரம் 2, 45.

கபிலர் 2, 6, 7

கம்பர் 29, 36, 65, 72, 113.

கம்பளர் 38.

கயத்தாறு 113.

கயத்தாற்றூராசா 113, 115.

கலி 2.

கலிங்கம் 45, 91.

கலியாணபுரம் 45.

கலிராசபிள்ளை 100.

கலிவீரராகவன் 103, 113, 115.

கழாய்க் கூத்து 59.

களத்தூர் 104.

களத்தை 35, 105.

களரியாலிரை 2.

களவழி நாற்பது 57.

கன்னிக்கோன் 66.

காகுத்தன் 34.

காசிநாடு 63.

காஞ்சி 87.

காரிக்கோன் 66.

காரோகணம் 69.

காரோணர் 68.

காவிரி, காவேரி 14, 30, 72.

காளத்தி 79, 110.

காளமேகப் புலவர் 81.

காளி 34.

காளிங்கன் 24.

காளியப்பன் 33.

காளையார் கோயில் 25, 27.

கிட்ணப்பவாணன் 110.

கிட்ண-ராயர், மகாராயர் 74, 93

கிட்ணைய மழவராயன் 106

கிட்ண(கிருஷ்ண)பூபாலன் 91.

கிட்ண (கிருஷ்ண)ராயர் 94.

கிள்ளிவளவன் 10

குடகர் 56.

குடகதை 117

குடவாசல் விண்ணன் 88.

குடிதாங்கி 76.

குணவாயிற் கோட்டம் 57

குமணன் 8.

குமாரகுலோத்துங்கன் 46.

குமாரசரசுவதி 91.

குமாரவொப்பிலாதான் 106.

கும்பமுனி 72.
 கும்பயோனி 53.
 குயக்கொண்டான் 5.
 குருகு 2.
 குருமசிவாயர் 68.
 குரும்பை என்னும் தாதி 34.
 குலோத்துங்கன் 43, 46.
 குளமுற்றம் 10.
 குறுந்தொடை 3.
 கூத்தமுதலி, கூத்தன் 42, 43,
 46, 48.
 கூத்தனூரப்பன் 98.
 கூத்தான் 27.
 கூத்து 3.
 கொல்லிப்பாவை 34
 கொல்லிமலை 31.
 கொழும்பு 52.
 கொற்கை 23.
 கோடை 73
 கோபராஜன் 84.
 கோப்பெருநற்கிள்ளி 10.
 கோபூர் கிழார் 9, 10.
 கைசசங்கு 91.
 கையறம் 36, 116.
 கைலை 22.
 சங்கத்தார் 11, 25.
 சங்கப்-லகை 25.
 சங்கவை 19, 20.
 சடையன் 36.
 சடையாண்டி 117.
 சதுரானன் பண்டிதன் 33.
 சத்திமுற்றப் புலவன் 61.
 சந்திரவாளன் கோவை 109.
 சமணர் 37.
 சம்பராசன 39, 40.
 சம்புகுலப்பெருமான் 39.
 சம்புபதி 39.
 சயதுங்கன் 49.

சரசுவதி 42.
 சாராமன் 31.
 சவையப்ப நாயன் 87.
 சாத்தந்தையார் 10.
 சார்வபௌம பாண்டியன் 51.
 சாளுவத் திருமலைராயன் 84.
 சாளுவ நாயக்கர் 95.
 சிங்களம் 43
 சிங்கையாரியச் சக்கிரவர்த்தி
 51, 53.
 சிராமலை 5, 27.
 சிரிபட்டர் 95.
 சிரையன் தினகரன் 114.
 சிவந்தான் 73.
 சிறுபாண்டரங்கன் 2.
 சிறுமேதாவியர் 2
 சிற்றிசை 3.
 சீரக்கன் 26, 29.
 சீரங்கம் 81, 82.
 சீவலமாறன் 70.
 சீவிலிபுத்தூர் 105.
 செங்கார் 42.
 செங்கணான் 57
 செங்காட்டுக் கோட்டம் 24.
 செங்குன்றை 106.
 செஞ்சி 34.
 செண்டுமென் 44.
 செம்பியர்கோன 67.
 செம்பியன் 43.
 செயங்கொண்டான் 41.
 செயதுங்கன் 36
 செழிய தரையன் 107, 108.
 சேடன் 35.
 சேடாதிபன் 108.
 சேதிராயன் 29, 30
 சேந்தம் பூதனார் 2.
 சேரசோழ பாண்டியர் 20.
 சேரமான் 13.

சேரன் 13, 23, 44, 54, 56, 57, 58, 69
 சேரன் கணைக்கா விரும்பொறை 57.
 சேரமான் பெருமாள் 4.
 சேலம் 109.
 சைவர் 82.
 சொக்கநாத சுவாமி 4.
 சோமன் 47, 48.
 சோழன் 22, 31, 32, 35, 36, 43, 46, 54, 56, 58, 66, 69, 72.
 சோழனும் தேலியும் 67.
 சோழன் புலவன் 65.
 ஞானவரோதயர் 82.
 தஞ்சை 26.
 தட்டான் திருவாலி 34.
 தண்டி 48.
 தத்துவப்பிரகாசர் - பண்டாரம் 93, 99.
 தருமி 3.
 தலைச்சங்கம் 1.
 தாதர் 22.
 தாதன் 36.
 தாதி 66.
 திம்மராஜன் 62.
 திம்மய்ய வப்பய்யன் 111.
 திரிபுவனம் 47, 48.
 திருக்கண்ணபுரம் 71, 72, 88.
 திருக்கண்ணமங்கை 87, 88.
 திருக்கழுக்குன்றப் புராணம் 111.
 திருக்குடந்தை 22, 86.
 திருக்கை வழக்கம் 60.
 திருக்கோவலூர் 9.
 திருஞான சம்பந்தர் 97.
 திருத்தங்கி 22.
 திருத்தோணியப்பர் 93.

திருப்பா திரிப்புவியூர்க்கலம்பகம் 37.
 திருப்புகலூர்ந்தாதி 46.
 திருமலைராயன் 81, 83, 90.
 திருமால் 43.
 திருவக்கைக் கொங்கராயன் 38.
 திருவண்ணாமலை 102.
 திருவண்ணாமலைச் சம்பந்தன் 39.
 திருவழுந்தூர்த்தாதி 72.
 திருவள்ளுவர் 12.
 திருவாமாத்தூர்க்கலம்பகம் 40.
 திருவாரூரூலா 112, 113.
 திருவாரூர் நாகராசரம்பி 74.
 திருவாலங்காடு 12.
 திருவாலி 34.
 திருவானைக்கா 82.
 திருவிளையாடல் 89.
 திருவொற்றியூர் வல்லி 33.
 தினகரன் 114.
 தீட்டுக்கலி 112.
 தீத்தான் 88.
 தீத்தான் 107.
 தீபங்குடி 41, 42.
 துலாபுருடதானம் 45, 50.
 துவரைக்கோமான் 2.
 துறையூர் 24.
 தெண்டி 86.
 தெய்வீகன் 20.
 தென்பாண்டி நாடு 69.
 தென்பாலை 109.
 தென்றில்லை 57.
 தேவரகண்டன் 85.
 தொண்டி 67.
 தொண்டைமண்டலம் 60.
 தொல்காப்பிய தேவர் 37.
 தொல்காப்பியம் 2, 3.
 தொல்காப்பியனார் 2.
 நக்கீரர் 2, 5.

நக்தி, நக்திபுரம் 90.
 நக்தியமாணிக்கம் 116.
 நலங்கிள்ளி 9.
 நல்லந்துவனார் 2.
 நள்ளாறு 8.
 நள்ளி 18.
 நற்றிணை நானூறு 3.
 நாகதேவன் 114.
 நாகபட்டணத்துச் செட்டி 87.
 நாஞ்சில் வள்ளுவன் 15.
 நாமகன் 5.
 நாலுகோடிகவி 17.
 நான்முகன் 5.
 நிதியின் கிழவன் 1.
 நிரஞ்சனநாதர் 112.
 நிறைநில்லாதவகவல் 17.
 நீலகங்கன் 77.
 நெடுங்கிள்ளி 9.
 நெடுஞ்செழியன் 59.
 நெற்குன்றவாணமுதலியார் 46.
 நென்மலி - த்தசசன் 35.
 நேமிநாதர் 47.
 பட்டிமண்டபத்தார் 6.
 பணியாரக்குடம் 63.
 பதிற்றுப்பத்து 3.
 பத்துப்பாட்டு 3.
 பம்பையாறு 40.
 பரணர் 2.
 பரமேசுரப்புவன் 102.
 பரராச கிங்கம் 104.
 பரராச சேகரன் 112.
 பராக்ரமமாறன் 53.
 பரிபாடல் 2, 3.
 பனந்துண்டம் 2.
 பனம்பாரம் 2.
 பழையனாரர் 54.
 பழையனார்க்காரி 13.
 பாகற்கொடியறுத்தல் 94.

பாகவதம் 82.
 பாணபத்திரன் 4.
 பாண்டியன் 11, 25, 28, 32, 42;
 53, 54, 56, 58, 59, 60, 61,
 64, 65, 70, 71, 101.
 பாண்டியன் தேவி 63.
 பாண்டியன் புலவன் 66.
 பாய்ச்சலூர் 73, 74.
 பாரதம் 5.
 பாரதவெண்பா 3.
 பாரி 6, 12.
 பிரதாப ருத்திரன் 32, 92.
 பிரமன் 14.
 பிள்ளைப் பாண்டியன் 97.
 புகழேந்தி 50.
 புகார் 42, 66.
 புலகுனார்க் கிழவன் 75.
 புதுவைச் சேதிராயன் 29.
 புத்தசமயம் 57.
 புலிக்குட்டிச் சிங்கன் 88.
 புல்வேளூர்ப் புதன் 12, 13.
 புவனை 48, 67.
 புழல் 33.
 புழற்கோட்டம் 59.
 புறநானூறு 3.
 புனார் 103.
 பெண்ணையாறு 21.
 பெருங்குன்றார் கிழார் 2.
 பெருந்தலைச் சாத்தனார் 8.
 பேகன் 18.
 பேராசிரியர் 47.
 பேரிசை 3.
 பேரையூர் 79.
 பொதியில் 5.
 பொய்கையார் 57.
 பொய்யா மொழியார்-புலவர்
 14, 24, 28.
 பொருளதிகாரம் 3.

பொன்னிக்கோன் 6.
 மட்பக்க நாச்சி 34.
 மடையன் 49.
 மதுரையாசிரியன் மாறன் 2.
 மதுரைச் சொக்கர் 89.
 மயிலாப்புர் 34.
 மருதனின் நாகனார் 2.
 மருத்தன் 22.
 மவயமான் 10.
 மலைபமான் திருமுடிக்காரி 7.
 மலையன் 18.
 மடிவராயன் 73.
 மாங்குடி மருத்தனார் 59.
 மாணா 40.
 மாபுராணம் 2.
 மாவலிவாணன் 85.
 மிதிலை 49.
 முக்காவனா 10.
 முச்சங்கம் 89.
 முடிசூட்டு மகாலம் 65.
 முட்டை 27.
 முதுசூரிபர் 41.
 முதுகுருகு 2.
 முதுநாரை 2.
 முத்தொள்ளாயிரம் 3.
 மும்மணிக்கோவை 36.
 முரிஞ்சியூர் முடி நாகராயர் 1.
 முருகவேள் 1, 5, 23, 27.
 முனையதரையன் 71.
 முவேந்தர் 54.
 யாதவன் 13.
 ராமராஜன் 62.
 வக்கபாகை 39.
 வஞ்சினக்காஞ்சி 58.
 வடுகன், - நாதமுதலி 10.
 வட்டப்ப நாச்சி 34.
 வண்டியூர் 79.

வண்ணம் 105.
 வத்தவன் 13.
 வயிரடரம் 24.
 வாத்தன் 86, 90.
 வரதங்கராம பாண்டியன் 63.
 வரி 3.
 வருணன் 21.
 வல்லு 75.
 வளவன் 47.
 வள்ளுவமலை 4.
 வலையன் 37.
 வள்ளுவர் 4, 5, 12.
 வாணன் 35, 69, 71, 105.
 வாணியன், நாரன் 30.
 வாதவன் 13.
 வாயற்பதிவடுகன் 78.
 வாலகோகிலம் 98.
 விகடசமுத்தி 39.
 விக்கிரம சோழனுலா 43.
 விகிரம சோழன் 42, 43, 50.
 72.
 விக்ரமமாறன் 53.
 விசயராசன் 113.
 விசுவரீப பாய்ச்சல் 59.
 விட்டல ராசா 61.
 விண்ணன் 78.
 விண்ணா 88.
 விநாயகர் 20, 23.
 வியாடிமலை யகவல் 2.
 விஸ்வி 35, 07.
 வீதி விடங்கன் 85.
 வீரராகவன் 103.
 வெண்டாரி 2.
 வெள்ளூர்க்காப்பினாயர் 2.
 வேம்பத்தூர் 80.
 வேம்பத்தூரார் 54.

